GYAZIL

Mikis SPILEINAS

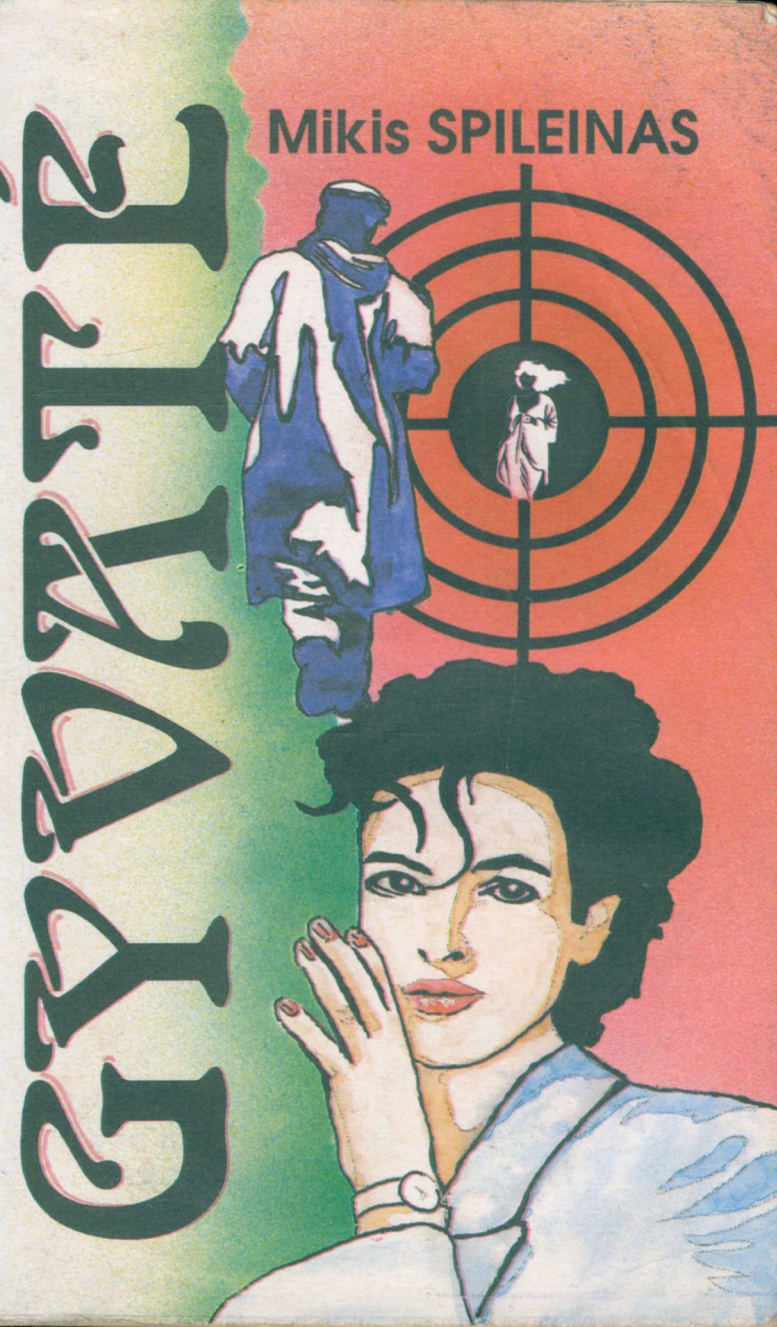

...Dabar automobilis buvo tapęs seifu ir kartu - ryškiai geltonu dviejų žmonių sarkofagu ant ratų.

Automobilyje gulėjo du lavonai.

Jie buvo virtę mumijomis. Viena jų - užgriuvusi ant vairo. Numirėlis neturėjo pakaušio. Jį paprasčiausiai nunešė kulka.

O tą kulką paleido žmogus, kurio liekanos - ant užpakalinės sėdynės.

Tarp jo kojų gulėjo trys drobiniai maišai.

Kiekviename jų - po milijoną dolerių.

Mikis
SPILEINAS

GYVATĖ

ROMANAS

ASVEJA
VILNIUS 1994

UDK 820(73)-3
Sp31

Versta iš knygos "Mastera detektiva".
Vypusk 7. Sostavitel N.Bunin.
Moskva, izdatelstvo "Pressa", 1993.

Iš rusų kalbos vertė
Juozas MAŽEIKIS

Mikis SPILEINAS
GYVATĖ
Romanas

Redaktorė Danutė Leščinskienė
Techninis redaktorius Stasys Bagvilas
Meninis redaktorius Miroslavas Bielinis
Kompiuteriu maketavo Eimantas Lapinskas

SL 867. 1994 03 30. 6,9 leidyb. apsk. l.
Tiražas 15 000 egz. Užsakymas 444.
Leidykla "Asveja", Apkasų 11-3, 2042 Vilnius
Spausdino V.Į. "Spauda", Laisvės pr. 60, 2019 Vilnius

ISBN 9986-504-11-2

© Mažeikis J., 1994

PIRMA DALIS

Einu per miegantį miestą, lyjant lietui, ir girdi tik savo žingsnių aidą. Miesto fonas neturi jokios reikšmės, nes gatvės gale tavęs laukia moteris, kurios ilgėjaisi ištisus septynerius metus. O dabar žingsnis po žingsnio vis labiau mažėja atstumas, ir tu vėl prisimeni paskutinius išsiskyrimo mėnesius, dienas, net sekundes.

Ir štai dabar, regis, visai netikėtai tu vėl stovi priešais tamsaus mūro pilaitę, o žvilgsnis kažkodėl niūrus ir klaidžiojantis.

Koks bus susitikimas? - braunasi galvon mintis. Ji vis dar tokia pat žavi, kaip ir anksčiau? O gal ir ją tie septyneri metai pakeitė kaip ir mane? Ką pasakyti moteriai, kurią tu mylėjai ir laikei žuvusia dėl tavo kaltės? Kaip peržengti tą septynerių išsiskyrimo metų slenkstį?

Dar taip neseniai šita gatve ėjo kiti žmonės, ieškodami to paties namo, bet dabar jie jau buvo nebe žmonės, o lavonai arba, geriausiu atveju, jų laukė greita mirtis.

Dabar ta moteris man buvo svarbesnė už viską pasaulyje. Žinios, kurių ji turėjo, padės nukeliauti į anapilį bet kuriam priešui. Kad pirštai nevirpėtų, sugniaužiau kumščius, ir tą pačią akimirką pajutau, kaip lyg kirčio sudirginta oda nustojo skaudėjusi.

Užlipau ant pirmojo laiptelio. Reikėjo įveikti dar

penkis. Surinkau kodą ir išgirdau trakštelint spyną. Įėjau į blausiai apšviestą priebutį. Koridoriumi artėjau prie didžiųjų durų, slėpusių praeitį.

Sutartiniais signalais pabeldžiau į duris. Trakštelėjo užraktas, žemyn pasviro durų rankena. Velda stovėjo rankoje gniauždama revolverio rankeną.

Net prieblandoje mačiau, jog ji vis dar tebėra tokia pat graži. Juodi plaukai gaubė veidą, kurį sapnuodavau naktimis. Gilios lyg bedugnė rusvos akys godžiai smigo į mane, jaudinančiai blizgėjo drėgnos putlios lūpos.

- Sveika, Velda, - ištariau, lyg visai nebūtų buvę tų septynerių metų.

Tarsi duodama suprasti, jog tik esamasis laikas dar neprarado prasmės, Velda ilgai stovėjo net nekrusteldama, o paskui ilgesingai nuskambėjo jos melodingas, tik jai vienai būdingas balsas:

- Maikai...

Ji paskendo glamonėse, veidu šliedamasi prie kaklo ir sunkiai kartodama mano vardą. Taip stipriai ją glaudžiau prie savęs. Suvokiau, jog glamonėju per stipriai, jai skauda, tačiau negalėjau švelniau, o pagaliau to manęs ji ir neprašė. Mes norėjome susilieti ir ištirpti, išnykti. Mūsų lūpos susiliejo tokiame švelnumo protrūkyje, kokio anksčiau niekad dar nebuvome patyrę. Aš jutau jos kūno karštį. Glostantys nugarą, pečius, rankas mano pirštai paliko ant Veldos kūno raudonas dėmes. Jos kūnas tebesaugojo pirmykštį žavesį, sumišusį su lengvu virpesiu. Lyg maldavo: "Dar, dar, dar".

Aš paėmiau Veldos revolverį, numečiau ant kėdės, koja užtrenkiau duris ir ranka užčiuopiau jungtuką.

Stalinė lempa užsidegė iš lėto, tarsi kino projektorius, nušviesdamas klasikinį taisyklingą Veldos veidą, gundančias jos iškilios krūtinės linijas.

Velda buvo vos pastebimai sulysusi ir dabar ji man panėšėjo į žmogų, tik ką grįžusį iš mūšio lauko. Judesiai

buvo neskubrūs, kaustomi nuolatinės įtampos, o gal atsargumo. Bet dabar ji jau buvo bebaigianti priprasti prie laisvės.

- Sveika, katyte, - tariau šypsodamasis Veldai.

Ištarti daugiau negalėjau nieko. Mums dar reikėjo laiko, ir mes jo turėjome. Ji žvelgė į mane. Iškalbingiausiai be žodžių bylojo jos akys, veidas darėsi vis ramesnis, o kaktoje dar nenyko vos pastebimos nuostabos raukšlelės.

- Maikai?..

- Viskas tvarkoj, mažyte.

- Tu sveikas?

Aš linkterėjau.

- Taip.

- Bet tavyje aš matau kažką... Net nežinau, kaip pasakyti...

- Vis dėlto septyneri metai, Velda, - nutraukiau ją. - Kai sužinojau, jog tu gyva, man pasidarė lengviau. Be pėdsakų tai nepraeina, bet mes pasistengsime viską užmiršti, Velda.

Nelauktai sudrėkusios akys prigesino jos žvilgsnį.

- Maikai, brangusis... aš negalėjau su tavimi susisiekti... Tai buvo neįmanoma...

- Žinau, mažyte. Nereikia nieko aiškinti.

Ji krestelėjo galva, plaukai ore elegantiškai nubrėžė lanką.

- Bet aš noriu...

- Vėliau.

- Dabar.

Velda pirštais spaudė mano lūpas ir prašė dabar nekalbėti nereikalingų žodžių. Aš neatstūmiau jos pirštų.

- Norint atspėti to žmogaus paslaptį ir pabėgti iš Rytų Europos, man prireikė septynerių metų. Bet dabar mūsų jėgos jau lygios, o gal mes net aplenkėme

juos. Aš žinau, kad galėjau... galėjau ištrūkti iš ten anksčiau... bet buvau priversta rinktis.

- Tu padarei teisingą sprendimą.

- O tau negalėjau perduoti net šykščiausios žinios.

- Suprantu.

- Garbės žodis...

- Aišku, katyte.

Ji manęs neklausė. Jos balsas buvo tylus, bet atkaklus, beveik maldaujantis.

- Maikai, aš galėjau. Žinau, kad galėjau rasti kažkokį būdą, tačiau pabijojau rizikuoti. Juk rizikos kaina milžiniška - milijonų žmonių gyvybės.

Patylėjusi kiek ji prisiglaudė skruostu prie mano veido.

- Suprantu, ką tu jautei, laikydamas mane žuvusia dėl tavo kaltės. Vos neišprotėjau, galvodama apie tai, bet negalėjau nieko pakeisti.

- Pamiršk visa tai, - raminau ją.

- O kaip tau, Maikai, sekėsi?

Ji žengė žingsnį atgal ir, nepaleisdama manęs, tiriamai žvelgė į akis.

- Aš vos netapau alkoholiku...

- Tu?

- Aš, mano katyte.

Jos veidą nutvieskė nuostaba.

- Kai aš jiems pasakiau... jie turėjo rasti tave... tik tu galėjai tai padaryti...

- Kažkas ištarė tavo vardą, ir tada manyje viskas apsivertė, brangioji. Sužinojęs, jog tu gyva, atgimiau ir aš.

- Ak, Maikai...

Aš pakėliau ją ant rankų, vėl pabučiavau ir ėmiau nešti per visą kambarį į lovą, stovėjusią nišoje prie lango. Velda drebėjo prigludusi prie manęs. Paguldžiau ant antklodės. Velda aistringai glaudė lūpas prie

manųjų. Aistra priminė tuos septynerius vienatvės metus ir liudijo gimstantį geismą.

Pagaliau ji neaiškiai burbtelėjo:

- Maikai, aš dar mergaitė.

- Žinau.

- Aš laukiau tavęs. Tai buvo ilgas laukimas.

Aš prunkštelėjau.

- Priverčiau tave laukti.

- O dabar?

Aš nebesišypsojau. Ši žavi, nuostabi moteris buvo mano, mylėjo mane ir norėjo, kad aš ją paimčiau dabar, tučtuojau, nieko nelaukdamas. Netgi mano prisilietimas kėlė saldžią kančią. O aš nenorėjau, kad įsiliepsnotų Veldoje rusenusi ugnis.

- Tu gali dar truputėlį palaukti? - paklausiau.

- Maikai?

Jos žvilgsnyje išvydau ir nuostabą, ir nuoskaudą, ir priekaištą.

- Tegu bus kaip dera, katyte. Amžinai viską darau skubėdamas ir neapgalvotai. Tad šįsyk norėčiau sulaužyti tradiciją.

Ji nespėjo net išsižioti, o aš tęsiau:

- Ir nesiginčyk. Net nekalbėk. Po šito mes galim išlėkti į orą. Sudužti į smulkiausias dalelytes. Tad iš pradžių merijoje įforminkime dokumentus, o paskui jau...

Velda, neslėpdama džiaugsmo, pergalingai nusišypsojo.

- Tai neturi reikšmės, - tarė ji. - Aš noriu tavęs. Net labiau negu bet kada.

- Beprotė, - pasakiau.

Mūsų lūpos ištirpo karštame bučinyje. Mano ranka nuslydo šilkiniais jos pečiais. Pajutau lengvą virpulį, perbėgusį Veldos kūnu. Ji prisiglaudė prie manęs ir, tyliai dejuodama, reikalavo to, ko anksčiau niekada dar

nebuvome darę.

- Nuostabu, - staiga išgirdau kažkieno balsą. - Tiesiog nuostabu.

Mano dėkle gulėjo 0.45 kalibro revolveris, tačiau aš nebūčiau spėjęs jo išsitraukti. Trukdė Veldos rankos, apsivijusios mano kaklą. Nepažįstamojo rankoje pastebėjau policininko revolverį ir likau gyvas. Saugiklis jau buvo nuleistas. Vaikino veidas niekuo nesiskyrė nuo samdomo žudiko. Tada supratau: tereikia vieno vienintelio neatsargaus judesio, ir jis šaus.

- Na, tęsk, - tarė jis. - Labai mėgstu tokius reginius.

Aš pasistengiau kiek galėdamas kvailiau išsiviepti ir atsisėdau ant lovos krašto. Manyje viskas virė, tačiau aš net nepajudinau nusvirusių rankų. Nusprendžiau tol vaidinti netikėtai užkluptą idiotą, kol galutinai nusprėsiu, ką daryti.

- Nemaniau čionai užtikti įsimylėjėlių porelę, bet, matyt, tokia gražuolė niekad neliūdės iš vienatvės.

Jo ginklo vamzdžio kiaurymė žvelgė į mane.

- Mažyte, o kam tau toks mulkis?

Aš vos galėjau atpažinti Veldos balsą:

- O kada galėčiau su tavimi?..

- Nuostabūs žodžiai, mažyte. Jau keturias paras stebiu tave pro langą. Aš pasirengęs. O tu?

Šiuo momentu būčiau galėjęs išsitraukti revolverį, bet Veldos keliai buvo įremti į mano nugarą.

- O man kas? - tarė Velda.

Vaikinas kreivai nusišypsojo ir pervėrė mane žvilgsniu.

- Manau, mums visai neblogai išeis, mažyte. Tik po to, kai aš susitvarkysiu su šituo ožiu.

Mano kantrybė trūko.

- Teks tau paprakaituoti.

Jo revolverio vamzdis visai priartėjo prie mano smilkinio.

- Tu, mulki, nesisielok dėl manęs.

Sprendžiant iš išvaizdos, jis buvo viskam pasirengęs.

- Jeigu tu paleisi šūvį, apie mane nė nesvajok, - tarė Velda.

Vaikinas, regis, neišgirdo jos žodžių.

- Kaip tik todėl ir atėjau, - tarė įsibrovėlis.

- Ko? - paklausė Velda.

- Neapsimetinėk, kvailiuke, aišku?

Revolverio vamzdis lėtai pakrypo Veldos pusėn, paskui - vėl į mane. Stengdamasis atrodyti išsigandęs ir kartu vos tramdydamas įtūžį, kiek pasislinkau ant lovos. Dabar mano ranka per colį priartėjo prie 0.45, bet vis dėlto revolveris tebebuvo pernelyg toli.

- Man reikia tos merginos, supratai? - tarė įsibrovėlis. - Tempk ją čionai, ir aš išeisiu, o jūs liksite gyvi.

- Galbūt, - burbtelėjau aš.

Jis įsmeigė žvilgsnį į mane.

- Taip, galbūt, - šiepdamasis tarė vaikinas. - Žinai, mulki, tu ne toks jau nedrąsus. Tu vis galvoji apie kažką?

- O kodėl gi man nebegalvoti?

- Iš tiesų. Tik kad ir apie ką galvotum, šiandien tam nelemta išsipildyti. Ne tavo diena.

Liko suskaičiuotos sekundės. Jis jau buvo daugiau negu pasirengęs. Jo sąmonėje mes jau buvome tik lavonai. Jo pirštas slystelėjo ant gaiduko, o mes su Velda tuo pačiu momentu puolėme į skirtingas puses.

Mums nebūtų pavykę išsigelbėti, jeigu staiga atsilapojusios durys nebūtų mestelėjusios aukštyn vaikino rankos. Kulka smigo į lubas. Šaukdamas jis pasisuko veidu į du tipus, stovėjusius tarpdury, ir krisdamas iššovė. Neūžauga suvarė jam dvi kulkas į krūtinę. Vaikinas krito aukštielninkas, o iš gerklės plūstelėjo kraujas.

Plačiai skėstelėjau lietpalčio skvernus. Norėjau sugriebti revolverį. Antrasis, aukštesnis, vaikinas iššovė. Kulka prašvilpė virš mano galvos. Apakintas parako tvyksnio, supratau, jog tai ne policija. Atpažinau antrąjį vaikiną. Šitas šūvis buvo paskutinis jo gyvenime. Pataikiau jam į galvą. Kulkos smūgis numetė jį už slenksčio. Jo palydovas, mėgindamas susidoroti su manimi, pamiršo ant grindų gulintį vaikiną. Iš jo revolverio nuskriejusi kulka pataikė neūžaugai į pilvą. Klyktelėjęs jis pasisuko ir dingo iš akių.

Išmušiau ginklą iš gulėjusio ant grindų vaikino rankų. Peržengiau gulintįjį ir išėjau į laiptinę. Bet pavėlavau. Automobilis jau tolo nuo šaligatvio. Gatvė vėl skendėjo tyloje.

Kai grįžau prie vaikino, jis jau buvo bekeliaująs į dausas. Jo veidą gaubė mirties kaukė. Norėjau jį dar paklausti šio bei to, bet man jau nepavyko. Iš jo lūpų ištryško kraujo burbulas, tačiau vaikinas dar spėjo burbtelėti:

- Tu savo... dar... gausi... mulki.

Nenorėjau, kad mirtų su šia jam malonia mintimi.

- Net nesvajok. Šiandien vis dėlto mano diena.

Jis išleido dvasią, ir neapykantos grimasa nušvietė jo veidą, perkreipė lūpas.

Iš ugnies į pragarą - pagalvojau. Kodėl aplinkui mane tiek lavonų? Štai sugrįžau, ir vėl viskas iš naujo. Meilė ir mirtis visuomet greta, visuomet sykiu.

Man jis buvo kažkur matytas. Koja pakreipiau vaikino galvą ir įsmeigiau žvilgsnį į veidą.

- Tu jį pažinojai? - paklausė Velda.

- Taip. Tai Bazilis Levitas. Jis buvo privatus detektyvas, paskui sumanė kažką šantažuoti, tačiau jo auka pasirodė besanti ne iš bailiųjų. Vėliau sėdėjo už žmogžudystę.

- O antrasis?

- Tai mažylis Hendas. Jis buvo laisvasis šaulys, padėdavo bukmekeriams iš skolininkų "išmušti" pinigus. Irgi sėdėjęs.

Žvilgtelėjęs į Veldą, išvydau jos suakmenėjusį veidą ir sunkiai besikilnojančią krūtinę. Dabar ji priminė laukinį žvėrį, priverstą grumtis už laisvę.

- Jie ne iš ten, katyte, - tariau aš. - Tai nauji. Jie ieškojo kažko kito.

Kiek patylėjęs pridūriau:

- Apie kokią merginą jis kalbėjo?

- Maikai...

Aš dūriau pirštu į vaikiną, gulintį ant grindų.

- Jis atėjo merginos ir buvo pasiryžęs tave nušauti. O kas ji tokia?..

Velda vėl nukreipė skausmo kupiną žvilgsnį į mane.

- Šita mergina... ji dar visai jauna,

Nekantraudamas spragtelėjau pirštais.

- Nagi, klok viską. Per tą tavo tylėjimą jau du lavonai. Gal dar ir pati nori žūti?

- Gerai, Maikai.

Jos veide atsispindėjo nerimas. Velda pakėlė akis.

- Dabar ji viršuje, tuščiame kambaryje. Tiesiai virš mūsų.

- O'kei, kas ji tokia?

- Aš... aš nežinau. Grįžau, o po dienos pasirodė ir ji. Verkė prieangyje, ir aš įsileidau į namus.

- Lengvabūdiškai įsileidai.

- Maikai... kartais man norėdavosi bent žodžiu su kuo persimesti.

- Suprantu.

- Ji pakliuvo bėdon. Ir aš jos pasigailėjau. Ji man priminė išgąsdintą kiškutį. Turi didelių nemalonumų. Nusprendžiau duoti jai laiko, kad nusiramintų. Vėliau tikriausiai būčiau galėjusi jai padėti.

- Kas atsitiko?

- Ji prigąsdinta, Maikai. Mirtinai prigąsdinta. Pasimetusi, neturinti į ką atsiremti, išskyrus mane.

- Gerai, tikiu. Dabar nuvesk mane pas ją, kol dar neužgriuvo čionai faraonai. Mums liko ne daugiau kaip penkios minutės. Kas nors vien iš smalsumo būtinai paskambins į policiją.

Ketvirtojo aukšto laiptinėje iš tolo galėjai girdėti ritmingą moteriškų batelių kaukšėjimą. Nors muzikos nebuvo girdėti, bet man tai netrukdė suvokti, jog mergina, skrajodama virš tolimos ir nerūpestingos vaikystės, girdi tą muziką kaip tik iš ten.

Velda pabeldė į duris, tačiau mergina nesiliovė šokusi. Ji pasuko rankeną ir atidarė duris. Mergina, buvusi viduryje kambario, šūktelėjo ir sustingo: pamačiusi mane, užsidengė delnu burną. Jos didelės akys įdėmiai žvelgė tai į mane, tai į Veldą.

- Sju, nebijok. Čia mano draugas, - tarė Velda.

Šitų kelių frazių neužteko, kad mergina nurimtų. Bet ilgiau ją guosti neturėjome laiko.

- Mano vardas Maikas, pavardė - Hameris. Sju, noriu padėti tau. Tu supranti?

Regis, ji suprato. Išgąstis dingo, Sju mėgino nusišypsoti ir linktelėjo:

- Jūs man padėsite, tiesa?

- Taip! - atsakiau ir paklausiau Veldą:

- Ar mes galime ją iš čia išsivežti?

- Taip. Žinau vietelę, kur galima būtų paslėpti Sju.

- Kur ta vietelė?

- Ar atsimeni Konės Liuis restoraną keturiasdešimt pirmojoje aveniu?

- Greta devintosios?

- Taip. Aš ten lauksiu. Trys pirmieji aukštai priklauso Konei.

- Mes ten buvome prieš septynerius metus.

- Sju galės ten gyventi, - tarė Velda.

- O'kei, - pritariau. Tad vykite tenai. O aš pasikalbėsiu su policija. Po valandos užeik pas Petą. Žinoma, kvailai elgiuosi, leisdamas tave gatvėn, bet kitos išeities neturime.

Ji nusišypsojo spausdama man ranką.

- Viskas bus gerai, Maikai.

Mergina pakėlė galvą, ir aš išvydau žavų veiduką, kurio galėtų pavydėti net ir Nabokovo Lolita. Sju buvo miniatiūrinė blondinė didžiulėmis rusvomis akimis, žavingo veidelio. Ji priminė lėlę, kurią maga paimti ant rankų. Šilkiniai Sju plaukai krito ant pečių, o judesiai galėjo gundyti kiekvieną vyrą.

Bet aš buvau patyręs, užgrūdintas, daug šilto ir šalto matęs gyvenime.

- Kiek tau metų, mažiuke? - paklausiau švelniai.

- Dvidešimt vieneri, - šypsodamasi atsakė.

Nusijuokiau žvelgdamas į Veldą.

- Ji nemeluoja. Tu, ko gero, nepatikėjai?

- Vėliau mes tai patikslinsime. O dabar eikite.

Vėl pažvelgiau į Sju, paglosčiau jos plaukus.

- Nežinau, mergyte, kokios problemos tave kamuoja, bet kai ką pranešti tau privalau.

- Ką gi?

- Apačioje guli dviejų nušautų vyriškių lavonai. Jie mirė per tave. Taigi klausyk mūsų ir išbrisi iš to liūno. Pamėginsi gyventi tik savo proteliu - labai gali būti, kad atsiras naujų lavonų. Daugiau jų regėti bent aš nenoriu. Padėsiu tau tol, kol vykdysi visus mano nurodymus. Pradėsi veikti savarankiškai - liksi viena. Aišku, mažyte? Net piršto nepajudinsiu, jeigu vėl reikės tave gelbėti. Sakau tai tik todėl, kad atrodai labai jaunai. Žinok, gali apmulkinti ką nori, tik ne mane. Todėl žaisime atviromis kortomis. Aišku?

- Taip, misteri Hameri, - nesvyruodama atsakė ji.
- Vadink mane tiesiog Maiku.
- Gerai, Maikai.
- Vesk, Velda, ją iš čia.

Iš abiejų pusių prie namo jau artėjo mašinos įjungtomis sirenomis. Policija uždarė gatvę. Du automobiliai pasuko prie pagrindinio įėjimo. Išgirdau žingsnius: laiptine jau skubėjo policininkai, ginkluoti 0.38 kalibro revolveriais.

Įjungiau šviesą ir rodžiau rankas dviem faraonams, sustingusiems tarpduryje. Paskui, nesulaukęs įsakymo, padėjau delnus ant viršugalvio. Jie pamatė mano 0.45 ant stalo, gulėjusį greta kitų revolverių. Aš kantriai stovėjau, kol jie rausėsi mano piniginėje, kurioje buvo ir labai solidus pažymėjimas.

Policininkai, aišku, pasimetė. Ant grindų gulėjo du lavonai, tačiau mano popieriai padarė įspūdį. Pagaliau tas, vyresnysis, ištiesė man piniginę.

- Aš jus prisimenu, Maikai.
- Nieko nauja, viskas po senovei.
- Regis, taip.

Jis žvilgtelėjo į lavonus.

- Manau, ne čia jūs troiksitės duoti parodymus.
- Tikra tiesa.
- Čia nekokia jūsų reputacija.
- Už tai ačiū kapitonui Čembersui. Tai jis man padėjo.
- Supratau.
- Mes turime naują inspektorių. Jam šita byla, ko gero, nepatiks.
- Nesirūpinkite, drauguži.
- Man tai kas. Prisimenu, kažkada su kapitonu Čembersu buvote draugai.
- Viskas jau praeityje.
- Taigi.

Policininkas įsikišo revolverį į dėklą. Už jo nugaros išdygo dar pora atsargių faraonų.

- Reikalas rimtas? - paklausė vienas iš jų.

- Taip. Ar galėčiau paskambinti? - paklausiau.

- Leiskite, tai padarysiu aš.

- Prašau.

Pasakiau policininkui numerį, kurį jis privalėjo žinoti. Kai ištariau abonento pavardę, faraono veidas ištįso. Policininkas nuėjo prie mašinos, paskambino ir sugrįžo. Iš to, kaip jis kalbėjo ir elgėsi su manimi po pokalbio, galėjai susidaryti vaizdą, jog faraonas tapo man palankesnis. Nežinau, ką jis ten kalbėjo savo kolegoms, bet iki medicinos eksperto atvykimo jaučiausi kaip asmuo, turintis diplomatinio neliečiamumo statusą.

Po penkių minučių atvyko Petas. Jis palaukė, kol fotografas nufotografuos įvykio vietą ir kol lavonus išneš iš kambario, o paskui rankos mostu paprašė visus išeiti iš patalpos. Visus, išskyrus vieną, neaukštą vyriškį pilku kostiumu. Jo išvaryti neturėjo teisės niekas. Paskui Petas įdėmiai apžiūrėjo mano didžiulį 0.45 ir tarė:

- Tikriausiai tas pats?

- Tik aš ir galiu tebesinešioti jį.

- Kiek tu iš jo žmonių nušovei?

- Devynis, - atsakiau ir tuoj pat pridūriau: - iš jo.

- Neblogai.

- Kartais ir mane tai stebina.

Aš nusijuokiau.

- Tu neapkenti manęs, drauguži, bet aš džiaugiuosi dėl to.

- Džiaugiesi, kad gyvas?

- Aha.

Ir tučtuojau nusisuko, matyt, kažką įtemptai galvodamas.

- Nežinau, - tarė Petas. - Negaliu pasakyti, kas man

svarbiausia. Sunku užmiršti draugystę. Mėginau tai padaryti, ir man beveik pavyko. Bet dabar, nors mūsų kelią ir perkirto moteris, aš nežinau. Girdžiu apie tavo žygdarbius, sužeidimą ir klausiu save, kodėl viskas susiklostė kaip tik taip? Ir bijau atsakymo. Aš žinau, bet nedrįstu garsiai ištarti.

- Pasakyk dabar.

- Vėliau.

- Gerai.

- O kaip čia nutiko?

Jis pažvelgė į Artą Rikerbi, sėdėjusį ant kėdės.

- Velda buvo čia. Atėjau pas ją, - pasakojau jam. - Vėliau įsibrovė šitie žmonės. Štai jis - pirmasis, bet jam sutrukdė.

- Tau velniškai pasisekė.

- Geriau negali būti, drauguži.

- Kaip buvęs girtuoklis šaudai puikiai.

Jis vėl žvilgtelėjo į Rikerbi.

- Kai kurie žmonės turi talentą numatyti įvykius, - priminiau jam.

- Aš galiu eiti, - tarė Petas. - FTB išsiaiškins ir be mano pagalbos.

Pagaliau Artas Rikerbi prabilo. Jis, kaip visada, buvo ramus. Supratau, jog atsikratyti praeities niekada nepavyks. Jis tarė:

- Kapitone... būna atvejų... Tai jūsų dėka misteris Hameris buvo patekęs į tokį sūkurį, iš kurio išeiti sveikam praktiškai neįmanoma. Mes dviese su tuo, kuris vėliau žuvo, įkalbėjome jį tęsti žaidimą. Jeigu jis dar gyvena pagal senas normas, tai mūsų kaltė. Mes gi turime reikalą su žmogumi, kuriam jau seniai reikėjo mirti. Dabartyje jam vietos nėra. Dabar garbiname neryžtingumą, konformizmą, netgi bailumą... Mes metėme miniai iššūkį. Dabar jūs, aš ir visuomenė privalome atsakyti už tai.

- Labai ačiū, - padėkojau.

- Aišku, - tarė Petas Artui, - jis visuomet naudojasi privilegijomis, tačiau dabar užgniaužti šitą bylą man nepakaks jėgų. Jūs, Rikerbi, turite ryšių. Padėtis man gerai žinoma, tačiau aš pernelyg seniai dirbu ir negaliu leisti sau kažką prasimanyti. Reikia, kad kas pasufleruotų.

- Pet... - buvau beišsižiojąs.

- Maikai, ne tu turėtum pasufleruoti. Jis.

Jis gudriai nusišypsojo.

- Tegu bus pasufleruota gera žinia. Čia guli du lavonai, ir aš negaliu taip paprastai jų pamiršti. Dabar negaliu.

Artas linktelėjo ir pažvelgė į laikrodį.

- Mergina, vardu Velda, turi informacijos, nuo kurios priklauso mūsų šalies saugumas. Priešai pasamdė žudikus, turėjusius ją sunaikinti. Niekas, išskyrus Hamerį, nebūtų sugebėjęs likviduoti "Drakono" grupės. Hameris pasirodė esąs negailestingesnis už juos, todėl jo žodis svarus. Už informaciją šalis pasiryžusi sumokėti bet kokią kainą. Kaip dalis to įvertinimo gali būti grąžinimas teisės Hameriui naudotis ypatingais įgūdžiais ir teise nešioti ginklą. "Drakono" grupės nėra. Yra tik mergina Velda. Mes privalom mokėti pagal pateiktą sąskaitą. Neturime galimybės rinktis. Ir jį reikia gelbėti. Tai jūs supratote?

- Dar nevisiškai, tačiau pažanga akivaizdi, - tarė Petas. - Daug girdėjau apie tą istoriją, bet vis dar negaliu patikėti.

- Pet... - vėl žiojausi.

- Ką?

- Baikim šitas kalbas. Mes abu buvome teisūs. Ji mano. Jeigu jos reikia ir tau - pamėgink atimti, bet teks įsivelti į tokias grumtynes, kurių laimėti neturi šansų.

- Kol tu gyvas, - pastebėjo jis.
- Aišku, Petai.
- Tikimybių teorijos dėsniai palankūs man.
- Aišku.

Aš nesitikėjau, kad man išties ranką, bet jis tai padarė, ir aš automatiškai ją paspaudžiau.

- Gerai, vaikine. Viskas liks po senovei. Kam tu papasakosi, kas įvyko? Jam ar man?

- Iš pradžių jam, drauguži, - tariau, žvilgterėdamas Arto pusėn. Šitas reikalas anaiptol ne vietinės reikšmės. O aš dabar jau ne privatus detektyvas.

- Man jau pasakojo apie tavo pažymėjimą. Gudrus.
- Tu gi pažįsti mane - į smulkmenas nelinkęs.
- Ir teisingai. Kažkas gi turi būti didvyris.
- Niekai. Tas, kas rizikuoja netekti galvos, vertas apdovanojimo.
- Tu jį gavai.

- Ne visai taip. Jėga išplėšiau šitą popieriūkštį. Visi troško mano žūties, tačiau jų lūkesčiai neišsipildė. Ir aš pelniau apdovanojimą. Pažymėjimą, ginklą ir teisę gintis nuo policijos... tol, kol neperlenksiu lazdos... o to daryti, drauguži, nesirengiu.

- Tikrai?
- Sek paskui mane.
- Mielai, drauguži.

Jis nusijuokė.

- Tu neprieštarausi, jeigu aš eisiu, o tu pats pasikalbėsi su misteriu Vyriausybe.

- Kada?
- Maždaug po valandos.
- Aš lauksiu, didvyri.

Kai jis išėjo, Artas Rikerbi pasakė:

- Velda tučtuojau privalo viską papasakoti. Kur ji?
- Aš gi pasakiau... po valandos... Peto kabinete.
- Čia gulėjo lavonai.

- Na, ir kas?
- Maikai, nemėgink manęs apdumti!
- Jūs irgi, Artai!
- Kas jie?
- Tegu kiaurai žemės prasmegčiau, jei žinočiau. Išsiaiškinti tai - jūsų pareiga.
- Nenurodinėkite man mano pareigų.
- Argi? Aš jums reikalingas, Artai. Ir nepamirškite to. Išpildykite mano prašymą - nesikiškite į šį reikalą. Tegu vyresnybė žino, kad šitie žmonės buvo iš "Drakono". Be to, paskutinieji. Dabar su "Drakonu" baigta. Jie atėjo Veldos, o aš nušoviau juos. Palaikykite šią versiją. Tai, kas čia nutiko, jūsų neliečia, bet jūs galite laikinai pridengti mane.
- Maikai...
- Padarykite tai, o dabar patylėkite.
- Maikai...
- Aš atidaviau jums "Drakoną"?
- Taip.
- Aš buvau žuvęs... Jūs grąžinote mane iš anapus. Privertėte padaryti neįmanoma, o kai pasveikau, jūs nustebote. Išpildykite mano prašymą.
- Arba?
- Arba Velda nieko nepasakys.
- Jūs įsitikinęs?
- Net neabejokite.
- Aš viską padarysiu.
- Ačiū.
- Menkniekis.

Kitą dieną Velda jiems viską papasakojo. Jos informacija sužlugdė galingą valstybinę organizaciją. Maskvoje mirė trisdešimt žmonių, Rytų Berlyne dingo penki, Pietų Afrikoje įvyko keletas nelaimingų atsitikimų, kuriuose žuvo žmonės. Žmonių žuvo įvairiausiose Žemės rutulio kampeliuose, šifrai ir kodai buvo

keičiami naujais, Suvienytųjų nacijų organizacijoje buvo šaukiami skubūs pasitarimai bei susitikimai, strategai kūrė naujas doktrinas. Viena koja jau stovėjusi anapus, pranešusi tai, Velda vėl atgijo ir tapo paprasta moterimi. Politikos ir politikų pasaulyje, jeigu neturi naujos informacijos, dėkingumo nelauk.

O dabar jau buvo kažkas nauja. Du lavonai ir žmogus su kulka pilve, kuriam skubiai reikia medikų pagalbos.

Jeigu po tavo kojomis guli du lavonai, tavęs nepaliks ramybėje.

O jie gulėjo prie mano kojų.

ANTRA DALIS

Išeidamas iš apygardos prokuroro, pastebėjau "uodegą". Nors Rikerbi dengė mane, kažkam buvo pavesta sekti. Policija nemėgsta, kai pašaliniai kišasi į jos reikalus. Nepaisydami didelių bosų nurodymų, vietiniai faraonai nutarė paieškoti savo šanso. Jeigu "uodegą" būtų siuntęs Petas, vargu ar būčiau ją pastebėjęs. Tačiau naujasis apygardos prokuroras pernelyg pasitikėjo savo jėgomis ir nepasitikėjo svetimais.

Visą valandą leidau detektyvui laukti manęs prie barų, klaidžioti drauge po parduotuves, kuriose norom nenorom teko pirkti visai nereikalingų smulkmenų. Jis nenuleido akių nuo manęs ir restorane "Žydroji juosta", kuris yra keturiasdešimt ketvirtojoje aveniu, tačiau man pavyko išsmukti pro užpakalines duris. Kai detektyvas suvokė paleidęs mane iš akių, aš jau lipau į taksi septintojoje aveniu. Paprašiau vairuotoją nuvežti į devintąją.

Konės Liuis užeiga vadinosi "Kardas". Tai buvo visoje apylinkėje žinomas rūsys. Čia galėjai suvalgyti

puikų bifšteksą ar muštą kotletą. Salės viduryje dūmijo ir burbuliavo didelis anglimis kūrenamas virdulys. Konė buvo neaukšta, pilna moteris, o jos veide visad švietė šypsena. Jau daugelį metų nemačiau šios moters, bet ji visai nepasikeitė.

Konė ne iškart atpažino mane. Mėgino įsiūlyti išgerti, paskui - ir užkąsti. Atsisakiau. Tik tada ji nuvedė mane į viršų ir pasakė, jog Velda ir jos draugė jau laukia manęs.

Sutartiniais signalais pabeldžiau į duris, ir Velda atidarė. Šįsyk rankoje ji jau nelaikė revolverio, bet aš tikrai žinojau, jog tas daikčiukas yra visai šalia jos. Ji traukte įsitraukė mane į kambarį ir užrakino duris. Aš nusišypsojau apkabindamas Veldą ir švelniai glausdamas lūpas prie jos veido. Daugiau negalėjau sau leisti. Jos akys atsakė į mano šypseną ir tarsi kalbėjo: "Bet kuriuo metu, bet kurioje vietoje".

- Sveika, gražuole, - pasisveikinau. - O kur mažytė?

- Maikai, aš čia.

Sju įėjo į kambarį, laikydama rankas už nugaros. Ir sustojo prie durų. Jos akys buvo kupinos baimės. Supratau, jog atsikratyti tos baimės jai bus nelengva.

Paėmiau Veldą už parankės. Mudu priėjome prie stalo, ir aš galvos mostu pakviečiau merginą. Sju prisiartino prie Veldos, jausdama, jog ši apgins ją. Tačiau neatitraukė akių nuo manęs.

- Klausau, - tariau aš.

Velda linkterėjo.

- Gali jam pasakoti.

- Aš... aš nežinau.

Iš kišenės išsitraukiau piniginę ir atverčiau ją. Antspauduotas pažymėjimas su įspaustomis auksinėmis raidėmis vėl padarė stebuklą. Gerokai patyrinėjusi pažymėjimą, mergina ryžosi.

- Gerai, - pasakė ji. - Mano pavardė Sju Devon.

Jos balse nuskambėjo iššūkis, kurio aš negalėjau nepajusti.

- Aš privalau tave pažinti?

Ji nuleido akis, pažvelgė į Veldą ir vėl į mane.

- Turiu ir kitą pavardę.

- Kokią gi?

- Torens. Bet šita niekuomet nesinaudoju. Jis įdukrino mane labai seniai, tačiau aš nenoriu turėti tos pavardės. Nekenčiu jo.

Aš papurčiau galvą.

- Atleisk, mažyte. Nieko nesuprantu.

Velda palietė mano ranką.

- Simas Torensas. Kažkada jis buvo apygardos prokuroras, o dabar balotiruojasi į valstijos gubernatoriaus postą.

- Sim, mes nugalėsim!

- Taip, tas pats.

- Mačiau daugelį jo rinkiminių plakatų, bet niekad nepagalvojau, jog tai buvęs apygardos prokuroras.

Šypsena dabar jau dingo nuo mano veido.

- Šitie septyneri metai buvo nelengvi. Aš nesekiau politinių įvykių. O dabar pasiryžęs išklausyti visą jūsų informaciją.

Sju linkterėjo. Plaukai trumpam uždengė merginos veidą. Baltais lygiais dantimis ji prikando apatinę lūpą. Jos pirštų galiukai net pabalo.

- Aš pabėgau nuo jo.

- Kodėl?

Jos akys vėl prisipildė baimės.

- Aš manau..., jog jis nužudė mano motiną. Dabar nori atsikratyti ir manimi.

Pažvelgęs į Veldą, supratau, jog ji pritaria ir mano abejonėms. Tad, nieko geriau nesugalvodamas, pratariau:

- Tarp žmonių, kurie balotiruojasi į gubernatoriaus

postą, labai jau retai pasitaiko žmogžudžių.

- Jis nužudė mano motiną, - pakartojo Sju.

- Tu pasakei, jog tik manai taip.

Mergina tylėjo. Tada aš paklausiau:

- Kaip tu manai, kada tai atsitiko?

- Prieš daugelį metų.

- O tiksliau?

- Aš... buvau dar vaikas. Nuo to laiko prabėgo jau aštuoniolika metų.

- O kaip tu tai sužinojai?

Ji nežiūrėjo į mane.

- Paprasčiausiai žinau, ir viskas.

- Brangioji, tai skamba labai neįtikinamai, - tariau.

Ji tik patraukė pečiais.

- O gal dar ką žinai?

Velda apkabino merginą per pečius. Sju dėkingai pažvelgė į Veldą ir pakreipė galvą į mane.

- Prisimenu, ką kalbėjo mama. Visai prieš pat mirtį. Gerai prisimenu prasmę, nepažodžiui. Buvau mirtinai išgąsdinta. Mirdama motina kažką ištarė. Tiksliai neprisimenu jos žodžių.

Sju giliai atsiduso, o jos akys pritvinko ašarų.

Kai mergina truputį apsiramino, paklausiau:

- O kodėl tu manai, jog jis nori tave nužudyti?

- Aš prisimenu... Kaip jis žiūrėjo į mane. Jis lietė mane.

- Bet tai dar nieko nesako.

- Gerai. Bet aš vos nežuvau po automobilio ratais.

- Ar prisimeni to automobilio numerį?

- Ne.

- Pasakok toliau.

- Vieną vakarą, grįždama iš teatro, išvydau vyriškį. Jis važiavo paskui mane. Mėgino sustabdyti, bet gerai žinojau kelią ir spėjau atitrūkti nuo jo jau visai netoli namų.

- Ar dabar atpažintum tą žmogų arba bent jo automobilį?

- Ne.

- Ar pranešei apie tai policijai?

- Ne, - tyliai atsakė mergina.

- O dabar, Sju, klausyk manęs. Tu įsitikinusi, žinai, jog esi nuostabiai graži mergaitė.

Ji tiriamai pažvelgė į mane.

- Aišku, tu įsitikinusi, tu žinai, - kalbėjau aš. - Tad vyrai kibte kibs prie tavęs. Laikas priprasti prie to. Žinoma, kelyje visko atsitinka, todėl neverta tam teikti daug reikšmės. O ir tavo patėvis žiūri į tave tikriausiai lygiai taip pat kaip ir bet kuris vyras. Tu kol kas nepateikei nė vieno kiek įtikinamesnio fakto.

- O tas žmogus, kurį jūs nušovėte, ir tas antrasis?

- Paprasčiausias sutapimas.

Aš neturėjau teisės sutikti su jos žodžiais. Mergina buvo apimta baimės ir laukė pagalbos. Aš pažvelgiau į Veldą.

- Ar tu pasakojai, kur buvai tuos septynerius metus?

- Ji žino.

- O apie mane?

- Viską.

- Galbūt tai galima būtų paaiškinti... jie galėjo būti nariai organizacijos, besistengiančios amžiams užčiaupti Veldai burną. Jie norėjo nužudyti ją, o ne tave. Bet dabar jau viskas baigta. Velda visą informaciją perdavė valdžiai, o žudikai beviltiškai pavėlavo. Ką pasakysi į tai?

- Aš negrįšiu į savo namus, - be užuolankų atsakė Sju.

- Klausyk, o jeigu aš pasikalbėsiu su tavo patėviu, sužinosiu visą tiesą, net ir tuos žodžius, kuriuos prieš mirtį ištarė tavo motina? Ar tau bus lengviau?

- Galbūt, - sušnabždėjo mergina.

- Okei, mažyte, aš suvaidinsiu geraširdžio tėvelio vaidmenį.

Veldos akys švietė begaliniu dėkingumu, o aš negalėjau nenusišypsoti. Velda nuvedė merginą į kitą kambario galą, sugrįžo ir paėmė mane už parankės. Mes nuėjome prie durų.

- Tu padarysi viską, ką gali?

- Matyt, laikai mane paskutiniu kvaileliu.

- Maikai... prašau tave, tik nesikeisk, išlik, koks esi.

- Mažyte, jokių šansų.

Ji atidarė duris.

- Ar tu iš tiesų manai... jie mane norėjo nužudyti?

Minutėlę patylėjęs, pasakiau:

- Ne. Bazilis Levitas pareiškė, jog jam reikalingos jūs abi. Tu ir mergina. Taigi tai neturi nieko bendra su paskutine operacija. Visa košė užvirta dėl tos mažytės.

Pasakęs tai susiraukiau.

- Apie ką tu galvoji?

- Jis dar apie kažką kalbėjo, velniai griebtų.

Ranka pasitryniau veidą.

- Per daug ilgai nebuvau čia. Tad negaliu iškart visko suvokti.

- Niekis, praeis.

- Aišku, brangioji, - tariau aš, pirštais glostydamas jos veidą.

- Aš lauksiu.

- Paguldyk merginą, tegu pailsi.

Ji susiraukė, paskui nusišypsojo ir linkterėjo.

Valandėlę man atrodė, kad tų septynerių metų lyg nebūta.

Nereikėjo didelio vargo surinkti visą informaciją apie Simpsoną Torensą. Anksčiau laikraščiai apie jį nemažai rašė. Radau ir keletą visai šviežių straipsnių žurnaluose, taip pat kelis vedamuosius, skirtus Toren-

sui, opozicijos leidiniuose. Per dvi valandas išstudijavęs medžiagą, priėjau išvadą, jog jis turi šansą laimėti. Kitas jo vietoje jau matytų save Vašingtono Baltųjų rūmų šeimininku.

Bet aš norėjau rasti apie jį ir kažką neigiama. Jeigu merginos žodžiuose yra bent kruopelytė tiesos, tai galėtų atsispindėti ir Torenso portrete. Juk nebūna žmonių be nuodėmės!

Telefonu paskambinau Hajui Gardneriui ir paprašiau į "Žydrąją juostą" atnešti visą medžiagą apie Torensą. "O daugiau ko nors tau nereikia?" - tarė jis. Šitie jo žodžiai reiškė, jog Gardneris tučtuojau bus čia.

Atėjo lydimas Pito Ladero, politinio apžvalgininko padėjėjo. Per priešpiečius aš daug sužinojau apie Torensą. Ši informacija bemaž nesiskyrė nuo laikraštinės. Simas Torensas su pagyrimu baigė koledžą Niujorke. Tada prasidėjo jo karjera. Gavo nedidelį palikimą, tačiau jo pakako būti materialiai nepriklausomam. Uoliai triūsdamas, susilaukė pripažinimo valstijos senate. O dabar jis - jau beveik gubernatorius.

- Nejaugi jo biografijoje nėra juodų dėmių? - paklausiau.

- Nėra, - atsakė Pitas. - Pamėginkite ką nors iškapstyti, ir aš tai parduosiu opozicijai už milijoną dolerių.

- Nejaugi niekas neieškojo jį kompromituojančios medžiagos?

Pitas pakėlė nuo nosies akinius ant kaktos.

- Maikai, kur šuo pakastas? Ko taip susidomėjote Torensu?

- Paprasčiausias smalsumas. Jo vardas šmėkštelėjo vienoje byloje.

- Ar tai gali būti pagrindas publikacijai?

- Ne. Tik noriu patenkinti savo smalsumą.

- O aš norėčiau sužinoti smulkiau.

- Vėliau, - pažadėjau aš. - O kas žinoma apie jo vedybas?

Pitas susižvalgė su Hajumi, patraukė pečiais. Patylėjęs Ladero tarė:

- Simpsono žmona jau seniai mirusi. Antrąsyk jis nevedė.

- Kas buvo jo žmona?

Pitas susimąstė:

- Jos mergautinė pavardė - Devon. Sali Devon. Jeigu nešlubuoja mano atmintis, ji buvo gera statistė. Tais laikais buvo madinga vesti artistes. Simpsono žmona mirė netrukus po karo. Jokių skandalų apie jų vedybas neteko girdėti.

- O ką žinote apie jo dukrą? - paklausiau.

Pitas papurtė galvą.

- Nieko. Vos keletą kartų esu ją matęs. Po žmonos mirties Torensas įdukrino mergaitę ir nusiuntė mokytis į prestižinę mokyklą. Dabar jie gyvena kartu.

- Ji pabėgo.

- Žmogus, sulaukęs pilnametystės, negali pabėgti nuo tėvų, - priminė man Pitas. Simas tikriausiai bus davęs jai savarankiškai gyventi nemaža pinigų.

Kiek patylėjęs dar pridūrė:

- Ir jokio kriminalo čia nematau.

- Kol kas jo ir nėra, - atsakiau jam. - Mano profesijos atstovui įtarumas visad neprošal. Kad ir apie ką būtų kalbama. Niekada nevenk dar kartą įsitikinti tuo, jog švarus žmogus yra tikrai švarus.

Pitas pritariamai linktelėjo galva, išgėrė kavą ir atsisveikino.

- Tavo smalsumas patenkintas? - paklausė Hajus.

- Iš dalies.

- Gal ir man ką paaiškinsi?

- Prašau. Tą vakarą, kai mudu susitikome su Velda, du vaikinai iškeliavo į dausas.

Jis susiraukė, nusiėmė akinius, pakramtė cigarą.

- Tai tie patys, kurie aptiko tavo pėdsaką ir norėjo nužudyti Veldą?

- Drauguži, tai versija tik spaudai.

Jis įsispoksojo į mane. Tada jam pasakiau:

- Čia šnipinėjimas niekuo dėtas. Tai visai kita istorija.

- Velniai griebtų!

Hajus užgesino cigarą į peleninę, išsitraukė iš kišenės bloknotą ir parkerį.

- Tai ne spaudai. Palauk. Kai ateis laikas, pasakysiu.

Jis be entuziazmo vėl įsidėjo į kišenę bloknotą ir parkerį.

- Gerai, palauksiu.

- Kartu su Velda buvo ir Torenso įdukra. Velda priglaudė ją lyg benamę katytę. Taip jau lėmė likimas. Mergiūkštė įtikino ją bėganti nuo patėvio. Nežinau, ar tai tiesa, ar tik jos paistalai. Žinau tik viena: visų šitų įvykių logiška pabaiga - du, o gal ir trys lavonai - žada mums daugiau nemalonumų.

- Ir tu gali slėpti tokią sensaciją! - net pašoko Hajus.

- Drauguži, tam yra rimtų priežasčių.

- Tu čia pasirodei kaip gangsterių siaubas. Tikiuosi, sugebėsi ir pats apsiginti.

- Dėl manęs nesijaudink.

- Ir nesirengiu.

Jam jau buvo metas grįžti į "Tribjun" redakciją. Mes išsiskyrėme. Aš nuskubėjau pas Petą. Budintis uniformuotas seržantas rankos mostu pasveikino mane. Pasakė, jog Petas yra savo kabinete, viršuje, ir pasiūlė užeiti pas jį.

Petas, kaip paprastai, buvo apsivertęs bylomis. Jam visada stigo laiko nueiti į bufetą. Bet pokalbiui su manimi vis dėlto atsirado. Nusišypsojęs paklausė:

- Kaip jaučiasi Velda?
- Puikiai. Tik šansų, drauguži, tu neturi jokių.
- Kas žino.
Jis pasiūlė kavos.
- Kas dar nauja?
- Ar sužinojai ką apie Levitą ir antrąjį vaikiną?
- Apie Levitą - nieko nauja. Visai neseniai jis apteko pinigais. Jų šaltinis - nežinomas. Tik spėliojimai, jog jis vėl imasi šantažo.
- O kitas?
- Tai Mažylis Hendas. Tu juk pažinojai jį?
- Yra tekę susitikti. Tai smulkus galvažudys.
- Tai praeitis. Dabar buvo kotiruojamas. Kalbėjo, kad vakarinėje miesto dalyje jis kontroliavęs visų bukmekerių biznį.
- O kaipgi Tilsonas?
- Jį pribaigė dar prieš metus.
- O kam dirbo Hendas?
- Ir pats norėčiau tai sužinoti. Pagrindinis bosas - nieko nesakančia Dikersono pavarde. Daugiau apie jį niekas nieko nežino.
- Dabar kažkas užims Hendo vietą. Dėl to kils didelės muštynės.
- Maikai... tu visai nepažįsti čionykščio reketo. Jis gyvuoja Ai-Bi-Em stiliumi. Tai paprastas biznis. Nieko neatsitinka be nurodymo iš viršaus. Ne, jokių muštynių nebus. Viskas vyks tyliai ir nepastebimai. Į Hendo vietą paskirs naują, štai ir viskas.
- Tavęs niekas nestebina?
Petas linkterėjo.
- Aišku. Stebina, kodėl tokiam rimtam žmogui, kaip Hendas, teko tik vykdytojo vaidmuo. Ar gali rasti atsakymą į šį klausimą?
- Taip. Manau, jog jis kažkam darė paslaugą. Dideliam bosui.

- Taip, - niūriai tarė Petas. - Belieka išsiaiškinti, kas ką nušovė. Tu paguldei Hendą, Levitas iššovė du sykius. Vieną kulką iškrapštėme iš lubų.

- Antroji įsmigo į Hendo draugelio pilvą. Ar teiravotės ligoninėse?

- Tu dar mane mokysi.

Jis lėtai suposi kėdėje siurbčiodamas kavą. Paskui, įtemptai galvodamas, tarė:

- Maikai, ko jiems reikėjo?

Aš irgi kiek lukterėjau.

- Nežinau. Kol kas nežinau. Bet aš rasiu atsakymą į šį klausimą.

- Puiku. O aš tuomet dengsiu tave.

- Kaip dabar.

- Leisk man tave įspėti. Mes turime naują inspektorių. Protingą, su charakteriu. Jis ir apygardos prokuroras gali tave priremti. Dabar jie svajoja, kaip iš tavęs išspausti dvasią. Taigi tie tavo galingi draugai iš tos žinybos, kuriai dirbi, bus labai reikalingi.

Užsidėjau skrybėlę ir atsistojau.

- Jeigu ką nors sužinosiu, pranešiu tau.

- Ačiū, - sarkastiškai pasakė jis ir šyptelėjo.

Simas Torensas gyveno Vestčesteryje. Jo dvaras, juosiamas akmeninės tvoros, rodė savininko turtus ir galią. Atsivėrė geležiniai vartai, ir mano išsinuomotas "Fordas" čiuožtelėjo prie namo.

Mūrinį pastatą supo sidabrinės eglės, kurių viršūnės siekė stogą. Priešais rūmų fasadą stovėjo du juodi "kadilakai". Privažiavau prie jų, išlipau iš automobilio, paspaudžiau skambutį ir ėmiau laukti.

Tikėjausi išvysti kuklią kambarinę ar kiemsargį. Tik jokiu būdu ne efektingą brunetę spindinčiomis ryškiai mėlynomis akimis. Ji jau buvo spėjusi šviežiai įdegti,

ir tai dar labiau paryškino jos švelnias lūpas. Kai nusišypsojusi ji paklausė: "Ko malonėsite?", man pasirodė, jog paliečiau neizoliuotą elektros laidą.

Šelmiškai nusišypsojęs, pasakiau:

- Mano pavardė - Hameris. Norėčiau pamatyti misterį Torensą.

- Jis laukia jūsų?

- Ne. Bet manau, jog jis teiksis mane priimti. Norėčiau pasikalbėti dėl jo dukters.

Jos akyse šmėkštelėjo kažkoks keistas išgąstis.

- Kas jai... ar nutiko kas?

- Ne.

Ji aiškiai pajuto palengvėjimą ir ištiesė man ranką.

- Užeikite, misteri Hameri. Aš - misterio Torenso sekretorė, Džeraldina King. Nuo to laiko, kai Sju išėjo iš namų, Torensui viskas krinta iš rankų.

- Vėl?

Pažvelgusi į mane, ji linkterėjo.

- Ji jau keletą kartų buvo pabėgusi. Jeigu Sju žinotų, kokią kančią misteriui Torensui sukelia tie jos pabėgimai, taip lengvabūdiškai nesielgtų. Prašom, misteri Hameri.

Ji mostelėjo ranka į erdvų kabinetą, kvepiantį cigaro dūmais ir sena oda.

- Prašom, jauskitės kaip namie.

Pasijusti taip nebuvo laiko. Nespėjau apžvelgti kambario, kai išgirdau skubrius žingsnius. Atėjo Simas Torensas, Kandidatas Numeris Vienas, dabar labiau primenantis ne politikos veikėją, o paprastą ir susijaudinusį tėvą.

Jis ištiesė man ranką, paspaudė ją ir tarė:

- Ačiū, misteri Hameri, kad atėjote.

Kiek patylėjęs parodė man fotelį ir netoliese atsisėdo.

- Kur Sju? Ar nieko bloga jai neatsitiko?

- Ne, neatsitiko. Dabar ji yra pas vieną mano draugą.

- Misteri Hameri, kur?

- Mieste.

Jis susiraukė.

- Ji... ji nesirengia grįžti?

- Nežinau.

Jo veidas suakmenėjo. Tūkstančius panašių veido išraiškų esu matęs teismuose. Dabar Torensas priminė prokurorą, susidūrusį su nenaudingu procesui liudytoju ir besistengiančiu bet kokia kaina ištraukti iš jo naudingų parodymų.

- Regis, aš nesuprantu jūsų vaidmens šitame reikale, - tarė rūmų šeimininkas.

- Galbūt. Leiskite paaiškinti. Mane čia atvedė atsitiktinumas. Mano sekretorė rūpinasi Sju, o aš pažadėjau joms abiem kai ką išsiaiškinti iki Sju sugrįžimo į namus.

- Taip?

Jis įsispoksojo į mano rankas.

- Jūs turite kokių įgaliojimų?

Mano pažymėjimas vėl padarė stebuklą. Beregint išnyko priešiškumas Torenso veide. Maža to, jo veidas surimtėjo, jame švystelėjo nekantrumo šešėlis.

- Tada prie reikalo, misteri Hameri. Nerimauju dėl Sju.

- Viskas labai paprasta. Mažytė sako, jog ji mirtinai bijo jūsų.

Torenso akyse suspindo kančia. Jis pakėlė ranką, linkterėjo neaiškiai ir pažvelgė pro langą.

- Suprantu. Ji tvirtina, jog aš nužudžiau jos motiną.

Truputį sutrikau. Kai jis vėl pažvelgė į mane, pasakiau:

- Visiškai tiksliai.

- Gal galiu ką paaiškinti?

- Be abejo.

Torensas atsirėmė nugara į fotelio atlošą, ranka patrynė veidą. Jo balsas buvo pavargęs.

- Sali Devon vedžiau po šešių mėnesių, kai mirė jos vyras. Sju tada neturėjo nė metukų. Aš seniai pažinojau Sali... mes buvome lyg seni draugai. Tačiau net neįtariau, kad ji jau buvo alkoholikė. Pirmaisiais vedybų metais, nepaisant didelių pastangų, jos savijauta vis prastėjo. Sali alino save mano namuose Ketskilze, kur ji gyveno su nejauna ekonome. Ji nesirodė mieste, atsisakydavo pagalbos... nuolatos gėrė. Mažoji Sju buvo greta motinos, tačiau mergaite rūpinosi pagyvenusi misis Li. Vieną sykį, naktį, nusigėrusi iki sąmonės netekimo, Sali išėjo į lauką ir sušalo. Misis Li rado ją gulinčią be sąmonės. Mano žmona mirė anksčiau, negu aš ir daktaras atvykome į namus. O mergaitė kažkodėl nusprendė, jog aš kaltas dėl motinos mirties.

- Ji kalba, jog motina jai kažką sakiusi prieš mirtį.

- Ir tai žinau. Ji nieko konkrečiai negali prisiminti, bet kaltina mane.

Nutilęs jis pasitrynė pirštais smilkinius.

- Mergaitė buvo sunkiai auklėjama. Siunčiau ją į geriausias mokyklas, tenkinau visus norus, tačiau niekas nepadėjo. Ir ji, kaip motina, nori būti artistė.

Jis lėtai pakėlė akis ir pažvelgė į mane.

- Norėčiau žinoti, ką man daryti.

Pasakiau jam tiesiai, be užuolankų:

- Ji pareiškė, jog jūs ieškote progos nužudyti ją.

Regis, jį ištiko šokas.

- Ką?

Torensas pasislinko ant fotelio kraštelio.

- Ką jūs pasakėte?

- Kažkoks automobilistas persekioja Sju, kažkas norėjo ją nušauti.

- Jūs įsitikinęs?

- Paskutiniu teiginiu - absoliučiai. Maža to, pats esu to liudininkas.

Jis nusprendė nepasakoti Torensui visų smulkmenų.

- Bet... kodėl aš apie tai negirdėjau?..

- Todėl, kad tas įvykis glaudžiai susijęs su kita istorija. Ateis laikas, ir viską sužinosite. Vėliau. O kol kas pasikliaukite tik mano informacija.

Pirmąsyk mačiau prokurorą be būdingo prokuroriško aplombo. Torensas lėtai, lyg visiškai sugniuždytas žmogus, numojo ranka, papurtė galvą.

- Misteri Torensai, jūs turite priešų? - paklausiau.

- Priešų?

- Taip.

- Vargu.

Kiek pagalvojęs pridūrė:

- Nebent politinių priešininkų. Yra juk dvi partijos...

- Ar galėtų jus nužudyti? - vėl paklausiau.

- Ne... aišku, ne. Mūsų požiūriai skiriasi, tačiau ne daugiau.

- O kaip moterys? - nelauktai pakeičiau pokalbio temą.

Jis nesureagavo į šį klausimą.

- Misteri Hameri... po Sali mirties aš neturėjau moterų. Tai plačiai žinomas dalykas.

Reikšmingai pažvelgiau į duris.

- Tokioje jaukioje aplinkoje?

- Džeraldiną King man paskyrė vietos partinė vadovybė. Ji man padėjo jau trijose rinkimų kampanijose. Laikotarpiu tarp rinkimų ji dirba partijos štabe.

- Atleiskite, - atsiprašiau jį. - O ar negalėjote turėti dar kokių priešų? Juk per politinės karjeros metus, sutikite, galėjote įgyti ir labai didelių priešų.

- Nepažįstu nė vieno, kuriam rūpėtų mane nužudyti.

- Juk jūs kažkada buvote apygardos prokuroras?

- Nuo to laiko praėjo dvidešimt metų.

- Grįžkime į tą tolimą praeitį.

Sudirgęs Torensas tik patraukė pečiais.

- Tuziną kartų man grasino, retkarčiais - netgi teisme. Prisimenu ir du nevykusius pasikėsinimus.

- Matote, net iki to prieita?

- Nieko ypatinga, - tarė jis. - Įsikišo policija, ir abu nevykėliai grįžo į kalėjimą. Vėliau vienas iš jų mirė nuo tuberkuliozės, o kitą sugraužė opa.

- Jūs sekėte juos?

- Ne, tai policijos reikalas. Man tik pranešė apie jų mirtį. Didelio nerimo dėl to nejutau.

- O menko?

- Dėl savęs nebijojau. Dėl Sju arba dar dėl ko nors - taip. Aš pasitikėjau efektyviu policijos darbu. Misteri Hameri, nepamirškite, jog prokurorai dažnai tampa taikiniu. Gangsteriai svajojo nužudyti prokurorą Djui, tačiau ta žmogžudystė sukėlė tokį visuomenės nepakantumą organizuotam nusikalstamumui, kad kai Šulcas jau rengėsi paskelbti jiems nuosprendį, mafija pati, savo rankomis likvidavo banditą. Aš puikiai suprantu, jog mano profesija pavojinga. Tačiau neketinu nei keisti įsitikinimų, nei pasiduoti baimei.

- Ar teko jums patirti šį jausmą?

- Dažnai. O jums?

- Netgi labai dažnai.

Aš šyptelėjau. Torensas irgi atsakė viską suprantančia šypsena.

- O dabar - apie Sju, - tarė jis.

- Aš pakalbėsiu su ja.

- Gal atvešite ją čionai?

- Tai priklausys nuo Sju. Pažiūrėsiu, ką ji pasakys. O ką, jeigu ji nepanorės grįžti namo?

Torensas susimąstė.

- Jos paskutinis žodis. Ji dar visai vaikas ir kartu - jau suaugęs žmogus. Jūs mane suprantate?

- Aha.

Jis linkterėjo.

- Sju materialiai aprūpinta, ir, garbės žodis, nežinau, ką dėl jos dar galėčiau padaryti. Man pačiam reikėtų patarimų.

- Kokių?

Jis mirktelėjo man.

- Gal jūs, misteri Hameri, galėtumėte ką patarti?

- Galbūt.

- Gal pirmiausia galėčiau sužinoti jūsų statusą?

- Turiu ypatingų įgaliojimų. Šiuo momentu jie leidžia man daryti praktiškai viską, ką noriu. Aišku, tik nekvailioti.

- Ir ar ilgai?

- Kol suklysiu.

- Taip?

- Tačiau aš nesirengiu klysti.

- Tada man patarkite. Man reikia neklystančio žmogaus patarimo.

Jo balse nebuvo nė menkiausios sarkazmo gaidelės.

- Jeigu norės, ji liks pas mane.

Dešimt ilgų sekundžių jis apgalvojo tai, ką išgirdo. Tada linkterėjo galva, nuėjo prie stalo ir iš stalčiaus ištraukė čekių knygutę. Išrašęs penkių tūkstančių dolerių čekį, ištiesė man. Torensas nenuleido žvilgsnio, kai aš perlenkiau pusiau žalią popierėlį.

- Tai nemaža suma.

- Nesismulkinsime. Noriu, kad Sju jaustųsi saugi. Noriu, kad grįžtų. Misteri Hameri, dabar jūsų žodis. Nuo ko pradėsite?

- Pirmiausia paprašysiu prisiminti visų jums grasinusių žmonių pavardes.

- Nemanau, jog jos turi didelės reikšmės.

- Leiskite spręsti man. Praeitis gali tapti daugelio nelaimių šaltiniu. Ir purvo pylimo ant jūsų galvos - taip pat. Jeigu nenorite, kad kapstyčiausi po praeitį, atsiimkite čekį. Bet tada aš tai darysiu vien iš smalsumo.

- Misteri Hameri, jūs turite kokių asmeninių motyvų? Visai nesusijusių su darbu ir pinigais? Galite ir neatsakyti, bet kažkas yra.

Keletą sekundžių mes tiriamai žvelgėme vienas į kitą. Du profesionalai, dirbantys toje pačioje srityje, puikiai supratome, kaip sunku bus kažką nuslėpti vienam nuo kito.

- Jūs gi žinote mane, Torensai.

- Maikai, aš jus žinau. Ir kas gi nepažįsta jūsų?

Juokdamasis įsikišau čekį į kišenę.

TREČIA DALIS

Tyrimą galima pradėti ir nuo lavono. Tai bene idealus atspirties taškas. Mirtis - anaiptol nedviprasmiška samprata; remdamasis ja, po kojomis visada tvirtai jauti žemę ir esi įsitikinęs, kad tau neprireiks pagalbos iš šalies.

Tačiau mirtis sukelia ir problemų. Per septynerius metus žmogus, aišku, daug ką užmiršta, išmeta iš galvos, stengiasi lipti naujos karjeros laiptais šitame pašaliniams nematomame nusikaltėlių pasaulyje.

Mažylis Hendas jau negyvas. Aišku, tas įvykis kai ką įsiutins. Kai ką sujaudins. Daugelis paprasčiausiai sužinos apie jį ir nekantraudami lauks padarinių. O kai kas prisimins septynerių metų senumo įvykius ir ieškos atsakymo į klausimą: "Kas gi tolesnis?" Kai kas ras ir atsakymą į šį klausimą. O kai kam teks gerokai jo paieškoti.

Galbūt tuo paskutiniu tapsiu aš.

Netoli nuo Brodvėjaus, keturiasdešimt devintojoje, stovi viešbutis, iš abiejų pusių suspaustas kitų pastatų. Tamsus baras keistu pavadinimu tiesiog knibždėte knibžda įtartinų asmenybių su dar keistesnėmis pravardėmis. Daugiausia čia naujų žmonių, bet, atidžiau įsižiūrėjęs, galėjai rasti ir tų, kurie čia lankėsi prieš septynerius metus. Išvydęs Džersį Tobį, linktelėjau galva. Jis vos nepaleido iš rankų alaus bokalo. Priėjęs prie baro, užsisakiau "Keturias rožes".

Ruošdamas gėrimą, barmenas paėmė mano dolerį ir pasisveikino:

- Sveikas, Maikai.
- Sveikas, Čarli, - atsakiau jam.
- Senokai tavęs čia nematyti.
- Negalėjau užeiti.
- Aš džiaugiuosi, žinodamas, jog daugiau nebesrebi buzos.
- Ar ne per daug žinai?
- Barmenai mėgsta paplepėti.
- Su kuo?
- Pavyzdžiui, su kitais barmenais.
- O dar?
- Užtenka ir to, - tarė jis.
- Tokia jau profesija, - šyptelėjau.

Jis nuėjo ir pastatė du bokalus priešais prostitutes, aptarnaujančias turistus, paskui stabtelėjo ties baro viduriu. Jo veidu perbėgo nerimo šešėlis. Iš kolonėlių, stovėjusių šitame vėsiame bare, liejosi negarsūs Franko re minor simfonijos garsai. Bariukas buvo nelyginant ideali slėptuvė nuo miesto tvankumos.

Viena mergužėlių nuėjo prie savo draugės, kuri buvo sulig cigarečių automatu, stovėjusiu už mano nugaros.

- Ar nesijauti vienišas? - paklausė, net nepažvelgdama mano pusėn.

Aš irgi nepažiūrėjau į ją.

- Retkarčiais.

- O dabar?

- Dabar - ne, - atrėžiau.

Ji atsisuko į mane ir šyptelėjusi stumtelėjo cigaretę į išpuoselėtą burnytę.

- Išprotėjęs svetimšalis, - pasakė ji.

- Tikrų tikriausias aborigenas.

Ji kimiai nusijuokė.

- Ir vėl užsieniečiai.

Džersis Tobis palaukė, kol mergužėlė nueis, paskui atsisėdo greta.

- Klausyk, Maik...

- Drauguži, nebijok.

- Tu atėjai pasimatyti su manim ar šiaip sau?

- Šiaip sau.

- Maikai, nevedžiok manęs už nosies. Amžinybę tave pažįstu. Manai, nežinau, kas atsitiko?

- Apie ką tu?

- Apie Levitą ir Mažylį Hendą. Ar turi proto? Manai, galima veržte įsiveržti į miestą ir šaudyti iki valiai niekieno netrukdomam? Bičiuli, mieste jau nauja tvarka. Ilgai tavęs čia nebuvo. Tad geriau čia nesirodyti. Kol manęs dar neįpainiojai, leisk tau šį tą pasakyti. Ir nelaikyk manęs kvaileliu. Aš moku laikyti liežuvį už dantų. Ir atsikabink nuo manęs. Aš darau savo mažą biznį ir nenoriu turėti nemalonumų.

- Na, ir puiku.

- Ir nedaryk man spaudimo. Šitą taktiką pasilaikyk blogiems informatoriams.

- Ką tu dabar veiki?

- Aš - suteneris.

- Na, ir smukai gi.

- Galbūt. Užtat dabar pinigai patys plaukte plaukia ir po ranka visuomet ora karštų merginų. Aš lošiu

sąžiningai, ne taip, kaip kai kurie smulkūs vagišiai. Ir visad rasiu kuo atsipirkti nuo faraonų. Tau aišku?

- Drauguži, aš tau nepavydžiu.

- Tikiu.

Jis įsmeigė žvilgsnį į bokalą ir nutilo, matyt, patenkintas savo monologu. Aš paėmiau jo ranką ir priglaudžiau sau prie šono, kur kabojo 0.45.

- Prisimeni? - paklausiau.

Jis krūptelėjo ir tuoj pat atitraukė ranką lyg nutvilkytą.

- Beprotis, - tarė jis. - Dabar neišsisuksi taip lengvai. Tik vienas šūvis iš šitos patrankos - ir tau kriukis. Aš nesigailėdamas atseikėju faraonams.

Nutariau paieškoti kozirių kitoje kortų kaladėje. Išsitraukiau iš kišenės piniginę, atsegiau ją ir parodžiau Tobiui pažymėjimą. Įdėmiai apžiūrėjo dokumentą, o jo akys iš nuostabos suapvalėjo, ranka pati nuslydo prie bokalo.

- Tai tūzas, Tobi, - tariau. - Kur eisim - pas mane ar pas tave?

- Turiu viršuje kambarėlį, - pasakė jis.

- Kokį?

- 313 numeris.

- Tad susitiksime ten po dešimt minučių. Iš baro tu išeisi pirmas.

Tai buvo kampinis neseniai suremontuotas kambarys, bet jau spėjęs prasmirsti surūgusiu alumi ir nešvaria patalyne. Oras čia buvo slogus. Atsisakiau alaus, tad Džersis Tobis atsidarė skardinę sau. Jis palinko ir tarė:

- Kalbėk, Maikai.

- Mažylis Hendas.

- Jis jau negyvas.

- Žinau. Pats jį nušoviau. Ant sienos tebėra prilipusios jo smegenys. Ne pirmą aš jį nudėjau ir tikriausiai ne paskutinį.

Tobis lėtai nuleido skardinę alaus.

- Tu beprotis.

- Ir tai viskas, ką norėjai man pasakyti?

- Taip. Tu beprotis. Pats trokšti savo mirties.

- Tobi...

- Maikai, aš nejuokauju. Gandai sklinda nepaprastai greitai. Kai šitame mieste įvykdoma žmogžudystė, apie ją tučtuojau sužino visi. Tu ir anksčiau buvai pasiutęs, bet dabar visai kvaištelėjai. Net bijau būti viename kambaryje su tavim.

- Tačiau tu, Tobi, neturi pasirinkimo.

- Maikai, velniai griebtų...

- Mažylis Hendas, - vėl pakartojau.

- Jis vadovavo bizniui, kuriuo kažkada vertėsi Tilsonas. Tai visi žino.

- Dar.

- Daugiau aš nežinau nieko. Mūsų keliai keleliai niekad nebuvo susikirtę. Aš globoju savo mergaites. O jis daug didesnio kalibro taikinys! Misterio Dikersono dešinioji ranka! Manai, man nesinori...

- Kieno dešinioji ranka?

- Užteks... tu ir pats viską žinai.

- Tobi, kieno?

- Misterio Dikersono.

- O kas jis toks?

- Maik...

- Nesuk man galvos.

- Okei. Niekas nieko nežino apie misterį Dikersoną. Čia jis pasirodė visai neseniai. Didžiulis bosas. Nuvijęs šalin konkurentus, susigrobė viską į savo rankas. O daugiau aš tau nieko nesakysiu. Ir misterio Dikersono nepaimsi plikom rankom.

- O su politikais jis turi ryšių?

- Tai grėsminga jėga. Tikras velnias. Žinai, kas dedasi šitame mieste? Čia suvažiuoja visi provincijos

gangsteriai. Matyt, laukia kokio įsakymo. Aš matau traukiančius galvažudžius, tačiau nesuprantu čionykščių įvykių esmės. Organizacija ilgai buvo letargo būsenoje... o dabar viskas verda, kunkuliuoja. Atsirado vadas, ir indėnai jau pradėjo savo apeiginį šokį. Tai viskas, ką galiu tau pasakyti.

- O Mažylis Hendas?

- Jis žmogžudys, bičiuli. Jo akcijos nuolat kilo, tačiau jis nusprendė nekopti aukštyn.

- Kodėl gi?

- Kas kodėl gi?

- Kodėl jis ėjo ten? Aš nesuprantu to žaidimo.

- Žinojo jis ar ne, kad tu ten buvai?

- Man pakuždėjo, jog jis kažkam darė paslaugą.

Tobis atsistojo ir įsmeigė žvilgsnį į langą.

- Visiškai tikėtina. Paslaugos - rimtas dalykas. Jos kelia žmogaus autoritetą. Ir įrodo, kad žmogus - nesudžiūvusi šaka.

- Tačiau, teikiant paslaugas, galima netekti ir galvos.

Jis lėtai atsigręžė.

- Maikai, ar ir man tai gresia?

- Nežinau.

- Sakyk tiesiai.

- Kas tas Dikersonas?

- Šito niekas nežino. Aišku tik viena: jis svarbi figūra.

- O kapitalo jis turi?

- Manau, kad taip.

- Kas užims Mažylio Hendo vietą?

- Tas, kas sugebės tai padaryti. Tikiuosi, Delas Peneris. Jis kietas vyrukas. Prieš dešimt metų atsėdėjo savo bausmę, paskui kurį laiką rinko duoklę iš Čainatauno restoranų savininkų. Kidas nemažai nuo jo prisikentėjo.

- Tad galbūt ši akcija siejama su Kido kova dėl valdžios?

- Paslaugos visada apmokamos.

- Teikdamas paslaugas, Mažylis žuvo.

- Vadinasi, jis net nesitikėjo užklupti tave.

Aš įdėmiai žvelgiau į Tobį. Jo veidas tarsi suakmenėjo. Tobis nusisuko. Gurkštelėjęs alaus, vėl atsigręžė, patraukė pečiais ir tarė:

- Sklinda gandai, kad jis iš tikrųjų kažkam padarė paslaugą. O tavęs ten niekas nelaukė. Tu niekuo dėtas. Čia kažkas kitas. Daugiau aš nieko nežinau... ir nenoriu žinoti. Aš turiu savo biznį, tu - savo. Ir nesiartink prie manęs, bičiuli.

- Kodėl?

- Tave visi pažįsta. Tavęs jau ieško.

- Man ne sykį yra tekę būti pačiame įvykių sūkuryje.

- O tokiame - dar ne.

Jis pažvelgė į alų, patraukė pečiais ir apsisprendė.

- Tau neteko girdėti apie Mervą Kania?

- Ne.

- Jis samdomas žudikas iš Sent Lu. Maždaug dvidešimt aštuonerių metų. Dar paauglys pateko į kalėjimą už žmogžudystę. Vėliau dirbo Paksui Kanzase, dar vėliau su Arnoldu Filipsu persikėlė arčiau pakrantės, paskui vėl grįžo į Sent Lu. Jeigu tikėsime gandais, jis į aną pasaulį nusiuntė Šalbergerį, Andželą ir Vinči Padžą, taip pat Karlainą iš Los Andželo. Jis turi tvirtą užnugarį. Ir toks pat beprotis kaip tu.

- Tobi, kodėl tu man apie jį pasakoji?

- Bičiuli, tu - taikinys. Mervas laksto po miestą su kulka pilve. Ir visi žino, kas jį sužeidė. Jeigu numirs, laikyk, jog tau nepaprastai pasisekė. O jeigu išgyvens - tu žuvęs.

Aš atsistojau, pasiėmiau skrybėlę.

- Paskutiniu metu man sekasi, - pasakiau jam.

Jis nelinksmai šyptelėjo.

- Tikiuosi, jog fortūna nenusigręš nuo manęs.

Kai jau buvau prie durų, jis pridėjo:

- Tikiuosi, nuo manęs irgi.

- Kodėl tu taip kalbi?

- Jeigu bus priešingai, aš nenorėčiau vėl atsidurti čia. Labai jau daug triukšmo sukėlei.

- Galbūt.

- Net neabejok.

Kai grįžau pas gražuolę ilgais juodais plaukais, ji miegojo po baltu apklotu. Švelnūs kūno iškilimai ir įdubimai atrodė kaip sustingusi muzika.

Ji nenubudo.

- Velda... - pašaukiau.

Jos akys prasivėrė, iš pradžių - vos truputį, paskui - išsigandusios ir plačiai, kaip pabaidyto elnio. Veldos ranka slystelėjo. Žinojau, kas yra po ta ranka. Susivokusi, jog tai aš, ji išskėtė pirštus, nustūmė apklotą ir pasilenkė prie manęs.

- Mažyte, taip galima ir prisižaisti.

- Kai tu greta - ne.

- Bet vietoj manęs galėjo ateiti kažkas kitas.

- Maikai, dabar tu su manim.

Tą patį galvojau ir prieš dvi dienas, lipdamas laiptais pas ją.

Aš suspaudžiau jos ranką ir nutraukiau apklotą.

Ką matai, žvelgdamas į nuogą moterį - aukštą, žavią, išsidraikiusiais plaukais? Lygią odą, blizgančią prieblandoje. Rausvus krūtų gūbrelius. Geismą, slypintį kūne. Nelauktą virpulį, skubotą oro įtraukimą. Vos pravirą burną, truputį drėgnas lūpas, nebyliai šnabždančias meilės žodžius.

Prisėdęs ant lovos krašto, pirštais paliečiau Veldą. Visada jutau, kad ji laukia iš manęs veiksmų. Dabar aš galėjau priimti kvietimą. Galėjau liesti, glamonėti Veldą, jausdamas, jog ji - mano. Ji tyliai sudejavo, paskui tarė:

- Maikai, tavo akys beprotiškos.
- Tu negali jų matyti.
- Bet aš jaučiu. Beprotiškos, airiškos, žaliai rudos.
- Žinau.
- Tad padaryk tai, ko noriu.
- Ne, mažyte. Vyras daro tai, ko jis nori.
- Tai padaryk.
- Tu pasirengusi? - paklausiau.
- Aš seniai pasirengusi.
- Ne, dar nebuvai.
- Dabar pasirengusi.

Ji atsisuko į mane. Šešėlis nuo jos skruostų krito ant lūpų, Veldos akys spindėjo. Pasislinkęs pabučiavau merginą ir pajutau nuo Veldos dvelkiantį karštį, nepasotinamą lyg tigro alkį. Regis, ji buvo pasirengusi praryti savo auką.

Iš tolimo kambario kampo pasigirdo prislopintas, melodingas ir išsigandęs balsas. Tartum vaiduoklio.

- Ji nubudo, - tarė Velda.

Aš vėl užtraukiau apklotą.

- Ne, ji dar miega.
- Mes galime kur nors nueiti.
- Ne.
- Maik...
- Iš pradžių išspręsime problemas. O jau paskui...
- Tau visuomet atsiranda naujų problemų.
- Bet mes išspręsime šią.
- Ar mums ir taip neužtenka nemalonumų.

Aš papurčiau galvą.

- Toks jau mūsų likimas. Dabar tu mane pažįsti.

O problemų netrunka atsirasti, ir jos greitai išnyksta.

- Maikai, tu nesikeiti?

- Katyte, ir nesirengiu keistis.

- O ką mes darysim toliau?

- Dabar turim reikalų. Tu pasirengusi?

Ji reikšmingai nusijuokė.

- Aš seniai pasirengusi. Bet tu apie tai neklausinėjai.

- Aš niekada neklausinėju. Aš imu.

- Tada imk.

- Ne dabar. Kai būsiu pasirengęs. O dabar kelkis.

Velda neskubėdama išlipo iš lovos ir mano akivaizdoje apsirengė. Iš viršutinio stalčiaus išsitraukė pistoleto dėklą ir paslėpė jį po sijonu - prikabino kabliuku prie plataus diržo. Plokščią brauningą uždengė lengvai krintantis audinys.

- Jeigu kas šautų į mane iš to žaisliuko, išsukčiau rankas kretinui.

- Tu negalėtum to padaryti, jeigu kulka įsmigtų į galvą, - tarė Velda.

Iš apačios paskambinau Rikerbi, ir jis atsiuntė sargybinį, kuris pasaugos mūsų būstą, kol grįšime. Sju, regis, miegojo, tačiau aš nebuvau visiškai tuo įsitikinęs. Bet kuriuo atveju ji niekur nepabėgs, kol grįšime. Nuėjome prie mašinų stovėjimo aikštelės, sėdome į mano išsinuomotą "Fordą" ir patraukėme Vestsaido plento link.

- Kur mes važiuojam? - paklausė Velda.

- Yra tokia užeigėlė - "Anguskos jautis". Ten dabar renkasi reketininkai.

- Kas tau sakė?

- Petas.

- Ir ką aš ten turiu medžioti?

- Žmogų, Delą Penerį. Jeigu jo ten nerasi, pasistenk apie jį kuo daugiau sužinoti. Jis labai trukdė Kidui Hendui, o dabar, regis, užims jo vietą. O svarbiausia užduotis - nustatyti, kas tas misteris Dikersonas.

Ji dėbtelėjo į mane nustebusiu žvilgsniu. Buvau priverstas paaiškinti jai smulkmenas. Kol Velda apmąstė išgirstą informaciją, stebėjau ją akies kraštelių. Velda turėjo kažką nauja, ko nebuvo prieš septynerius metus. Tada ji dirbo sekretore ir turėjo privataus detektyvo pažymėjimą bei teisę nešioti ginklą. Prisimenu ją dar visai mergaitę su slėpininga praeitimi, apie kurią nieko nežinojau. Dabar ji buvo moteris su slėpininga praeitimi ir revolveriu; metai, praleisti už Geležinės uždangos, paliko pėdsaką Veldos veide.

- Kas mus dengia?

- Petas.

- O tavo draugas Rikerbi?

- Kol kas tai ne jo jurisdikcijoje. Reikalas vietinės reikšmės.

- O tu kur būsi?

- Noriu išnarplioti Bazilio Levito praeitį. Petas apie ją nieko nežino. Bazilis neturėjo savo kontoros, nepaliko jokių užrašų. Visa informacija tilpo galvoje. Jis aiškiai kažkam dirbo. Keturias paras, neatitraukdamas akių, sekė namą, kuriame buvo ta mergina. Nežinau, ar iškapstysime ką, bet tai vienintelis siūlelis.

- Dar yra Sju.

- Kol kas ji neturi ko pasakyti.

- Ar tu tiki, kad jos patėvis iš tikrųjų rengėsi ją nužudyti?

- Ne.

- Kodėl?

- Nėra jokios logikos. Sju - neurastenikė. Aš negaliu teikti pernelyg daug reikšmės vaikiškoms fantazijoms, kurios aiškiai stokoja įrodymų.

- Du lavonai - tai jau ne fantazija.

- Už jų slypi kažkas daug rimčiau, mažyte. Tad leisk man veikti taip, kaip manau esant reikalinga. Sutinki?

- Prašau. Tu viską darai savaip?

- Be abejo.

- Ar ne kaip tik dėl to aš tave myliu?

- Aišku, todėl.

- O tu ar myli mane už tai, kad aš taip manau?

- Žinoma.

- Maikai, aš sugrįžau į namus.

Paliečiau Veldos kelį ir pajutau, kaip įsitempė jos kojos raumenys.

- Mažyte, tu niekad ir nebuvai palikusi namų.

Išlaipinau Veldą centre. Ji nusišypsojo, pamojo ranka ir nuėjo. Aš nusiraminau. Širdis nebesidaužė. Dvasios tuštuma jau buvo užpildyta. Ten Velda - mergina su revolveriu po sijonu, pasiryžusi kiekvienu momentu eiti paskui mane.

Vien iš smalsumo apžiūrėjau Levito būstą. Tai buvo vienintelis kambarys. Namų šeimininkė, aiškiai išvarginta detektyvų, pranešė, jog jis apsigyveno čia prieš pusę metų, mokėjo už butą ir niekam nebuvo pridaręs nemalonumų. Kaimynai apie Levitą nieko nežinojo ir nesidomėjo juo. Kambaryje peleninės buvo pilnos nuorūkų, o šiukšlių kibire gulėjo du tušti cigarečių pakeliai.

Cigaretes ir laikraščius Bazilis Levitas pirkdavo už dviejų kvartalų nuo namų. Pardavėja puikiai prisiminė jį ir pasirodė besanti kalbi.

- Pažįstu tokį, - tarė ji. - Aš jau laukiau policininkų. Būčiau pati nuėjusi į skyrių, bet nusprendžiau įsitikinti, ar greit jie apsilankys čia. O tu iš kur, sūneli?

- Netoliese gyvenu.

- Žinai, kas nutiko?
- Kol kas dar nežinau.
- Tai ko iš manęs nori?
- Jūsų paklausyti.
- Klausinėk.
- O jūs kalbėsite...?

Aš nusijuokiau.

- ... ar teks tardyti kaip filme apie gangsterius...?
- Ji tik numojo ranka.
- Tai seni pokštai. Kas dabar bekels ranką prieš senę? Nebent psichas.
- Aš. Man labai patinka mušti pagyvenusias moteris.
- Kad nepanašu. Klausinėk.
- Okei... Ar turėjo jis draugų?

Ji papurtė galvą.

- Ne, tačiau kažkam skambindavo telefonu. Ir amžinai skubėjo... Vis pamiršdavo uždaryti duris.

Galvos mostu ji parodė į telefono būdelę.

- Ar jūs klausote, ką kalba lankytojai?
- O kodėl gi nepasiklausyti? Aš pernelyg sena dulkintis, todėl gaudau kaifą klausydamasi svetimų pokalbių.
- Apie ką kalbėjo Levitas?

Moteris gudriai šyptelėjo ir atsikimšo butelį koka kolos.

- Šitam ne švelnybės rūpėjo. Jį domino tik pinigai.
- Mamule, tęsk.
- Jis vardijo didžiules sumas. Paskutinį kartą - penkis tūkstančius... Regis, jis lošė, ar ką?
- Jis lošė ir pralošė savo kailį. Ką jūs dar žinote?

Ji gūžtelėjo pečiais.

- Paskutinį kartą jis buvo įsiutęs. Iš kažko reikalavo pinigų. Vargu ar spėjo jų gauti.
- Ar kreipėsi į ką nors vardu?

- Ne. Ir adresų neminėjo.

Aš nutilau. Ji šyptelėjo.

- Skambindavo tik tam tikru laiku. Jam tekdavo kalbėti garsiai, tarsi pašnekovas būtų buvęs labai triukšmingoje vietoje. Todėl aš viską girdėdavau.

- Mamule, iš jūsų išeitų puikus detektyvas.

- Sūneli, per savo gyvenimą daug ko prisižiūrėjau. Nori dar ką nors sužinoti?

- Dėl to čia ir atėjau.

- Vieną sykį jis pasirodė su ryšuliu. Manau, jame buvo revolveris, suvyniotas į popierių. Ar domina jus ši informacija?

- Jūs - tikrų tikriausias radinys. Kodėl nusprendėte, kad ten buvo ginklas?

- Labai paprastai. Kai jis padėjo ryšulį, ten kažkas skimbtelėjo. Mano senis buvo pamišęs dėl ginklų. Po jo mirties ginklų tepalo kvapas bute neišnyko keletą metų.

Dąbar aš žinojau, kas nedavė man ramybės po Bazilio Levito mirties. Padėkojęs moteriškei, apsisukau, rengdamasis eiti.

- Ei... - pašaukė ji.

- Ką?

- Ar tu iš tikrųjų galėtum smogti moteriai?

Aš nusijuokiau.

- Tik tokiu atveju, jei ji to nusipelnytų, - atsakiau.

Stovėjau kambaryje, kurį anksčiau užėmė Velda, ir žiūrėjau į kitą gatvės pusę. Nustatyti, kur buvo parengta pasala, nebuvo vargo. Įbrukęs dešimtį dolerių senam storam šveicoriui, be jokių papildomų klausimų gavau raktą. Atrakinęs duris, išvydau dėmesio vertą vaizdelį.

Brangus sportinio modelio šautuvas su pilna apkaba šovinių stovėjo ant kronšteino, pritvirtinto prie

stalo lentos. Optinis taikiklis žvelgė į langą, prie kurio anksčiau stovėdavau keletą minučių. Šalia ginklo gulėjo du tušti cigarečių pakeliai, skardinė nuo pomidorų sulčių, pilna nuorūkų ir apdegusių degtukų, sumuštinių likučių.

Įtemptai laukdamas, Bazilis čia išsėdėjo keturias paras. Veldą jis galėjo nušauti bet kuriuo momentu. Žinojo, kur ji. Pats man tai pasakė. Levitas sekė ją, neperžengdamas jos kambario slenksčio.

Dabar jau tapo aišku, kodėl jis laukė. Medžiojo ne Veldą, o merginą. Jam reikėjo Sju. Jį pasamdė nušauti merginą. Ir jis laukė momento, kai jos galva pasirodys lange.

Bet ji taip ir nepasirodė. Velda paslėpė merginą aukščiau ir toliau nuo svetimų akių. Mano pasirodymas privertė Bazilį keisti planą. Jis nežinojo, ko aš ten atėjau. Išsigando, jog išsivesiu merginą.

Taigi visa košė užvirta dėl mažosios Lolitos.

KETVIRTA DALIS

Jau seniai nesimačiau su Džojumi Adamsu ir jo žmona Sindi. Dabar Džojus buvo ne tik komikas, kurio pasirodymų laukė prestižinių naktinių barų, Brodvėjaus muzikinių teatrų lankytojai ar aukštuomenės pokylių dalyviai, bet ir estrados artistų asociacijos prezidentas. Tačiau pareigos ir garbė jo neišpaikino. Tą patį galima buvo pasakyti ir apie jo žmoną Sindi. Ji liko tokia pat žavi mergina, kurios nuotraukos kažkada puošė "TV naujienų" žurnalą.

Tad paprašiau tarnaitę neįspėti šeimininkų apie mano vizitą. Džojų radau sėdintį ant stalo. Regis, jis beviltiškai mėgino įkalbėti žmoną nepirkti naujų audinės kailinių.

- Sveikas, drauguži, - pasilabinau.

Jis žvilgtelėjo per petį į mane, nusijuokė ir, nušokęs nuo stalo, ištiesė ranką.

- Velniai griebtų, kurgi tu buvai dingęs? - atsakė į mano pasveikinimą.

- Neatspėsi, blogoje vietoje...

Ir nukreipiau žvilgsnį į Sindi.

- Sveika, gražuole.

Sindi apdovanojo mane nuostabia šypsena.

- Šimtą kartų sakiau Džojui, kad tu dar pasirodysi. Mes skaitome visus nekrologus. Maikai, pėdsakas veda paskui tave...

- O aš einu jų pėdomis.

- Hajus irgi tai tvirtino. O kodėl tu neprisiminei mūsų, kai reikėjo pagalbos?

- Mažyte, gerti galiu ir vienas. Be jokios pagalbos.

- Aš ne apie tai.

Džojus nekantraudamas tik numojo ranka.

- Kas nauja? Klausyk, o jeigu mes...

- Drauguži, kaip tik dabar man reikia pagalbos.

Valandėlę jis atrodė pasimetęs.

- Tu gi žinai, nors aš ne Rotšildas, bet...

- Ne tokios pagalbos man reikia, - pradėjau juoktis.

- O kokios?

- Džojau, atsimeni, prašei duoti tau galimybių suvaidinti detektyvą?

Jo akys viltingai suspindo, bet draugo entuziazmą tuoj pat atvėsino žmona.

- Klausyk, mielasis, nėra jam ką veikti tarp galvažudžių. Jis mano vyras, ir aš noriu jį turėti sveiką, nesuluošintą. Jis viso labo tik aktorius, o tie fokusai su pistoletais... net veido spalvą gadina.

- Sindi, nekvailiok. Jeigu Maikui reikia...

- Draugužiai, nesibaiminkite. Kalbu apie paprasčiausią paslaugą.

Džojus, regis, net nusivylė kiek.

- Tačiau tai padaryti tau šimtą kartų lengviau negu man.

Džojus nusikvatojo.

- Kalbėk, nekankink ilgiau.

- Klausyk, kokį laikotarpį apima tavo dosjė?

Jis tik pečiais patraukė.

- Kas tave domina?

Ir aš prisėdau ant stalo krašto, susimąsčiau.

- Prieš dvidešimt metų gyveno tokia aktorė, Sali Devon. Ar tau ką sako ši pavardė?

Džojus, atrodo, rausėsi atmintyje.

- O ką, turėjau ją pažinti?

- Nebūtinai. Vargu ar jos vardas taip plačiai skambėjo.

- Maikai...

Sindi pakilo iš fotelio ir atsistojo prie Džojaus.

- Kažkada ji buvo Simo Torenso žmona?

Aš linktelėjau.

- O tu iš kur žinai? - nusistebėjo Džojus.

- Aš daug žinau.

- Ir ką gi tu, brangioji, apie ją žinai?

- Beveik nieko. Sykį plepėjau apie politiką su vienu Džojaus draugu, ir tas lyg tarp kitko paminėjo jos vardą. Kažkada jam yra tekę dirbti kartu.

- Įsivaizduoji, mano žmona domisi politika, - burbtelėjo Džojus. - Ir su kuo gi tu plepėjai apie politiką?

- Su Bertu Rizu.

- Taigi, Džojau... Gal gali pasikrapštyti su tais popieriais? O gal Rizas ką prisimins.

- Žinoma. Tačiau jei tave domina politika, gal Sindi galėtų...

- Ne apie politiką kalba. Mane domina Sali kaip aktorės karjera. Ji vaidino prieš dvidešimt trisdešimt metų. Viena kita iš jos bendraamžių gal prisimins ką. Kai

ji ištekėjo už Simo Torenso, tas dar nebuvo itin stambi žuvis. Kaip manai, ar pavyks ką apčiuopiamiau rasti?

- Maikai, be abejo, pasistengsiu. Artistai nieko neužmiršta. Tu gi žinai. Pasiknaisiosiu po senienas.

- Kiek laiko tai užims?

- Jau rytoj būtinai ką nors turėsiu. O kaip tave rasti?

- Grįžau į senąją savo kontorą. O dar būnu "Žydrosios juostos" restorane.

Jis prunkštelėjo ir mirktelėjo man. Matyt, jam patiko mano pasiūlytas vaidmuo. Juk yra žmonių, paslapčiom svajojančių apie policininko ar gaisrininko karjerą. Tad paspaudžiau Džojui ranką, linktelėjau Sindi ir nusprendžiau leisti jiems toliau ginčytis dėl audinės kailinių.

Rikerbi atsiųstas žmogus dėmesingai nužvelgė mane ir sausai linktelėjo galva. Paklausė, ar aš neturįs jam kokių įpareigojimų. Išgirdęs neigiamą atsakymą, paskambino ir išėjo į namus. Aš nuskubėjau į viršų.

Jau lipdamas laiptais, išgirdau Sju dainavimą. Veikiau tai buvo ne dainavimas, o kvailas išprotėjusios paukštės čirškėjimas. Jos balso diapazonas nebuvo siauras; Sju vinguriavo kažkokią pažįstamą melodiją, tačiau taip iškreiptą, jog negalėjai atpažinti.

Balsas sklido ne iš to aukšto, kuriame buvau ją palikęs, o iš dar aukščiau. Lyg šakalas vienu šuoliu peršokau paskutinės laiptinės laiptelius ir sustojau koridoriaus gale, rankoje tvirtai spausdamas savąjį 0.45. Sju balsas buvo kupinas baimės, neapykantos, nerimo, nevilties.

Lėtai pravėriau duris. Sju stovėjo kambario kampe, delnus įrėmusi į sieną ir nuleidusi galvą. Jos šilkiniai plaukai spindėjo auksu.

- Sju... - pašaukiau.

Ji lėtai atsigręžė, tačiau nesiliovė dainavusi. Kai išvydo mane, melodija nutrūko. Jos akys žvelgė, regis, į niekur. Sju prireikė dar pusės minutės prisiminti, kas aš toks.

- Ką tu čia veiki?

- Čia tuščia, - vos išspaudė ji.

- Ko čionai užsimanei?

Sju susidėjo rankas už nugaros.

- Ten į mane žiūrėjo baldai. Baldai - irgi žmonės. O aš nenoriu žiūrėti į žmones.

- Sju, kodėl?

- Jie tik skaudina.

- Tave nuskriaudė kas?

- Jūs gi žinote.

- Aš tik žinau, jog tavęs čia kol kas niekas nelietė.

- Kol kas. O mano motiną nužudė.

- Dar nežinau.

- Ne, aš žinau. Ją įgėlė kažkokia gyvatė.

- Kas?

- Gyvatė.

- Tavo motina mirė sava mirtimi. Ji buvo... ji sirgo.

Šįsyk Sju nekantraudama, lyg nenorėdama, kad aš taip kalbėčiau, papurtė galvą.

- Aš viską prisimenu. Ji bijojo vienos gyvatės.

- Tada tu buvai dar per maža, kad kažką prisimintum.

- Ne, visai ne taip.

Ištiesiau jai ranką, ir Sju ją paspaudė.

- Mieloji, eime žemyn. Noriu pasikalbėti su tavim.

- Gerai. Tačiau ar galėsiu čia panorėjusi grįžti?

- Žinoma. Tik nesijaudink. Ir jokiu būdu nesirodyk gatvėje.

Didelės rusvos jos akys išgąstingai žvelgė į mane.

- Jūs žinote, ar nori kažkas mane nužudyti?

- Okei, mažyte, pasakysiu atvirai. Gal būsi atsargesnė. Regis, tavęs kažkas tyko. Nieko konkrečiau kol kas negaliu pasakyti. Taigi klausyk manęs. Aišku?

- Gerai, Maikai.

Aš leidau jai baigti gerti kavą.

- Sju...

Mergina pakėlė akis. Intuicija jos neapgavo, jog Sju štai dabar išgirs:

- Tu nenori grįžti namo?

- Namo aš negrįšiu, - lakoniškai ištarė Sju.

- Nori sužinoti, kas iš tikrųjų nutiko tavo motinai?

Ji pritariamai linktelėjo.

- Vykdydama mano nurodymus, tu padėsi man rasti teisybę.

- Kaip?

- Mažyte, tu juk turi ausis. O aš senas vilkas, manęs taip lengvai neapgausi. Gali daryti ką nori. Gali grįžti namo. Sakai, tave nori nužudyti? Jeigu sėdėsi saugioje vietoje, aš nesijaudindamas galėsiu toliau viską tirti.

Ji nusišypsojo ir pažvelgė į savo rankas.

- Tai jis nori mane...

- Gerai, tegu bus taip. Bet ir jo rankos šiuo atveju surištos. Per daug akių, nenukreipdamos žvilgsnio, žiūri į jį.

- Maikai, ir jūsų akys...

Aš šyptelėjau.

- Maikai, nesijuokite iš manęs.

- Gerai, Sju. O dabar klausyk. Tavo patėvis užmokėjo man penkis tūkstančius. Nori, kad aš išnarpliočiau tą mazgą. Nemanyk, jog jis jaučiasi pakliuvęs į spąstus. Net nemėgina atsipirkti nuo manęs. Nemažai gangsterių esu nusiuntęs į aną pasaulį ir daugeliui didelių bosų sugadinęs karjerą.

- Ar jūs įsitikinęs, jog namie man niekas negresia?

- Visiškai garantuoti negaliu. Šitame etape mums teks kiek rizikuoti. Taigi grįžk pas patėvį.

Kiek patylėjusi ji vėl žvilgtelėjo į mane.

- Jeigu norite.

- Taip, noriu.

- Ar vėl galėsiu jus pamatyti?

Jos didelės rusvos akys verte vėrė mane.

- Taip, bet ką gi mudu veiksime?

Jos lūpomis nuslydo atlaidi šypsena.

- Manau, rasime ką veikti, - atsakė ji.

Simo Torenso namie nebuvo, tačiau Džeraldina King pažadėjo atsiųsti Sju limuziną. Aš sulaukiau vairuotojo, palydėjau merginą į automobilį ir patraukiau į savo įstaigą. Išlipęs iš lifto aštuntajame aukšte, išvydau vaikiną, prisišliejusį prie lifto iškvietimo mygtukų, ir nuėjau pro jį. Vaikinas stovėjo keista poza, atsukęs man nugarą. Jeigu man nebūtų pasirodę, jog tam vaikinui pasidarė bloga, dabar manęs jau nebebūtų tarp gyvųjų.

Aš pamačiau veidą, iškreiptą neapykantos ir skausmo, ir tą pačią akimirką kritau ant grindų, prie sienos, griebdamas savąjį 0.45. Jo revolveris iššovė du kartus. Abi kulkos visai šalia mano galvos nuo marmurinių grindų atšoko į sienas.

Savuoju 0.45 aš taip ir nespėjau pasinaudoti. Žmogus įžengė į lifto kabiną, iš kurios ką tik išlipau, ir durys užsivėrė. Vytis jį nebuvo prasmės. Liftas greitaeigis, o laiptų aikštelė - toliausiame koridoriaus gale. Atsikėliau, nusipurčiau dulkes, žvilgtelėjau į vyriškį, iškišusį galvą iš artimiausio buto.

- Kas nutiko? - paklausė jis.

- Nežinau. Regis, liftas braška...

- Amžinai jis genda, - abejingai ištarė žmogus ir uždarė savo buto duris.

Abi apibrozdintos, išplotos kulkos, rikošetu atšo-

kusios nuo grindų, įstrigo į tinkuotą sieną. Tačiau dar tiko ekspertizei. Įsimečiau kulkas į kišenę ir nuėjau į savo kabinetą. Surinkau Peto numerį, papasakojau jam apie paskutinį įvykį ir išgirdau ragelyje kikenimą.

- Maikai, tau vis sekasi. Tik ar ilgai?

- Kas žino...

- Ar pažinai jį?

- Tai tas pats tipas, kurį sužeidė Bazilis Levitas. Mervas Kania.

- Maik...

- Žinai, kas jįs per paukštis? Ar turi jo dosjė?

- Mervas Kania dabar ieškomas... paskelbta paieška. Ar tu įsitikinęs, jog tai jis?

- Jokių abejonių.

- Išeitų, jam labai svarbu tave nudėti.

- Petai, jis gi pilve nešiojasi kulką. Ilgai netvers, todėl ir skuba. Sučiupus jį, paaiškėtų, dėl ko čia visas tas triukšmas. Jeigu Kania žino, jog paskelbta jo paieška, pas daktarus neis. Prieš mirdamas pasistengs žūtbūt ir mane nudėti. Velniai griebtų, šitaip sužeistas nelabai pabėgiosi po miestą.

- Tačiau tai jam nekliudo.

- Netrukus išvirs iš klumpių. Kažkas mėgins jam padėti. Jis dar kažką gali nušauti. Bet nesuspės paskui mane.

- Maikai, jis tykos tavęs.

- Kaip?

- Jeigu jis žino, kur šuo pakastas, tai nagrinės, skaičiuos, kur tu gali anksčiau ar vėliau pasirodyti. Jam reikia tik sulaukti ten tavęs.

- Kokie tavo artimiausi planai?

- Tučtuojau imsiuos Kanios paieškos. Jeigu paliko pėdsaką, surasime. Vietų, kur jis gali slėptis, ne tiek daug.

- Okei.

- Drauguži, ir dar...

- Ką, Petai?

- Jeigu aptiksi Kanią, neliesk jo pats, supratai? Dabar sekamas kiekvienas tavo žingsnis. Naujasis apygardos prokuroras deda daug pastangų, norėdamas iš tavęs atimti tą pažymėjimą.

- Manai, jam tai pavyks?

- Galbūt.

- Pasakyk jam, kad padedu jums. Jeigu užsuksi į aną namą, stovintį tiesiai priešais tą, kuriame buvo Velda, tai pirmajame aukšte aptiksi snaiperio šautuvą. Jis priklausė Baziliui Levitui. Galbūt tau pavyks sužinoti visą priešistorę.

- Dar mokysi mane, - negarsiai tarė į ragelį Petas.

- Aš aptikau jį.

- Ką tai reiškia?

Nenorėjau dalytis su juo mintimis.

- Susiprask pats.

- Pasistengsiu. O dabar kuo greičiau perduok man tas kulkas.

- Siunčiu jas tau.

Padėjęs ragelį, pasikviečiau kurjerį, padaviau voką su dviem švino gabalėliais ir išsitiesiau ant sofos.

Miegojau ištisas tris valandas. Miegojau kietai, nieko nesapnuodamas, tik nuaidėjus ketvirtam, o gal penktam telefono skambučiui, pavyko praplėšti akis.

- Alio... - negarsiai tariau į ragelį.

- Maikai... - pažinau Veldos balsą.

- Sveika, katyte. Kaip reikalai?

- Mielasis, ar galim susitikti? Reikėtų paplepėti.

Nejučiom mano pirštai suspaudė ragelį. Tas jos "paplepėti" buvo pavojaus signalas. "Paplepėti" reiškė: "Nemalonumai, būk atsargus".

Tokiu atveju, jeigu telefono pokalbio būtų kas klausęsis, ramiai atsakiau:

- Be abejo, mažyte. Kur tu dabar?
- Lju Grino bare... Aštuntojoje aveniu, šalia parko.
- Žinau. Tučtuojau važiuoju.

Dar užsukau į Neto Dratmeno kontorą, išprašiau iš jo 0.32 kalibro revolverį, kurį jis laikė rašomojo stalo stalčiuje, užsikišau už diržo už nugaros ir sustabdžiau taksi. Oras buvo drėgnas, ant šlapio asfalto degė miesto žiburių atspindžiai. Tai buvo vienas iš tokių vakarų, kurie lyg pranašaute pranašauja nelaimę.

Bare du įkaušę lankytojai linksmino vienas kitą pasakojimais, kažką rodė ant sienos kabantis televizorius. Siauras takas vedė į galinį kambarį. Įeidamas išgirdau ploną balsą: "Drauguži, ramiai".

Jo rankos buvo sukištos į kišenes, ir jis galėjo jomis laisvai manipuliuoti netgi būdamas ginkluotas. Nusprendžiau paklusti jam. Jis vedė mane šalia telefono būdelių prie šoninio įėjimo. Ten laukęs jo draugelis šyptelėjo ir tarė:

- Jis nesiskiria su vamzdžiu. Ar apieškojai jį?
- Tu pats apieškok, - atsakė liesas vaikinas.

Jo draugužis žinojo kur ieškoti. Ištraukė manąjį 0.45 ir tarė: "Nuostabu". Vėl šyptelėjo ir įsikišo manąjį į kišenę.

- Dabar eik. Automobilis jau laukia tavęs.

Jie nuvežė mane į Long Ailendą. Automobilis sustojo tame kvartale, kuriame buvo rengiamasi statyti naują fabriką. Greta automobilio buvo apleista parduotuvė. Savimi pasitikintis tipas linktelėjo man, ir aš nusekiau paskui jį į parduotuvę. Liesasis kiek atsilikęs ėjo man iš paskos.

Už stalo sėdėjo trys vyrai ir Velda. Nuo lempos ant jų veidų krito ryški šviesa, o sėdėjusiųjų aplink stalą veidai atrodė lyg vaškiniai.

Pažvelgiau į Veldą.

- Brangioji, neturi jokių problemų?

Ji pritariamai linkterėjo, tačiau jos lūpos tebebuvo kietai suspaustos.

Atletas su fetrine skrybėle tarė:

- Tai tu ir esi tas Maikas Hameris?

Delas Peneris? - švystelėjo man galvoje.

Jo veidas tarsi suakmenėjo.

- Jis švarus?

Vyrukai, stovėję palei duris, pritariamai linktelėjo, o vienas jų parodė iš manęs paimtą 0.45.

- Hameri, tu įkliuvai pernelyg lengvai, - tarė Delas.

- Tikėjaisi nemalonumų?

- Mūsų biznyje atsipalaiduoti nevalia.

- Prisiminsiu tai. Peneri, koks reikalas?

- Tu ją atsiuntei manęs šniukštinėti. Kodėl?

- Todėl, kad man mina ant kulnų. Mažylis Hendas žuvęs. Sako, tu ketini užimti jo vietą. Aš nepakęsiu šiurkštumo. Kas toliau?

- Hameri, teks pakęsti. Sklinda gandai, jog esi pertekęs aukštų globėjų. Tavo mirtis sukeltų didelę audrą. Tiek to, mes ją iškentėtume, bet kam bereikalingas triukšmas? Kas tave domina? Sakyk, kas.

- Gerai. Tu užimsi laisvą vietą?

Peneris patraukė pečiais:

- Šventa vieta tuščia ilgai nebūna. Kas dar?

- Kas tas Dikersonas?

Gangsteriai susižvalgė, laukdami, kol Delas Peneris nuspręs - verta atsakyti man į šį klausimą ar ne. Pagaliau ryžosi.

- Jeigu tu tiek daug žinai... Niekas nežino, kas tas misteris Dikersonas.

- Kažkas žino.

- Galbūt, tik ne mes su tavim. Kas dar?

- Šis triukas - tavo paties iniciatyva?

- Net neabejok. Kai tik tavo draugužė pradėjo domėtis mano persona, nusprendžiau nedelsdamas

įsitikinti, kam čia taip parūpom... Aš paklausiau ją ir sužinojau, jog ji dirbo tavo liepiama. O dabar klausyk manęs... Žinau, jog tu nudėjai Mažylį Hendą ir esi iš dalies kaltas dėl Levito mirties. Mervas Kania bėgioja po miestą su kulka pilve. Aš kol kas negavau įsakymo likviduoti tave, tačiau, jeigu kas pradeda kastis po mano pamatais, noriu žinoti priežastį.

- Peneri, paaiškinsiu štai ką... mes turim kai ką bendra. Negaliu leisti, kad į mane kažkas netrukdomai šaudytų. Tad nusprendžiau tyrimą pradėti nuo tavęs. Aš nesu vienintelis, kuris panašioje padėtyje elgtųsi lygiai taip. Šitame mieste negalima įvykdyti žmogžudystės ir išvengti padarinių. Jeigu esi pasiryžęs užimti Hendo vietą, vertėtų prisiminti tai.

Peneris skausmingai nusišypsojo.

- Hameri, vaizdas aiškus. Aš padarysiu galą tavo veiklai.

- Vadinasi, tai įspėjimas.

- Kažkas panašu.

- Arba tu iš anksto kažkam darai paslaugą.

- Kaip tai suprasti?

- Na, kažkam darai paslaugą, matyt, kaip kad darė Mažylis Hendas.

Kambaryje įsivyravo tyla. Delas Peneris žvelgė į mane. Mano žodžiai, regis, jam nepadarė įspūdžio. Ranka pasitaisė skrybėlę ir atsilošė.

- Hameri, nepatariu tau dėl manęs kelti triukšmo. Tavo gyvybę vertinu pusantro tūkstančio dolerių. Už tuos pinigus galima nusiųsti į aną pasaulį ir jus abu, be to, nesitepant rankų. Aišku?

Pasidėjau rankas ant stalo ir pažvelgiau jam į akis.

- Delai, o kiek kainuoja tavo gyvybė? - paklausiau.

Jis rūsčiai žvelgė į mane. Jo akys blizgėjo.

- Velda, eime, - tariau aš. - Jie mus paveš.

Atsisėdome ant priekinės sėdynės greta vairuotojo.

Liesasis įsitaisė už mūsų. Visą kelią iki Manheteno jis žaidė mano revolveriu. Sustabdęs automobilį prie mano kontoros, vairuotojas sausai tarė:

- Išlipkite.

- Atiduokite ginklą.

- Jis per daug geras tokiam tipui kaip tu. Pasiliksiu kaip suvenyrą.

Įrėmiau 0.32 vamzdį į vairuotojo kaklą. Velda, žaibiškai apsisukusi, nukreipė revolverį į liesąjį vaikiną. Jis tik čaižiai sucypė ir nesiginčydamas atidavė 0.45. Gangsteris, sėdėjęs už vairo, dar tarė:

- Tu, klausyk...

- Draugeli, ne taip paprasta turėti su manim reikalą. Perduok šituos žodžius saviškiams.

Regis, jis suprato tai. Jo akys keistai žybtelėjo. Automobilis kaip įgeltas šoktelėjo iš vietos. Žiūrėjau į Veldą ir juokiausi.

- Pasikliovei intuicija?

- Per paskutinius septynerius metus ne kartą teko skaityti žmonių mintis. Žinojau, kas ir kaip bus. Tik norėjau tave perspėti.

- Nežinau, ką reikėtų man daryti - išbučiuoti tave ar išperti.

Ji plačiai nusišypsojo.

- Tu visada gali pabučiuoti mane.

- Nesiprašyk!

- O kodėl gi ne? Atrodo, be mano paliepimo tu to nepadarysi.

Prabangus Tedžio restoranas buvo miesto centre, prie upės. Iš pirmo žvilgsnio atrodė, jog jame nerasi nei gero maisto, nei įžymybių, tačiau ši nuojauta buvo klaidinga. Hajus Gardneris vakarieniavo su Džojumi ir Sindi Adamsais. Pastebėjęs mus, pamojo ranka.

Prieš pradėdamas pokalbį, mums su Velda užsakė po bifšteksą ir išgerti.

- Ko jūs čia atėjote - informacijos ar pavalgyti? - paklausė Hajus.

- Ir to, ir ano.

- Per tave Džojui teko gerokai padirbėti. Jis kreipėsi į mane, aš - į dar kai ką, ir pamažu išsikristalizavo visai neblogų idėjų. Kada tu rengiesi spausdinti šitą medžiagą?

- Pirmiausia reikėtų viską užbaigti.

- Kodėl gi tu taip domiesi Sali Devon?

- O tu atspėk, - patariau.

Tačiau jam labiausiai knietėjo pasidalyti savo atradimais.

- Na, ir darbelį tu man radai! Raustis purvinuose senos šliundros baltiniuose. Žinai, kam nusišypsojo sėkmė?

- Be abejo, Sindi.

- Kaip tu atspėjai?

- O kam gi dar?

- Mes radome senų Sali draugužių, kurioms kažkada teko drauge dirbti. Dabar visos jos - kandidatės į senelių namus. Taigi viena dainavo estradoje, tačiau neilgai. Estrada jai buvo tik priedanga. Jos draugužės nenorėjo leistis į smulkmenas. Tu supranti, ką turiu omenyje. Sali Devon buvo brangi šliundra. Iš pradžių ji vizgino uodegą įžymybių kompanijoje, paskui nusirito iki nusikaltėlių pasaulio vadeivų.

Nustebusi Velda pažvelgė į mane.

- Jeigu ją kas siejo su gangsteriais, tai kaip jai pavyko ištekėti už Simo Torenso? Štai kas keista.

- Visai nekeista, - tarė Hajus. - Torensas padėjo jai, kai dirbo apygardos prokuroro padėjėju. Tada ji dar buvo gražuolė. Vėliau vedė ją. Aš tau galiu

suminėti pavardes keleto ganėtinai žinomų politikų, kurie į žmonas išsirinko prostitutes. Tai atsitinka gerokai dažniau, negu tu manai.

Jis padėjo šakutę ir gurkštelėjo iš bokalo.

- Kas nors paaiškėjo? - pasiteiravo Hajus.

Jam nieko neatsakiau. Tada jis tarė:

- Kas tai - šantažas?

- Nežinau, - prisipažinau.

- Tai ko dar nori?

Aš susimąsčiau.

- Dabar Torensas - įtakinga figūra, ar ne tiesa?

- Taip. Be penkių minučių gubernatorius.

- Jis pasakė, jog jam ne sykį yra grasinę nusikaltėliai, kuriuos kažkada buvo įkišęs į belangę.

- Grasinimų neišvengia nė vienas prokuroras.

- Norėčiau susipažinti su jo vestomis didesnėmis bylomis, paieškoti jose informacijos apie žmones, kurie dabar galėtų jam grasinti. Juk tavo "morge" galėtų būti man reikalingos informacijos.

Patraukęs pečiais, Hajus nusijuokė.

- Tikriausiai tu visą tą šlamštą norėtum gauti šiandien pat.

- O kodėl gi ne?

- Tai traukiam į mano kabinetą.

Simo Torenso dosjė, kurią man pakišo Hajus, buvo pilna laikraščių iškarpų. Sudėjome viską ant stalo ir pasidalijome pusiau. Pradžioje antros baigėme peržiūrėti. Džojus aptiko keturias užuominas apie grasinimus Torensui, Sindi - šešias, mes su Velda - po tris, Hajus - vieną. Gardneris įkišo iškarpas į kopijavimo mašiną ir atidavė gatavus atspaudus; originalus vėl sudėjo atgal į aplanką.

- Dabar galime skirstytis, - tarė jis.

Džojus dar norėjo pasėdėti, tačiau Sindi žaismingai paukštelėjo jam per šonkaulius.

- Šiai dienai užteks, - tariau.

Atsisveikinome apačioje. Su Velda patraukėme į keturiasdešimtosios gatvės rajoną. Užėjęs į viešbutį, pasakiau portjė, jog mums reikia dviejų kambarių. Pabučiavau Veldą ant slenksčio ir patraukiau savųjų durų link. Jai tai nepatiko, tačiau manęs dar laukė darbas.

Nusiprausęs po dušu, atsisėdau ant lovos krašto ir vėl ėmiau peržiūrinėti užrašus. Keturis lapelius atidėjau į šalį. Kituose buvo kalbama apie grasinimus tų asmenų, kurie dabar jau mirę arba sėdėjo už grotų. Iš keturių žmonių, buvusių laisvėje, trys paleisti lygtinai, dar nepasibaigus terminui, o ketvirtasis, nuteistas galėti iki gyvos galvos, buvo išleistas į laisvę, atsėdėjęs trisdešimt metų.

Iki gyvos galvos.

Trisdešimt metų už grotų.

Jam buvo keturiasdešimt dveji, kai sėdo, ir septyniasdešimt dvejų išėjo laisvėn. Jo pavardė - Sanis Motlis. Fotografijoje užfiksuotas jam priklausančioje avalynės taisykloje. Atidėjau šitą iškarpą į šalį ir peržiūrinėjau kitas.

Šermanas Bafas, dėl Simo pastangų belangėje praleidęs daugiau negu jam priklausytų pagal įstatymą. Jis grasino visiems, neišskiriant net teisėjo. Bet ypač Torensui.

Arnoldas Gudvinas, pravarde Kumelys. Sekso maniakas. Prievartautojas. Jis manė, jog tiktai dėl Torenso sėdo už grotų. Arnoldo adreso nebuvo, tačiau jį nesunku buvo nustatyti per policijos bendradarbį, sekusį Bafą.

Niklas Bekhauzas, įsilaužimų specialistas, paskui kurį driekiasi nusikaltimų virtinė. Suimamas jis sužeidė peiliu policininką. Bekhauzas ir dar du jo draugeliai pabėgo iš policijos mašinos, tačiau Simo Torenso

pavaldiniai rado juos privačiame pansionate. Sulaikant Bekhauzas šovė į policininką. Jis pažadėjo, išėjęs į laisvę, tučtuojau nužudyti Torensą. Jo adresą irgi nesunkiai galėjai rasti policijoje.

Įsikišau tuos atspaudus į kelnių kišenę ir išsitiesiau ant lovos. Kažkas pabeldė į duris.

Spausdamas rankoje savąjį 0.45, atšoviau skląstį ir žengiau žingsnį į šalį. Šypsodamasi į kambarį įėjo Velda. Ji uždarė duris ir atsirėmė nugara į jas.

- Maikai, tu ketini mane nušauti?

- Ko tau reikia?

- O tu pats nesusipranti?

Priglaudžiau Veldą prie savęs, bučiavau jos plaukus, paskui karštas lūpas. Jos stangrus biustas rėmėsi į mano krūtinę. Velda visu kūnu prigludo prie manęs.

- Kankinsiu tave, mano meile... kol pasiduosi.

- Tuoj pat grįši į savo lovą!

- Tik jau ne į savo.

Žengusi žingsnį į šoną, Velda nuėjo prie mano lovos. Tyliai, neskubėdama nusirengė. Apsinuoginusi lyg apmirė, nusišypsojo ir atsigulė ant lovos.

- Dar pažiūrėsim, kas ką nukankins, - tariau aš, guldamas greta.

Išjungęs šviesą, atsiguliau ant šono ir užsimerkiau.

- Niekšelis, - tyliai ištarė ji. - Seniai jau būčiau užmušusi tave, jeigu nebūčiau mylėjusi.

PENKTA DALIS

Kai, atsikėlęs iš lovos, apsirengiau, nebuvo dar ir aštuntos. Gražuolė banguotais juodais plaukais, visą naktį išgulėjusi greta manęs lovoje, užmiegotomis akimis pažvelgė ir nusišypsojusi įsitempė.

- Nusivylei? - paklausiau.

Ji parodė liežuvį.

- Tu atsiimsi už šią naktį.

- Kelkis. Laukia aibė darbų.

- Pažiūrėk.

Aš nusigręžiau į veidrodį ir ėmiau rištis kaklaraištį.

- Net neketinu.

Tačiau nežiūrėti į ją neturėjau jėgų. Ji buvo nelyginant paveikslas, nuo kurio sunku atitraukti žvilgsnį. Tobulas kūnas net kėlė baimę. Ji specialiai demonstravo save, žinodama, jog aš matau. Vėliau Velda nuėjo į dušą, tačiau nepasivargino uždaryti durų. Ir dabar aš išvydau, ko anksčiau mano akys neįžvelgė. Keli lygūs, ploni randai driekėsi nuo šlaunų iki sėdmenų. Man yra tekę matyti tokių randų. Tai peilio arba rimbo pėdsakai. Sekundę mano rankos tapo tvirtais kumščiais.

Kai kvepianti muilu ir susisupusi į rankšluostį Velda išėjo iš vonios, nepažvelgiau į ją. Išsitraukiau laikraščių iškarpas ir apsimečiau skaitąs. Kol ji apsirengė. Paskui perdaviau iškarpas Veldai, kad ji susidėtų į rankinuką, ir išėjau iš kambario.

Prie lifto paėmiau Veldą už parankės.

- Daugiau taip nedaryk, katyte.

Šypsena atvėrė baltus jos dantis.

- Pernelyg ilgai verti mane laukti. Padarysiu viską, kad būčiau tavo. Jeigu tučtuojau nevesi manęs, tau brangiai atsieis.

- Dabar neturim laiko.

- Tada kentėsi.

Spausdama mano ranką, Velda įžengė į liftą.

Po pusryčių užsukau į Peto kabinetą, norėdamas sužinoti, kurie policininkai "globojo" Bafą, Gudviną ir Bekhauzą. Pasirodė, Bafas ir Bekhauzas priskirti tam pačiam policininkui, kuris noriai man papasakojo apie globotinius.

Šermanas Bafas buvo vedęs ir gyveno Brukline. Turėjo klestinčią elektronikos parduotuvę, solidžias pajamas. Gyveno puikiame rajone. Be to, dievino žmoną ir jokiu būdu neketino vėl turėti kokių ryšių su nusikaltėlių pasauliu. Policija jį laikė išvadas padariusiu žmogumi.

Niklas Bekhauzas reguliariai registruodavosi policijoje, tačiau ateidavo remdamasis į brolio, stomatologo, petį. Kalėjime Niklui sužeidė stuburą, ir jis tapo invalidu. Negana to, buvo nukentėjusi ir galva, todėl Niklo poelgiai kartais primindavo dešimtmečio berniuko elgesį.

Policininkas, kurio pareiga buvo kuruoti Arnoldą Gudviną, kalbėjo apie patikėtinį su nerimu. Gudvinas jau iš pat pradžių kėlė jam daugybę rūpesčių, o prieš tris mėnesius nustojo vaikščioti į nuovadą atsižymėti. Policininkas džiaugtųsi gavęs kokios informacijos apie Gudvino buvimo vietą. Jis bijojo, kad Gudvinas neiškrėstų naujos šunybės.

Arnoldas Gudvinas mane sudomino.

- Gal nori pamatyti ketvirtąjį?

- Sanį Motlį?

- Tai užtruks vos keletą minučių.

- Jam per septyniasdešimt. Tad ar verta?

Policininkas mįslingai patraukė pečiais.

Kažkada jis buvo sukėlęs daug triukšmo. Žudikas, tik per plauką nepagrobęs trijų milijonų.

- Jį juk teisė ne už žmogžudystę. Kai įkliuvo už apiplėšimą, Sanis jau buvo paieškomas dėl kitų trijų nusikaltimų. Susumavus bausmes, buvo nuteistas kalėti iki gyvos galvos.

- Tai jį galėjo įsiutinti, - pastebėjo Velda.

- Taip, bet žmogus, kuriam jau per septyniasdešimt ir atsėdėjęs trisdešimt metų kalėjime, žudyti nebesiryš.

- Bet šiai versijai patikrinti mums tereikės keliolikos minučių.

- Na, gerai, - teko man sutikti.

Berniukas, ties sankryža pardavinėjęs laikraščius, pasakė, jog Sanis Motlis savo dirbtuvėlę atidaro lygiai septintą. Dar ir parodė mums, kur ta dirbtuvė yra. Senis pavargusiu veidu sėdėjo prie lango ir taisė moteriško bato kulniuką. Galvos linktelėjimu atsakęs į pasveikinimą, žvelgė į mus pro akinių viršų. Kažkuo jis labai priminė Santa Klausą, tik buvo be barzdos.

Mes su Velda atsisėdome ant kėdžių. Mušdamas kulnimis į grindis, Sanis priėjo prie mūsų pasirengęs nuvalyti batus. Lentynos netoli įrenginių buvo pilnos jau sutaisytų ar dar taisytinų batų.

Kai baigė valyti batus, daviau jam dolerį ir paklausiau:

- Ar seniai čia dirbate?

Jis padėjo dolerį į kasą ir net nusišypsojo, kai atsisakiau grąžos.

- Pusantrų metų.

Motlis pastūmė akinius dar žemiau ant nosies ir įdėmiai žvelgė į mane.

- Jūs - reporteris?

- Ne.

- Chm. Esate panašus į faraoną, bet policija manim jau nesidomi. Bent jau miesto. Vadinasi, jūs privatus detektyvas? Ar ne taip?

Aš patylėjau, o jis nusijuokė.

- Man yra tekę ne sykį bendrauti su sekliais. Ko jūs norite?

- Šita dirbtuvėlė jūsų?

- Taip. Ištisus trisdešimt metų taupiau pinigus, kuriuos man valstybė mokėjo už tai, kad gaminau diržus ir pinigines. Dirbtuvėlė atsiėjo nebrangiai. O amato išmokau kalėjime. Betgi tave domina visai kas kita.

Nusijuokęs pritariamai linktelėjau jam.

- Taip, Sani. Gal prisimenate, prieš daugelį metų žadėjote užmušti Simą Torensą.

- Apie tai jau tūkstantį kartų esu klausinėtas. Daugiausia domėjosi laikraštininkai.

Jis pasitraukė kėdę ir atsisėdo.

- Tikriausiai per tą skriaudą ir galvą buvau pametęs.

Jis nusišypsojo ir pakėlė bebaigiančius smukti nuo nosies akinius.

- O dabar pasakyčiau taip: jeigu Torensas numirs, aš neverksiu, tačiau žinote, misteri...

- Hameris. Maikas Hameris.

- Taip, misteri Hameri... nenorėčiau vėl atsidurti už grotų. Ne todėl, kad labai didelis skirtumas... Tas pats darbas, ir laikas vienodai bėga. Bet dabar aš vis dėlto laisvėje. Jūs suprantate?

- Be abejo.

- Be to, jau senas esu. Mano minčių tėkmė gerokai pakitusi. O ankstesni jausmai išblėso.

Jis vėl pažvelgė į mane, paskui į Veldą.

- Panašiai ir dėl moterų. Anksčiau, kai jų neturėdavau, eidavau iš proto. Kaip tik tada ir svajojau užmušti Torensą! Bet, metams bėgant, blėsta ir ugnis. Visa tai jau ima nebedominti žmogaus. Kažkaip panašiai išblėso ir neapykanta Torensui. Dabar man nusispjaut į jį. O ir prisimenu tik tada, kai jo vardą nejučia primena koks čionai užklydęs laikraštininkas. Gal jums keistai skamba tie mano žodžiai?

- Visai nekeistai, Sani.

Jis šyptelėjo, užsikosėjo ir vėl pakėlė akis.

- Taip, keistai skamba, kaip ir mano vardas. Sanis. Sūnelis. Jaunystėje ir aš buvau pakankamai populiarus. Moterims patiko šokinėti apie mane tarsi apie vaiką. Tai padėjo man laimėti ne vieną pergalę.

Akimirką Sanio veidas atrodė svajingas, tačiau greit žmogus vėl grįžo į realybę.

- Taigi būta gerų dienelių, bet dabar ugnis jau išblėsusi.

- Na, jau...

Paėmiau Veldą už parankės. Motlis pastebėjo šį judesį. Man pasirodė, jog Sanis yra pavargęs nuo vienatvės ir ieškantis žmonių bendrijos.

- Jeigu jus domina, parodysiu visas žinutes, kuriose buvo rašoma apie mano bylą, - tarė Sanis. - Jas surinko ir išsaugojo mano prašymu. Palaukit minutėlę.

Jis atsistojo ir, mušdamas kulnimis, nuėjo į kitą kambarį. Mes girdėjome, kaip senis rausiasi daiktuose. Grįžęs ištiesė mums keletą pageltusių laikraščio "Vold" lapų.

Į Sanio Motlio ir jo pagalbininko Konlio Juodojo gaują slaptai, per tarpininką, praniko nežinomas užpuolimų specialistas. Jis siūlė užpulti ir apiplėšti šarvuotą inkasatorių automobilį. Sanis sutiko. Gavo būtinos informacijos šitam sumanymui įgyvendinti. Informacija taip pat rodė, jog tas vyrukas banke buvo savas žmogus.

Jų nelaimei, jaunasis apygardos prokuroro padėjėjas Simas Torensas kažkaip sužinojo apie nusikaltėlių planus, ir policininkų būrys netikėtai juos užklupo... pasibaigus operacijai. Trys milijonai dolerių grynais jau buvo pergabenti į taksi. Nelauktai Konlis Juodasis, ar nusprendęs išduoti Motlį, o gal gelbėdamas savo kailį, šoko į taksi ir atsišaudydamas nurūko. Viena kulka pataikė į Sanį. Sužeidimas kaip tik ir sukliudė pasislėpti. Įsiutęs Sanis teisme pareiškė, jog jis šovęs į sprunkantį kompanioną, ir pagrasino kada nors su juo, taip pat ir su Torensu atsiskaityti. Nei automobilio, nei vairuotojo, nei pinigų, nei Konlio Juodojo niekam nepavyko rasti.

Kai baigiau skaityti publikaciją ir pageltusius lapus grąžinau Saniui, jis burbtelėjo:

- Viskas būtų buvę gerai, jeigu ne Juodojo išdavystė.

- Ir dabar jūs neapkenčiate jo?

- Jau ne.

- Kaip manote, kas tada įvyko?

- Štai ką jums pasakysiu, misteri Hameri. Turiu šiokių tokių samprotavimų. Jis ir pats galėjo tapti kažkieno auka. Manau, Juodasis kartu su automobiliu guli kurios upės dugne.

- Pinigų taip niekas irgi nerado?

- Taip. Pinigai dingo kartu su Juoduoju. Viskas prapuolė. Mane ir dabar guodžia viltis, jog mano kulka vis dėlto įsmigo į Juodąjį. Aš negalėjau nepataikyti.

- Dar tebepykstate?

- Jau ne taip kaip anksčiau. Man gaila trisdešimt iš gyvenimo išbrauktų metų. Tas Torensas buvo beširdis: jam nereikėjo net didesnių pastangų, kad teisėjas paskelbtų nuosprendį - iki gyvos galvos.

Nusiėmęs akinius, jis su kažkokia neapykanta dėbtelėjo į laikraščių lapus, paskui sulenkė juos ir švystelėjo į tuščią dėžę.

- Nekvaršinkite sau galvos senienomis. Ką tai duos?

Dabar jis atrodė dar senesnis ir dar labiau suvargęs.

- Sani, atleisk mums už įsiveržimą, - pasakiau.

- Menkniekis, misteri Hameri. Užsukite nusivalyti batų.

Kai atsidūrėme gatvėje, Velda tarė:

- Jaudinanti istorija, ar ne?

- Kaip ir visos panašios.

Mėgindami gauti taksi, pastovėjome dar kelias minutes. Tačiau sustabdyti pavyko tik praėjus porą kvartalų. Cyptelėjęs stabdžiais, automobilis sustojo prie šaligatvio. Sunkvežimis mėlynu kėbulu vos nesitrenkė į lengvąjį, tačiau visko matęs taksistas net nemirktelėjo.

Nuvežiau Veldą ir paprašiau iš Peto išklausti visas

naujienas apie Bazilį Levitą ir Mažylį Hendą, taip pat atgaivinti senus informacijos šaltinius. Jeigu mieste, kaip tvirtino Džersis Tobis, pasirodytų naujų žmonių, tai turėtų turėti priežastį. Dviejų žmonių žūtis, pasikėsinimas į mane irgi negali būti be priežasties. O su kuo sieti pasikėsinimą į Sju Devon? Kažkas turėjo žinoti atsakymą į šiuos klausimus.

Kai Velda išlipo, padaviau taksistui Simo Torenso namų adresą. Nugara atsirėmęs į sėdynės atlošą, paskendau apmąstymuose. Kuo labiau artėjome prie Manheteno, tuo didesni gatvėse buvo automobilių kamščiai.

Taksi sustojo prie šviesoforo. Užpakalyje kažkas suriko. Atsigręžiau ir išvydau sunkvežimio priekinį buferį prie pat šoninio stiklo. Kritau ant sėdynės ir pajutau stiprų smūgį. Ant galvos pažiro stiklo šukės, džeržgė gniuždomas metalas. Taksi apvirto ant šono. Visa tai truko tik keletą sekundžių, paskui - mirtina tyla.

Nuo priekinės sėdynės išgirdau tylią aimaną ir užuodžiau benzino kvapą. Kažkas atplėšė priekines duris. Kažkas tiesė rankas prie vairuotojo. Padėjau jį ištempti, paskui išsiropščiau pats ir stabtelėjau vidury žioplių minios. Du tuzinai žmonių aplipo vairuotoją, kuris ne tiek nukentėjo, kiek išsigando. Sunkvežimio vairuotojas trenkėsi į taksi, žinoma, tyčia arba buvo visiškai girtas.

Tačiau sunkvežimio kabina buvo tuščia. Kažkas tvirtino, jog iššokęs vairuotojas leidosi bėgti per važiuojamąją dalį metro link. Regis, ir jis susižeidė. Bėgo ne itin greit, laikydamasis už pilvo. Apžiūrėjau sunkvežimį. Nudažytas mėlynu emaliu, jis man labai priminė aną, kuris tik per plauką neužkabino taksi, kai į jį sėdome su Velda.

Niekas nepastebėjo, kaip ir aš pasprukau iš įvykio

vietos. Nesinorėjo gaišti laiko formalumams. Užsirašiau taksi numerį, kad prisireikus be vargo galėčiau rasti vairuotoją. Nuėjęs iki kito kvartalo, vėl sėdau į taksi. Prie Torenso rūmų paprašiau vairuotoją palaukti. Užlipęs laiptais, paspaudžiau skambučio mygtuką.

Dabar išvydęs Džeraldiną King jau antrąsyk, pajutau ne menkesnį jaudulį kaip pirmą kartą. Ji vilkėjo sijoną ir džemperį, kuris metė atšvaitą ant jos plaukų ticianiško atspalvio ir aksominių akių mėlio. Ne itin griežta Džeraldinos apranga paryškino tobulą figūrą. Net trumpai žvilgterėjęs, galėjai tiksliai pasakyti, jog tą džemperį ji apsivilkusi ant nuogo kūno.

Ji sugavo mano žvilgsnį, leido dar sykį pažvelgti į ją ir švelniai nusišypsojo.

- Jūs konservatorius?

- Ne, jokiu būdu.

- Moterys turi atrodyti nelyginant meno kūriniai... ir visados džiuginti akį.

- Toks kūrinys ne kiekvienam pagal kišenę.

- Ne visados reikia mokėti. Retkarčiais žmonės gauna ir dovanų.

- Ačiū, - tariau jai ir nusijuokiau. - Jūs puikus koziris kiekvienam politikos veikėjui.

- Stengiuosi.

Ji atvėrė duris.

- Įeikite. Misteris Torensas savo kabinete.

Kai įėjau į kabinetą, Simas nustūmė į šalį kažkokius popierius ir ištiesė ranką.

- Džiaugiuosi jus vėl regėdamas, Maikai. Kuo galiu būti naudingas?

- Na, ir sekretorė gi jūsų.

- Kas?

Jis lyg nesuvokdamas susiraukė.

- A... taip, taip... aišku... na...

- Misteri Torensai, ieškau jūsų priešų. Žmonių, grasinusių nužudyti jus.

- O...

- Jūs sakėte, jog pažįstate tuziną žmonių, ketinusių susidoroti su jumis. Arnoldas Gudvinas priklauso jiems?

- Prievartautojas?

- Tai tik viena jo specialybių.

- Taip... jis grasino man. Tada buvo dar visai jaunas. Neteikiau reikšmės jo grasinimams. O kodėl klausiate?

- Jis paleistas, dar nesibaigus bausmės laikui. Ir jau trys mėnesiai, kai nesirodo policijoje. Nežinoma ir jo buvimo vieta.

- Jis psichiškai nenormalus. Jūs įtariate...

Aš gūžtelėjau pečiais.

- Šitie vaikinai gali ryžtis viskam. Savo neapykantos objektui gali pridaryti daug bloga. Dar neprisikasiau prie jų, bet darbo pusiaukely nemesiu.

- Reikėtų kuo skubiau informuoti policiją...

- Bendradarbis, kuruojantis Gudviną, jau įspėtas. Tačiau, kol jį ras, Gudvinas gali priskaldyti malkų. Jums ir Sju būtina apsauga. Patarčiau neatsisakyti ginkluoto asmens sargybinio paslaugų.

- Misteri Hameri... šiemet rinkimai. Jeigu tai taps žinoma visuomenei...

- Imkitės būtinų saugumo priemonių.

- Teks. Galbūt reikės į namus iškviesti sargybinį.

- Gal norite, tai galiu padaryti ir aš.

- Ne, mes patys pasirūpinsime tuo.

- Gerai. Tarp kitko, mačiau Sanį Motlį.

- Sanį Motlį?

Jis nusiėmė akinius.

- Jis gi nuteistas iki gyvos galvos.

- Jį išleido. Išsėdėjo trisdešimt metų. Jis laisvėje. Vadinasi, jūs atsimenate Sanį?

- To betrūko! Jo byla išgarsino mane. Ar jūs nemanote...

- Sanis - dabar jau senis iš avalynės taisyklėlės. Jo bijoti neverta. Žmogus, kuriam per septyniasdešimt, ne apie kerštą galvoja. Akmeninės sienos iščiulpė visas jo jėgas. Tačiau nei Konlis Juodasis, nei pinigai taip ir nerasti, tiesa?

- Maikai, ieškodami tų pinigų, iššniukštinėjom kiekvieną gatvelę. Pakėlėm ant kojų visų valstijų policiją, informavom kaimynines valstybes... tačiau taip ir nežinome, kas nutiko Konliui Juodajam ir kur pinigai.

- Kaip jūs manote, kurgi jie galėjo dingti? - paklausiau Torensą.

Jis tik nedviprasmiškai skėstelėjo rankomis.

- Jeigu jam pavyko pabėgti iš šalies, įsigyti naujus dokumentus ir nepatraukti dėmesio, jis laimėjo. Tokių precedentų yra buvę, nors sumos ten mažesnės. Neneigiu ir tokios galimybės. Tas nusikaltimas buvo puikiai suplanuotas. Nežinau, ar iš pat pradžių Konlis buvo sumanęs išduoti bendrininkus, tačiau, prasidėjus susišaudymui, jis puikiai lošė savo korta.

- Ten buvo taksi.

- Jis galėjo nudėti vairuotoją, o taksi nuskandinti. Tai pašėlusiai narsus vyrukas.

- Sanis, regis, linkęs manyti, jog kažkas galėjęs sutrukdyti Juodajam.

Torensas kiek pamąstęs papurtė galvą.

- Abejoju. Ne, manau, jam vis dėlto pavyko pasprukti. Gal jo jau nėra tarp gyvųjų. Jis, jeigu neklystu, aštuoneriais metais vyresnis už Sanį. Vadinasi, dabar jam galėtų būti apie aštuoniasdešimt.

Torensas įdėmiai žvelgė į mane.

- Keista, kad jūs iš nebūties išvilkote šią istoriją.

- Drauguži, retkarčiais praeitis padaro tokių

siurprizų. Jaučiu, jog esu patekęs į rimtų nemalonumų epicentrą.

- Taigi, - linktelėjo jis, - iš tiesų. Kuo galiu jums padėti?

- Pasirauskite praeityje. Ir pasistenkite prisiminti, kam galėjote ant žaizdos užberti tiek druskos, kad ir dabar žmogus trokšta jūsų arba Sju mirties.

- Gerai, misteri Hameri.

- Ir dar.

- Ką?

- Ką jūs žinote apie savo buvusią žmoną, - paklausiau Torensą.

Jis net krūptelėjo, paskui įsmeigė žvilgsnį į savo rankas, vėl žvilgterėjo į mane.

- Matau, nepatingėjote pasirausti ir jos biografijoje.

- Kai ką teko girdėti.

- Tada leiskite man pasakyti štai ką... Aš buvau puikiai informuotas apie Sali praeitį. Vesdamas viską žinojau. Paaiškinti tai labai paprasta - aš mylėjau tą moterį. Dėl skonio nesiginčijama. Ji atsidūrė duobėj netrukus iki mūsų pažinties. Dalykiniai santykiai virto draugyste. Iš jos išaugo meilė. Nelaimei, ji nepajėgė nusikratyti aistros alkoholiui ir per jį pražuvo. Kodėl jūs to klausinėjate?

- Noriu pasitikslinti dėl šantažo tikimybės.

- Apie šantažą negali būti nė kalbos. Žiūrovams viskas žinoma. Grasinimams nepasiduosiu.

- Ko gero, jūs dar nebuvote atsidūręs tokioje padėtyje.

- Ką norite tuo pasakyti?

- Tokiomis aplinkybėmis kai kam atsiveria įdomių galimybių, - pastebėjau. - Pamėginkite aplenkti įvykius.

Atsistojau ir užsidėjau skrybėlę.

- Jeigu man reikės ko nors iš jūsų, užsuksiu.

- Visada jūsų paslaugoms, misteri Hameri.

Padaręs atsisveikinimo gestą, Torensas vėl įniko į popierius. Atsidariau duris ir akimis ieškojau Džeraldinos King.

Ji buvo mažame, puikiai įrengtame kabinete netoli prieškambario. Užsidėjusi akinius plonais juodais rėmeliais Džeraldina sėdėjo prie rašomosios mašinėlės. Atrodė, jog tai idealios sekretorės įsikūnijimas. Sijonas buvo atitrauktas iki šlaunų vidurio. Išvydusi mane, tuoj pat patempė drabužį.

Aš negarsiai švilptelėjau, paskui nusijuokiau.

- Na, tai bent, - tariau.

Ji nusiėmė akinius ir padėjo priešais save.

- Ką, ar blaško dėmesį?

- Sakyk, mieloji, kaip Torensui pavyksta susikaupti, kai tu čia sukiojies?

Džeraldina juokdamasi patraukė pečiais.

- Labai paprastai. Aš tik partijos draugė ir niekas daugiau. Galiu po namus vaikščioti ir nuoga, jis nepastebės.

- Lažinamės.

- Nebūtina. Misteris Torensas visu kūnu ir siela atsidavęs darbui. Politinis gyvenimas - jam viskas. Jis taip seniai pasinėręs į šią veiklą ir apie nieką kita negalvoja. Net restorane su moterim pasirodo tik tada, kai reikalo labui ten netinka vienam ateiti.

- Rinkėjų balsų medžioklė?

- Be abejo. Moterys pasiryžusios balsuoti už našlį, kurį tebetraukia šeimos židinys. Tačiau jos negali pakęsti užkietėjusių viengungių.

- Štai ko nusipelnė vyrai, suteikę moterims balso teisę. Klausyk, mažyte, Simas sakė, jog tu dalyvavai keliose jo rinkimų kampanijose.

- Tiesa.

- Jam yra tekę patirti nemalonumų?

- Kokių?

- Nepersekioja jo praeities šešėliai? Gal kas mėgino šantažuoti ar grasino nužudyti? Nors Simas tai neigia, bet partinis aparatas kartais gali būti geriau informuotas už patį kandidatą.

Susirūpinusi ji prisiglaudė nugara prie kėslo atkaltės.

- Manau, žinočiau tai. Mūsų organizacija įvertina tokių akcijų pavojų. Mane informuotų apie tai, kas galėtų pakenkti jo karjerai. Jis absoliučiai švarus. Todėl taip kremtamės dėl Sju pabėgimo. Netgi tas įvykis gali gerokai atsiliepti rinkimų rezultatams. Žmogus, nesugebantis tvarkytis namuose, vargu ar pajėgs valdyti valstiją.

- Dabar jo pozicija pažeidžiama.

- Suprantu.

Džeraldina atsistojo, pastūmė kėslą ir, krypuodama klubais, ėjo į mane, tarsi visai nenumanytų, kokį efektą man darė jos kūnas, aptemptas džemperiu ir sijonu.

- Manai, dėl mergaitės nebus jokių problemų?

- Ji jau suaugusi. Gal iš išorės atrodo kaip mergaitė, tačiau neverta tam teikti per daug reikšmės.

- Šita istorija... dėl to, kad misteris Torensas neva nužudęs jos motiną...

- Sju turės atsisakyti tos idėjos.

- Jai prisisapnavo, - pareiškė Džeraldina, - sapnai kartais būna labai išraiškingi. Ankstyvosios Sju jaunystės nepavadinsi nerūpestinga. Manau, jog ji nežino, kas jos tėvas. Vieši kaltinimai Torensui nebus lengvi.

- Aš pakalbėsiu su ja. Kur dabar ji?

- Pietinėje rūmų dalyje stovi vasarnamis. Ten Sju, galima sakyti, ir gyvena.

Džeraldina stovėjo priešais mane. Jos gyvose melsvose akyse žaižaravo nerimo kibirkštėlės.

- Pagalvosiu, ką būtų galima padaryti, - pažadėjau.

Nusišypsojusi Džeraldina žengė žingsnį ir rankomis apsivijo mano kaklą. Pabrėžtinai neskubėdama pasistiebė ant pirštų galiukų, lyžtelėjo lūpas ir prispaudė jas prie mano burnos. Tai buvo švelnus, erzinantis bučinys; tarsi prieš pirkdama turguje ragautų slyvą. Jos lūpos alsavo gyvybe ir pažadais. Paskui ji lėtai šypsodamasi atsitraukė.

- Ačiū, - tarė Džeraldina.

Aš šyptelėjau.

- Tai tau ačiū.

- Man lengviau neapkęsti tavęs negu įsimylėti.

- O kas pavojingiau?

- Tai sužinosi pats.

- Galbūt, mažyte.

Aš maniau, jog Sju čia nėra, tačiau išgirdęs veriamų spintos durų girgždesį, pasibeldžiau. Merginos šypsena priminė pro debesis švystelėjusį saulės spindulį. Sju padavė ranką.

- Sveikas, Maikai. Labai džiaugiuosi tave matydama.

Ir jos žvilgsnis nukrypo už mano nugaros.

- Tu be Veldos?

- Šįsyk vienas. Ar galiu įeiti?

Rūgštoka grimasa atsispindėjo merginos veide. Sju žengė žingsnį į šalį, praleisdama mane, ir uždarė duris.

Šitas lizdelis buvo įdomus. Ir apstatytas pagal Sju skonį. Vieną sieną dengė veidrodis. Priešais jį stovėjo grotuvas, spintelė ilgai grojančioms plokštelėms, lentynėlė ir ant jos balerinos bateliai, ant ilgo stovo mikrofonas, taip pat pianinas, apkrautas šlagerių ir brodvėjiškų hitų natomis.

Kita kambario dalis irgi, atrodo, neprieštaravo merginos skoniui. Mačiau kušetę, drabužių spintą, žurnalinį staliuką su kartono dėžutėmis, knygomis ir senais laikraščiais. Užklupau Sju kaip tik bevartančią tuos laikraščius.

- Ką veiki?

- Rausiuosi mamos daiktuose.

- Ji mirė jau seniai. Tai tikrovė, kurios nevalia nepaisyti.

- Žinau. Gal norite pamatyti, kaip ji atrodė?

- Noriu.

Sju parodė keletą nuotraukų iš žurnalų ir šiaip nuotraukų, darytų naktiniame klube. Iš jų žvelgė neblogos figūros blondinė tuštoku veideliu. Atsitiktinai, o gal specialiai fotografai kūrė tipiškos, gana gražios, tačiau kvailokos statistės paveikslą. Dviejose nuotraukose Sali Devon buvo užfiksuota penkių žmonių kompanijoje. Dar dviejose - keturių. Sali sėdėjo prie to paties aukšto tamsiaplaukio vyriškio mėlynomis akimis. Iš pirmo žvilgsnio galėjai palaikyti jį maldininku, renkančiu medžiagą savo pamokslams ištvirkavimo vietose.

- Ji buvo puiki, - pasakiau.

- Gražuolė, - švelniai plaukiančiu balseliu pareiškė Sju. - Aš prisimenu jos veidą.

- Šitos nuotraukos darytos dar prieš tau gimstant.

Ir parodžiau datas, pažymėtas kitoje nuotraukų pusėje.

- Žinau. Bet aš prisimenu ją. Prisimenu, kaip ji kalbėjosi su manim. Prisimenu, ką kalbėjo apie jį.

- Klausyk, mažyte...

- Nuo menkiausio galvos krestelėjimo plaukai uždengdavo mamos veidą. Viską atsimenu. Ji nekentė jo.

- Sju... jie juk buvo vedę.

- Tuo labiau.

Aš įdėmiai žvelgiau į merginą.

- Nori, papasakosiu tau visą teisybę?

Ji tik truktelėjo pečiais ir prikando lūpą.

- Tavo motina buvo alkoholikė. Simas visaip stengėsi išgelbėti ją. O alkoholikai to labai nemėgsta.

Jeigu ji ir nekentė jo, tai tik todėl, jog Simas mėgino padėti. Išmesk iš galvos tą paiką mintį, kad jis nužudė žmoną.

- Mama man pasakė, kad ją įkando gyvatė...

- Girtiems nuolat sapnuojasi gyvatės, drambliai ir kiti gyvūnai. Nesispyriok.

- Ji liepė man surasti laišką. Kada nors jį suieškosiu.

- Tada tau tebuvo treji metai. Kaip tu gali prisiminti panašius dalykus?

- Aš viską prisimenu.

- Okei, tada ieškok. Tačiau turiu tave kai ko paprašyti.

- Ko gi?

- Nekelti triukšmo. Nedaryk jam naujų rūpesčių, kol galutinai visko neišsiaiškinsime.

- Nekelsiu, galbūt...

Ji nusišypsojo.

- Ko dar nori?

- Pabučiuok mane.

Aš prunkštelėjau.

- Aš ką tik bučiavau Džeraldiną King.

- Tu niekšas, bet man nesvarbu.

Ji apėjo stalą ir sustojo, susidėjusi rankas už nugaros.

- Sutinku būti antroji, - tarė Sju.

Ir aš ją pabučiavau.

- Ne taip.

- O kaip?

Šito žaidimo nebuvo mano planuose. Su moterimis, regis, moku elgtis, bet kaip atsikratyti mergiūkštės?

Nelaukto švelnumo blyksnis slėpė įtūžį, kurio šaltinis man buvo nesuprantamas. Mūsų lūpos susiliejo tik akimirkai, tačiau tai privertė sudrebėti mus abu. Jos akys tarsi paskendo rūke, Sju suvirpėjo, merginos veidas suliepsnojo.

- Tikiuosi, šis bučinys tau labiau patiko už pirmąjį.

- Mažyte, tikrai labiau, tik daugiau taip nesielk.

Mėginau nusišypsoti ir pamažu atšlijau nuo merginos.

- Tik jokių fokusų, supratai?

- Gerai, Maikai.

Išėjau iš vasarnamio, grįžau į taksi ir parodžiau vairuotojui Peto adresą.

ŠEŠTA DALIS

Naująjį inspektorių pervedė pas mus iš kito skyriaus. Nuo seno prisimenu šitą užsispyrėlį. Tai Spenseris Grebas. Jis nekentė bendrųjų tarnybų darbuotojų, kurie kišosi į jo valdas, o labiausiai - privačių detektyvų ir reporterių. Sprendžiant iš žvilgsnio, mesto į mane, nekenčiamiausių sąraše buvau pažymėtas pirmu numeriu.

Apygardos prokuroras Čarlzas Forsas buvo jaunas, talentingas ir savimyla. Visas jo mintis ir jausmus patikimai slėpė, regis, nesutrikdomas veidas. Tikras profesionalas, Forsas karjeros laiptais kilo atkaklaus darbo dėka.

Dabar jie abu sėdėjo palei kambario sieną ir žvelgė į mane kaip į laukinį žvėrį, išleistą iš narvo tik akies taiklumui išmėginti. Petas sėdėjo tarp jų, kabineto viduryje.

Kai Petas mus supažindino, paklausiau:

- Ar ekspertai jau ištyrė kulkas?

- Abi paleistos iš to paties revolverio, iš kurio buvo nušautas Bazilis Levitas. Tu minėjai Mervą Kanią. Ar galėtum atpažinti tą vaikiną, kuris šaudė? - paklausė Petas.

- Taip.

- Pamėgink.

Petas numetė ant stalo nuotrauką. Paėmiau ją. Žvilgterėjęs padėjau atgal.

- Tai jis.

- Neklysti?

- Jokių abejonių. Po to įvykio jau du kartus buvau susidūręs su juo: pirmą kartą prie mano įstaigos, antrą - šiandien gatvėje. Jo vairuojamas sunkvežimis įsirėžė į taksi, kuriuo važiavau.

- Kodėl tai slėpėte nuo policijos?

- Sakau jums dabar. Iš pradžių maniau, kad įvyko paprasta avarija. Iš įvykio vietos pasitraukiau, nes manęs laukė neatidėliotini reikalai. Tik dabar supratau, jog tai buvo neatsitiktinė avarija.

Jis išsiviepė.

- Misteri Forsai, žinote, nesunku jam pritaikyti tam tikrą straipsnį, ar ne tiesa?

Forso veidu nuslinko maloni šypsena, lyg teismo salėje.

- Inspektoriau, aš taip nemanau.

Pabrėžtinai nesivaržydamas atsisėdau ant Peto stalo ir atsigręžiau į juos.

- Sudėliokime taškus ant "i". Žinau, apie ką judu svajojate, bet įveikti mane ne taip paprasta. Aš atstovauju valstybinei organizacijai. Ji pakankamai įtakinga. Jeigu norite tuo įsitikinti, užteks jums tik truputėlį mane paspausti. Patinka jums ar ne, tačiau esu oficialus asmuo, kuriam duota šiokia tokia veiksmų laisvė. Dirbu gana seniai ir žinau jėgų santykį. Tad patariu jums, draugužiai, neperlenkti lazdos. Kapitonas Čembersas gali paliudyti, kad aš padedu visiems jūsų skyriams. Tad netrukdykite man.

Gerokai nusivilsite, sužinoję, kokią audrą galiu sukelti.

Įsmeigiau žvilgsnį į Čarlį Forsą.

- Ypač spaudoje, drauguži.

Jis suraukė antakius.

- Misteri Hameri, jūs man grasinate?

- Visiškai tiksliai. Kitokios kalbos juk nesuprantate. Viena gera kampanija spaudoje, ir jūs pamiršite savo garbėtroškiškas svajones. Tad būkite geručiai.

Mano žodžiai jiems nepatiko, tačiau teko praryti nemalonią piliulę. Ir paguosti jų negalėjau: buvęs privatus seklys su tokiais įgaliojimais kaip mano - rimtas priešininkas.

Apygardos prokuroras, regis, atsipalaidavo. Jis šypsojosi kaip ir anksčiau, tačiau jo šypsena buvo nenuoširdi.

- Mus prašė padėti jums.

"Ačiū, Rikerbi, - pagalvojau. Jūs sąžiningai norite grąžinti skolą už "Drakoną".

- Mums kai ką pavyko sužinoti apie Bazilį Levitą, - pasakė Petas.

- Ką gi?

- Radome jo draugužę. Ji patvirtino, jog Bazilis vykdė kažkieno užduotį, kurios esmės ji nežino. Gavo nemenką avansą, tačiau dar laukė daug didesnė suma, ir jis kūrė didžiulius planus. Levito pažįstami irgi tvirtino, jog paskutiniu metu jis buvo pertekęs pinigų. Daugiau mums nieko nepavyko sužinoti.

- O kaip dėl šautuvo?

- Maždaug prieš mėnesį jį pavogė iš sporto prekių parduotuvės. Pavogto šautuvo numeris žinomas. Tą šautuvą ant stovo jis montavo kambaryje, matyt, su pirštinėmis, tačiau užtaisydamas buvo nepakankamai atsargus ir ant apkabos paliko pirštų atspaudą.

- Būtų gerai žinoti, į ką jis rengėsi šauti, - tarė Čarlis Forsas.

Žvilgterėjau į laikrodį, paskui - į prokurorą.

- Artas Rikerbi jums paaiškino kai ką. Žinote, kas nutiko Veldai.

- Taip, - noriai atsakė jis. - Tai žinome. Tačiau man kilo abejonių.

- Išmeskite jas iš galvos.

- Juk jūs ten irgi buvote. Pačiame įvykių sūkuryje.

- Ten jis mane atsitiktinai užklupo. O Levitas laukė keletą parų.

- Laukė jūsų?

Tegu mano kaip nori, nusprendžiau, nesirengdamas nieko aiškinti.

- Kaip tik tai ir stengiuosi išsiaiškinti, - tariau. - Sužinosiu - iškart pranešiu jums.

Grebas ir Forsas atsistojo kartu ir pasuko prie durų. Jų vizitas buvo baigtas. Dar kartą įsitikino, jog esu neblogas taikinys. Grebas, vėl paniekinamai šyptelėjęs, atšiauriai dėbtelėjo į mane.

- Tik nepamirškite pranešti, - pasakė išeidamas.

Kai jie išėjo, Petas palingavo galva.

- Su tavim nelengva susidraugauti.

- O kam reikia tokių draugų?

- Gal kada ir tau prireiks jų.

- Pagyvensim - pamatysim. Drauguži, klausyk, kas dedasi mieste?

Petas linktelėjo.

- Dikersonas?

Jis skėstelėjo rankomis.

- Tikriname šią versiją.

- Ar gali būti, kad nusikaltėlių pasaulio bosas taip ir liktų niekam nežinomas?

- Visiškai įmanoma. Ar knieti sužinoti, ką nustatėm?

- Be abejo.

- Šalies gangsteriai renkasi į mūsų miestą. Visi švarūs, nėra prie ko prikibti. Galėtume juos sulaikyti, bet neturime jokių įkalčių.

- Kiek jų atvyko?

- Gal ne visa armija, tačiau užtektų sudaryti sąlygas kokiam tuzinui tų neaiškių asmenybių nekliudomai šeimininkauti mieste, ir tai įkvėptų kitus. Jie kažkam rengiasi.

- Gal kokiam susirinkimui?

- Ne, matyt, jiems gerai užmokėjo, arba jie vykdo kažkieno įsakymą. Mes galime tik laukti. Nusikaltėlių pasaulį sudrebino irgi nemenki įvykiai. Kažkieno įtaka ypač juntama Vidurio vakaruose ir Pakrantėje. Kova dėl valdžios. Tačiau norėtųsi žinoti ir išsamiau.

Jis ėmė belsti pirštais į stalą.

- Maikai, ką tu manai apie visa tai?

Aš išdėsčiau viską, pradėjęs nuo to momento, kai įžengiau į namus, kuriuose buvo apsistojusi Velda. Petas stengėsi prisiminti nesuprantamas detales ir norėjo vėliau prie jų dar grįžti. Aš dėsčiau vien faktus be jokio vertinimo ir komentarų.

Pagaliau jis tarė:

- Čia yra kai kurių keistenybių.

- Net labai daug.

- Regis, ir tuo kažko iš manęs nori.

- Taip. Padaryk taip, kad manęs nepersekiotų žudikas.

Petas pažvelgė į mane ir prisimerkė.

- Padarysim viską, ką leis jėgos. Juk negali jis ilgai bėgioti su kulka pilve.

- Kol kas jam tai puikiai sekasi.

Nušokau nuo stalo ir užsidėjau skrybėlę.

- Dar tas Arnoldas Gudvinas...

- Jo ėmėsi atskira grupė. Ir man nepatinka šita komplikacija. Jam nesudrebėtų ranka. Nors Torensas ir nepageidauja, aš pastatysiu ką nors prie jo namų. Veiksime nepastebimai; ko jis nežinos, tai ir nepakenks.

- Protingas sprendimas. Aš dar užsuksiu pas tave.

- Tavęs ieško Džojus Adamsas. Skambino čia. Nori matyti tave.

Jis nusijuokė.

Džojus pranešė, jog jį sulaikė už eismo taisyklių pažeidimą. Kai parodė atminimo žetoną, kuriuo jį apdovanojome, policininkas patarė kažką daryti.

- Sena istorija.

- Tačiau įdomi.

Iš apačios paskambinau Džojui ir pasiūliau susitikti "Žydrojoje juostoje". Baras buvo beveik tuščias, ir mes su Džordžu laukdami išgėrėme po puoduką kavos.

Kai Džojus užsisakė pieno ir pyragaitį, paklausiau:

- Kas gi nutiko?

- Tu privertei mane ieškoti senų Sali Devon draugų. Sėdžiu savo kontoroje, ir ateina Polin Kulter. Pasirodo, ji pamiršo dar kai ką pasakyti. Prieš savaitę susitiko Anet Li, buvusią šalia mirštančios Sali.

- Jau tada ji buvo toli gražu ne mergaitė.

- Dabar, be abejo, jau sena. Anet Li dirbo kostiumininke tame šou, kuriame dalyvavo Sali. Vėliau triūsė jų namuose. Ką tu dėl to pasakysi? Ar bus iš manęs seklys?

- Ne, jeigu be reikalo švaistysies ta policininko skardele, - juokdamasis atsakiau.

- Klausyk!

- Aš juokauju. Taip... Toji Anet Li galėtų kai ką paaiškinti. Kaip gera turėti draugų, užimančių aukštus postus.

- Maikai, aš visada tavo paslaugoms.

Ant lapelio jis užrašė tos moters adresą.

- Jos namas miesto pakraštyje. Moteris niekur neišeina. Visad galėsi rasti ją namie.

Įsikišau lapelį į kišenę.

- O kas, jeigu tučtuojau vyktume ten? Tu laisvas?

- Kaip paukštis, drauguži.

Anet Li turėjo kambarį pirmajame aukšte. Jai visiškai užteko pensijos. Laikė katę. Svarbiausias senutės užsiėmimas buvo žiūrėti pro langą. Maža, sudžiūvusi, pilkomis išblukusiomis akimis moteris supamojoje kėdėje priminė burtininkę.

Nustatyti Anet Li amžių buvo sunkoka; ji nuolatos pamesdavo pokalbio giją, tad man dažnai tekdavo grąžinti ją į vagą. Tačiau moteris puikiai prisiminė Sali Devon. Jos buvusios artimos draugės. Kai reikėjo operuoti Anet, Sali padėjo jai, apmokėjo ligoninės sąskaitą. O kai Sali prireikė pagalbos, Anet noriai sutiko dirbti pas ją.

Išgirdusi, jog mus domina Sali, Anet atsargiai žvelgė į mus ir prakalbo tik tada, kai suprato, kad mums neblogai žinoma misis Devon praeitis. Moteris buvo dėkinga Sali už materialinę pagalbą. Anet nemažai papasakojo apie draugę. Sali šou biznį metė dėl vyrų; susidėjusi su blogais žmonėmis, pateko į bėdą.

Anet pažinojo ir Simą Torensą. Jai nepatiko jis, tačiau manė, jog tas vyras gerbia Sali. Kai reikėjo pagalbos, Simas vedė Sali, ir jeigu ne tas nelemtas jos pomėgis, vedybas galima būtų laikyti sėkmingomis. Anet manė, jog Sali kankino kaltės jausmas - jos seni ryšiai kompromitavo Torensą, ir dėl to ji gėrė.

Anet prisiminė ir tą naktį, kai mirė Sali. Girta ji sušalo gatvėje. Tai buvo neapsakoma gėda. Moteris negalėjo išgelbėti draugės. Paklausiau, ar Simas Torensas neprisidėjęs prie Sali žūties.

Anet Li nuvėrė mane aštriu lyg kaltas žvilgsniu.

- Kokie niekai, - pareiškė ji.

- Aš noriu išsiaiškinti šį klausimą.

- Kodėl jums į galvą šovė tokia mintis?

- Sju taip mano.
- Sali dukra?
- Taip.
- Nesąmonė. Tada ji buvo mažytė.
- Galbūt, - tariau. - Bet ji labai atkakliai šitai tvirtina. Dėl motinos žūties kaltina tai patėvį, tai kažkokią gyvatę.

Anet veidas staiga įsitempė, akys keistai sužvilgo.

- Gyvatė? Sali kalbėjo apie ją. Kai prisigerdavo. Nuolat kartodavo šitą žodį. Keista, kad ir jūs jį ištarėte. Aš nemaniau, kad vaikas galėtų tai prisiminti. Taip, Sali kalbėjo apie gyvatę. Tačiau ją ne gyvatė įkando. Sali mirė kieme priešais namą, ant mano rankų. Vargšelė buvo girta ir sušalo. Galbūt toks likimas jai buvo palankesnis.

Anet atsirėmė nugara į kėdę ir užsimerkė. Pokalbis išvargino ją. Mirktelėjau Džojui, ir mudu atsistojome.

- Ačiū už pokalbį, - tariau. - Gal dar ateisime pas jus.
- Ateikite.

Pasukome prie durų. Jos kėdė jau beveik nebesisupo. Staiga girgžtelėjo, ir Anet sušuko:

- Jaunuoli...
- Taip, madam?
- Jį sučiupo?
- Ką?
- Žmogų, kuris pabėgo su pinigais. Seną Sali draugužį.

Pakviečiau Džojų į kambarį ir uždariau duris.

- Ar daug pinigų ten buvo?
- Taip. Trys milijonai dolerių. Regis, jo vardas buvo Konlis. Konlis Juodasis. Niekingas tipelis. Bjaurus tipas. Ar sugavo jį?
- Ne.

Neatsimerkdama ji lingavo galva.

- Aš taip ir maniau. Velniškai gudrus buvo.

Girdėjau, kur jis galėjo nusitrenkti po to apiplėšimo.

- Kurgi, mis Li? - tyliai paklausiau.

Ji man neatsakė. Anet Li jau miegojo.

- Velniai griebtų.

Dabar vaizdas jau ėmė įgauti ryškesnius kontūrus.

Prie kontoros išlaipinau Džojų ir grįžau į savo įstaigą, kur jau laukė Velda. Ji sudarė Delo Penerio dosjė, iš kurios buvo aišku, kad jis, paveldėjęs Mažylio Hendo teritoriją, įsitvirtina joje. Tai Penerio žingsnis pirmyn; Delas buvo pasirengęs ir netikėtumams, tykojusiems pasirinktame kelyje. Jis dar nebuvo giliai įleidęs šaknų, bet jau tvirtai laikė užimtą teritoriją.

Perskaitęs surinktą medžiagą, paskambinau Petui ir paprašiau pateikti Konlio Juodojo dosjė. Pas Petą nusiunčiau Veldą. Kai ji išėjo, atsirėmiau į fotelio atkaltę ir pasukau jį taip, kad pro langą matyčiau gelžbetoninius Niujorko dangoraižius.

Jau temo. Virš miesto kilo rūkas. Po valandos, ko gero, vėl pradės lyti. Margos neoninės reklamų ugnys skverbėsi pro pilką miglą nelyginant šviesūs žaibo zigzagai iš vasaros debesies. Tolumoje sukaukė sirena, paskui tarsi aidas - kita.

Kažką ištiko nelaimė. Mieste nuolat kas nors atsitinka. Jo gatvėmis blaškosi sužeistas žmogus su revolveriu. Skausmo iškankintas Mervas Kania laukia patogaus momento paleisti į mane kulką. Jį sužeidė Levitas, bet Kania nori pribaigti mane, nes aš likau gyvas. Velniai jį griebtų. Tegu kankinasi.

Trys milijonai dolerių. Tokia suma gali tapti daugelio nelaimių priežastimi. Ji gali grąžinti žmogui valdžią; už tokius pinigus be vargo pasamdysi būrį žudikų. Su trim milijonais galima pradėti naują biznį. Trys milijonai vilioja daugelį.

Simo Torenso manymu, Konlis Juodasis galėjo pabėgti. Sakysim, jam tai pavyko. Įsivaizduokim, kad jis tris dešimtmečius išsėdėjo ant šitų pinigų bijodamas naudoti juos ar paleisti į apyvartą. Sėdėjo ant pinigų, ir tiek. Jie buvo jam valdžios simbolis. Viešpatie, kaip ilgai jis laukė dienos, kai atslūgs įtampa. Tokių istorijų pasitaiko kai kada. Hermoni išsėdėjo ant pusantro milijono keturiasdešimt vienerius metus ir, tik atėjus paskutiniajai, pasakė, kur jie paslėpti. Frenkis Boilas šešiolika metų slėpė septyniasdešimt tūkstančių čiužinyje, ant kurio miegojo. Kai pensionas sudegė iki pamatų drauge su jo turtu, Frenkis išprotėjo.

Taigi Konlis Juodasis galėjo išgyventi ir trisdešimt metų išsėdėti ant šitų trijų milijonų. Gyvenimo pabaigoje jį apima nenumaldomas valdžios troškimas, ir jis nusprendžia per pinigus atgauti ją. Žino, kaip tai padaryti. Jeigu išsislapstė trisdešimt metų, sugebės ir grįžti į tą ratą, kuriame buvo prieš tris dešimtmečius.

Konlis Juodasis! Misteris Dikersonas.

Visiškai įmanoma.

Klausimas: kam tas mėginimas nužudyti Sju Devon?

Atsakymas: jeigu Juodasis buvo įsimylėjęs Sali, o ši pagimdė kito vyro vaiką, tai galėjo sukelti Juodojo norą nužudyti mergaitę.

Tačiau Sju mirties troško daugelis. Bazilis Levitas mėgino ją nužudyti, tačiau sutrukdė Mažylis Hendas ir Mervas Kania.

Nesunku buvo rasti atsakymą ir į šį klausimą. Pinigai. Už Sju galvą pažadėta premija. Pakankamai didelė, jei žudikai dėl jos stengėsi perkąsti vienas kitam gerklę. Mažylis Hendas troško autoriteto ir pinigų. Šita versija taip pat duoda atsakymą į klausimą, kodėl Levitas veržėsi į tą butą, vos tik ten pasirodžiau. Gal jis nusprendė, jog ir aš svajoju apie premiją.

Konlis Juodasis, misteris Dikersonas, trys milijonai dolerių. Ir būrys maitvanagių.

Grįžo Velda. Ant mano stalo padėjo paketą. Jame buvo Konlio fotografija. Neseniai tokią nuotrauką mačiau ir Sju kambaryje. Konlis Juodasis ir buvo tas tipas, kuris naktiniame klube sėdėjo greta Sali Devon.

Pirmą kartą buvo suimtas dar ankstyvojoje jaunystėje. Dabar jam galėtų būti aštuoniasdešimt dveji metai. Daugelis jo bendraamžių dar gyvena. Ir visai neblogai. Senatvė senatvei nelygu.

Petas patarė susipažinti su teismo posėdžio protokolu. Ten galėčiau rasti papildomos informacijos apie Konlį. Jis buvo gaujos narys. Teismas truko gana ilgai, ir tam, kad ištrauktum iš protokolo tave dominančių duomenų, reikėjo nemaža laiko.

Pažvelgiau į Veldą. Ji parodė man liežuvį.

- Žinau, tu nori, kad aš to imčiausi.

- Tu prieštarauji?

- Ne, bet ko aš ten turiu ieškoti?

- Mane domina Konlio biografija ir jo aplinka.

- O kodėl gi Sanio Motlio apie tai nepaklausti?

- Katyte, šitai rengiuosi padaryti. Bet mums reikia kuo išsamesnės informacijos.

Pasidalijau su ja mano samprotavimais. Kai nutilau, Velda pasakė:

- Maikai, gal tu ir teisus. Tai panašu į tiesą.

- Tiktai panašu?

Ji lyžtelėjo lūpas.

- Man taip atrodo.

- Suprantu. Grandinė neištisa. O ką, jei tu užsuktum pas Anet Li ir pamėgintum dar ką nors išpešti? Tai ne visai lengva, tačiau pamėginti verta. Ji gali duoti kokį kabliuką, už kurio užsikabintume, nagrinėdami Konlio bylą.

- Gerai, mielasis.

- Brangioji, būk atsargi. Tas psichas Kania dar laisvėje. Ir Arnoldas Gudvinas - taip pat. Jie gali tapti mįslės įminimo raktu.

- Petas sakė paskambinsiąs tau, jeigu tik kas paaiškės.

- Gerai.

- Jis prašė pranešti tau, jog Čarlis Forsas deda pastangų pristabdyti tavo įgaliojimams, suteiktiems agentūros, kuriai dirbi.

- Savo teises jis žino.

- Inspektorius Grebas - irgi ne dovanėlė. Nenuleidžia nuo tavęs akių. Žinai, jog apačioje tavęs laukia "uodega"?

- Tikėjausi to. Bet aš sugebėsiu atitrūkti nuo jos.

- Pats prisiprašei. Aš nenoriu matyti, kaip tave nužudys. Pati noriu tai padaryti. Tačiau tam reikės ne vienos dienos.

- Turėk vilties.

Apsisukau kartu su foteliu ir atsistojau. Ji šyptelėjo, pabučiavo mane ir pasiėmė rankinuką.

- Aš suradau tau butą. Apstatytą. Ten yra ir didelė dvivietė lova. Raktas stalčiuje.

- Gero tono taisyklės verčia palaukti, kol tave ten pakvies.

Velda kilstelėjo smakrą ir nusišypsojo.

- Svetainėje yra sofa, jeigu tu, kaip ir anksčiau, nori būti džentelmenas.

- Ar negalima palaukti iki vestuvių?

- Ne.

Ji užsivilko lietpaltį ir susirišo diržą.

- Nepastumtas tu nieko nepadarysi.

- Manau, jog turi antrą raktą.

- Žinoma.

- Tai pakeisk spyną.

Ji nutaisė grimasą ir pasuko prie durų.

- Tada man teks tas duris atidaryti revolveriu. Lik sveikas, brangusis.

Sanis Motlis užrakino dirbtuvėlę jau prieš valandą, tačiau berniūkštis iš gretimo laikraščių kiosko pasakė, jog senis kiekvieną vakarą geriąs alų netoliese esančiame bare.

Tai buvo purvinas, apšepęs bariukas, kuriam grėsė bankrotas. Palei sieną stovėjo pustuzinis stalų. Patalpa persigėrusi alumi ir riebiais hamburgeriais. Dvi senos šliundros trynėsi apie barą, pora paauglių su bokalais rankose žiūrėjo boksą per televiziją. Sanis Motlis vienas sėdėjo už tolimojo staliuko. Prieš jį gulėjo šviežas bulvarinis laikraštis.

Atsisėdau priešais ir pasisveikinau:

- Sveikas, Sani.

Jis pakėlė galvą, sulenkė laikraštį ir nusišypsojo bedante burna.

- Velniai griebtų, nelaukiau jūsų. Bet gerai, kad atėjote. Aš beveik nebendrauju su žmonėmis.

- Atėjau ne šiaip sau paplepėti.

- Žinau. Kokia gali būti seklio ir buvusio gangsterio draugystė? O man bet koks bendravimas teikia didelį džiaugsmą. Kartais net gailiuosi, kad esu visiškai laisvas ir neturiu net globėjo iš policijos, su kuriuo būtų galima persimesti žodžiu kitu. Kam veltui gaišti laiką su tokiu seniu?

- Sani, ar jūs matotės su kuo nors iš ankstesnių draugelių?

- Klausykit... Kaip jus vadinti? Hamer...

Ir spragtelėjo pirštais.

- Glizonas, Velsas, Haris Lisas, Gvidas Sančis... - visi jie mirę. Vinis Pančo - beprotnamyje prie švyturio, kvailys Vilis Fingersas sėdi už grotų Alabamoje.

Kažkada parašiau laišką Viliui, tačiau atsakymo nesulaukiau. Kas dar liko?

- Konlis Juodasis?

- Jis miręs.

- Simo Torenso manymu, galėjo ir išlikti.

- Niekai.

Paprašiau barmeną atnešti du bokalus alaus ir pasisukau į Sanį.

- O ką, jeigu jis gyvas?

- Na, ir tegu.

- O jeigu jis grįžo čia su tais trim milijonais, kuriuos jūs pavogėte?

Sanis nusijuokė ir delnu pliaukštelėjo į stalą.

- Tai būtų įdomu. Ką jis galėtų mums padaryti? Šitą kumelį domino tiktai bobos, o dabar jo amžiuje tai lygiai tas pats, kaip erzinti tigrą makaronu... Ne, Hameri, dabar tie milijonai jam jau neatneš naudos.

Sanis atsilošė, nusijuokė iš savo minčių ir dar paprašė barmeną alaus.

- Klausykite, gal vis dėlto pasvarstykime tą galimybę, - neatstojau.

- Gerai jau.

- Taigi jis suseno. Ir nusprendė prieš mirtį vėl ropštis aukštyn.

- Kas, po velnių, galėtų tai priimti už gryną pinigą?

- Nebūtinai jam rodytis žmonėms. Trys milijonai dolerių - labai nemenka jėga. Koks skirtumas, kaip atrodo žmogus, jeigu jis veidą slepia už kito nugaros?

Šypsena nuslinko Sanio veidu. Valandėlę jis susimąstė. Paskui čiupo bokalą ir vienu mauku ištuštino.

- Ne, - ryžtingai tarė jis, - Juodasis negrįžo, Hameri.

- O kodėl gi ne?

Lyg gėrėdamasis savo mintimis, jis šypsojosi nepraverdamas burnos.

- Todėl, kad aš jį nudėjau. Viešpatie, kaip aš tada šaudžiau! Jis sužeidė mane. Aš parkritau. Kai Konlis spruko tuo taksi, aš suspėjau iššauti į jį. Nepataikyti negalėjau. Esu įsitikinęs, jog pataikiau į Juodąjį; jis mirė, vos išsiropštęs iš automobilio, o gal kartu su taksistu ir automobiliu guli kur nors upės dugne.

- Galbūt.

- Norėčiau apsirikti.

Jis vėl šyptelėjo ir gurkštelėjo alaus.

- Būtų nuostabu vėl pasimatyti su seniu Juoduoju. Įsitikinti, pataikiau tada į jį ar ne.

- Ar girdėjote ką apie misterį Dikersoną? - paklausiau Sanį.

- Ne. O ką turėjau girdėti?

- Nebūtinai girdėti.

- Kas jis toks?

- Ir pats gerai nežinau.

- Čia kažkas ne taip...

- Kodėl taip manote? - paklausiau.

- Todėl, kad seniai bendrauju su sekliais, Hameri. Jūs mokate išspausti iš žmogaus informaciją. Juk dar nepateikėte svarbiausio klausimo, ar ne tiesa?

Dabar buvo mano eilė vaišinti. Paprašiau dar alaus.

- Okei, neišsisukinėsiu. Ar jūs prisimenate Sali Devon?

Sanis kiek susiraukė ir nusišluostė lūpas atbula ranka.

- Žinoma. Juk ji buvo mano mergina.

- O aš maniau, Konlio draugužė.

- Tas niekšas nepraleisdavo nė vienos, nesvarbu, kieno ji būtų.

- Netgi jūsų?

- Na, taip. Daugelį sykių esu jį įspėjęs. Vieną kartą teko sumušti kaip obuolį. Bet kokią reikšmę tai turi dabar? Tais laikais jis man kėlė grėsmę. Už mus buvo

vyresnis ir velniškai gudrus. Sali jis patiko. Jeigu ji nebūtų bijojusi manęs, būtų nuėjusi su Konliu.

Netikėtai jis nutilo; akys lyg suledėjo.

- Manote, jog dėl jos Juodasis pavogė pinigus ir kėsinosi mane nužudyti?

- Galbūt.

Sanio akys vėl atšilo. Priešais mane sėdėjo tas pats senis. Jis šyptelėjo, pakraipė galvą.

- Velniai griebtų, - tarė Sanis, - jis nuolat ką nors išgalvodavo.

- Sani, kur jūs būtumėt traukęs su šitais pinigais, jeigu ne Konlio išdavystė?

- Jūs ką, neskaitėte apie tai?

- Papasakokite man pats.

Jis pakreipė galvą į šalį, lyg mėgaudamasis prisiminimais.

- Šitą triuką regėjau netgi televizijos filmuose, tiktai ten viskas vykdavo sklandžiai. Mes turėjome sunkvežimį su atverčiamu pandusu. Ten rengėmės įvaryti taksi. Tačiau policininkai aptiko sunkvežimį, taip pat ir antrąjį, atsarginį. Viskas žlugo. Niekšas Konlis išdavė mus.

- Ką jūs rengėtės daryti vairuotojui?

- Smogti ir išmesti iš mašinos. Būtume ką nors sugalvoję.

- Ar jūs turėjote įsirengę slėptuvę?

- Taip. Iš anksto buvome išsinuomoję namą Ketskilze. Policininkai, kurie ieškojo Juodojo, domėjosi ir tuo. Namą išsinuomojo Konlis, tačiau juo taip ir nepasinaudojo. Tai galėjo būti amžiaus apiplėšimas.

- Gal ir tapo amžiaus apiplėšimu, - pasakiau.

- O ko dabar jūs, misteri Hameri, susimąstėte?

- Galbūt. Juodasis jau iš pat pradžių buvo kažką savanaudiška suplanavęs. Gal buvo įrengęs dar vieną slėptuvę ir galėjo iki jos nusigauti. Įsivaizduokim, jis

nužudė vairuotoją, nuskandino automobilį ir dešimtmečiams dingo iš akiračio. Dabar nutarė grįžti ir išleisti pinigus naujam nusikaltėlių būriui organizuoti.

Sanis išklausė, papurtė galvą ir kiek patylėjęs priglaudė bokalą prie lūpų.

- Ne, tai nebūdinga Juodajam. Jo gyvenime svarbiausia buvo moterys, o dabar tam jis per senas.

- Ar girdėjote ką apie vojeristus?

- Apie ką?

- Jie nieko negali, bet dievina žiūrėti. Pažįstu keletą senių, kuriems tai kelia didelį malonumą. Jie irgi turi milijonus.

- Man regis, jūs išprotėjote, - tarė jis, - bet jeigu kils nors paplepėti su manim, užsukite. Aš jau seniai taip beplepėjau.

- Būtinai.

Ant degtukų dėžutės užrašiau savo naująjį adresą ir padaviau Saniui.

- Jeigu ką prisiminsite, - mane rasite šiuo adresu arba kontoroje. Gal ir jums kas nuskils.

Padėjęs ant stalo dolerį, išėjau. Už mano nugaros juokėsi Sanis.

Jeigu jam kada nors dar tektų akis į akį susidurti su Juoduoju, norėčiau matyti tą susitikimą.

SEPTINTA DALIS

Iš vaistinės paskambinau Hajui ir iš jo sužinojau Pito Ladero adresą. Radęs namie, paprašiau surinkti visas laikraščių, prieš trisdešimt metų rašiusių apie Motlio ir Konlio organizuotą apiplėšimą, iškarpas ir atnešti į mano kontorą. Pitas nerodė didelio entuziazmo išjungti televizorių nebaigęs žiūrėti mėgstamą laidą,

tačiau naujienų troškimas vis dėlto įveikė tinginį, ir pažadėjo jau po valandos būti pas mane.

Užkandinėje, kuri buvo šeštojoje aveniu - tarp keturiasdešimt ketvirtosios ir keturiasdešimt penktosios gatvių, nusipirkau šio to valgyti ir, norėdamas dar kartą viską apgalvoti, užlipau į viršų. Vietą pasirinkau neatsitiktinai. Žinojau, kad ten rasiu ir Džersį Tobį. Paskutinius dešimt metų čia jis lankydavosi kas vakarą tuo pačiu laiku. Leidau jam pavalgyti, paskui, pasiėmęs puodelį kavos, prisėdau prie Džersio.

- Velniai griebtų, paliksi tu mane kada ramybėje ar ne? Ko tau reikia?

- Tobi, noriu pasikalbėti, tik pasikalbėti.

- Aš jau viską pasakiau. Maikai, atstok! Ir pažinti nenoriu tavęs. Mane ir taip jau kamantinėjo apie tave.

- Kas?

- Kažkokia mergina, tik ne šitoje knaipėje. Mėginau pameluoti, įtikinėjau, jog tada tu ieškojai tik merginos nakčiai, bet ji tuo nepatikėjo. Maža to, pareiškė esanti gerai informuota apie tave. Kažkas kitas irgi domisi tavimi. Per tave ir man gali uodegą prispausti.

- Nebijok, nukirpsiu tą uodegą.

- Nė velnio tu nepadarysi.

- Tobi, okei, tada rytoj turėsi reikalų su doros policija. Kai tik išlįsi į gatvę, tučtuojau tave sulaikys. Teks ir tau po du kartus per savaitę atsižymėti policijoje...

Džersis Tobis dėbtelėjo į mane. Jo veidas išsitempė ir pabalo.

- Tu nepadarysi taip.

- Pažiūrėsim.

Jis išgėrė savo kavą, nervingai apsižvalgė ir, įsitikinęs, jog likom vieni, tarė.

- Menki juokai su tavim - tu gali tai padaryti. Na, sakyk.

- Tobi, grįžkim prie Dikersono.

- Apie tai jau plepėjom.

- Tikriausiai tau pavyko sužinoti ką nors nauja?

- Taip... iš mergužėlių.

- Puiku. Iš kur plaukia pinigai? Jeigu periferijos gangsteriai traukia į miestą, vadinasi, čia juos kažkas vilioja. O kas moka?

Tobis apsilaižė ir godžiai užsitraukė cigaretės dūmą.

- Klausyk... jeigu šitai pranešiu, ar atstosi nuo manęs?

Aš tik pečiais patraukiau.

- Maikai, atsakyk į klausimą...

- Sutarta.

- Okei. Tad taip... Mardž... ta rudoji... praleido naktį su vaikinu. Maikai, vardų neklausinėk... Aš neminėsiu nei vardų, nei pavardžių. Tai jau mano reikalas. Mardž populiari tarp kietų vaikinų. Supranti, ji puikiai išmano visus tuos dalykėlius... Jos klientas dirba įžymiai asmenybei. Regis, tai samdomas žudikas. Dėl kažkokių reikalų čia atsiuntė jį iš Čikagos. Jis nepasakė, kokia mintis brandinama. Bet vaikinas visą laiką kovinėje parengtyje. Jo bosas laikinai leido jam teikti paslaugas kitam bosui. Nors paprastai, kaip žinai, tokių dalykų vengiama. Taip elgiamasi arba gerai apmokant, arba aplinkybėms verčiant. Kažkas labai smarkiai paspaudė jo bosą. Tik neklausinėk, kas vyksta! Iš kur man žinoti: aš tik sugretinau faktus ir pamėginau kai ką nuspėti. Kažkas lipdo organizaciją, tačiau, be pinigų, juntamas ir kažkieno spaudimas. Tik dėl to čia plaukia žmonės.

Atsilošiau, bet nenuleidau žvilgsnio nuo Džersio Tobio.

- Panašu į tiesą. Kad ir koks būtų tas spaudimas, jis skatina suplaukti žmones. Juk ne viską galima nupirkti už pinigus.

- Tai aiškinkis pats, - tarė Tobis. - Apie tai nenoriu net girdėti.

- Kiek žmonių papildomai atvyko?

- Nemažai. Su tokia armija nesunkiai valdyčiau ir miestą.

- Šitie vaikinai atvyksta rimtų organizacijų siunčiami?

Tobis linktelėjo.

- Pačių rimčiausių. Sindikato. Jų bosai - sindikato žmonės. Tu smarkiai įkliuvęs, vaikine.

- Ačiū, mažyli. Labai man padėjai.

- Tačiau manęs tai nedžiugina. Viliuosi, jie tave sudoros gerokai anksčiau, negu įpainiosi mane į šitą tamsų reikalą.

- Niekai, - tariau jam, pakildamas iš už stalo.

Atsisveikinęs su Džersiu, lyjant lietui, žingsniavau savo kontoros link. Jeigu Džersis Tobis nemeluoja, misteris Dikersonas suplanavęs rimtą operaciją. Jis labai nekvailas ir turi pakankamai laiko smulkiam planui sukurti. Dirvą, reikalingą bosams prispausti, jis galėjo būti išdirbęs ir anksčiau. Turi pakankamai ryšių, patirties ir noro. Vienas su kitu susiję. Sutelkęs žmones, jis galėjo suburti organizaciją, galinčią tinkamai pasinaudoti trimis milijonais.

Viskas sutampa, viskas logiška, jeigu misteris Dikersonas - tas pats Konlis Juodasis.

Pito Ladero kontoroje man teko laukti vos ketvirtį valandos. Atėjo Pitas, nešinas portfeliu. Padėjo jį ant stalo ir atidarė.

- Gal ir man ką paaiškinsi?

- Man rūpi Konlis Juodasis, - tariau jam.

- Juk seniai miręs.

- Ar tu tuo įsitikinęs?

- Na...

Ir nutilo, tiriamai žvelgdamas į mane.

- O tau ką pavyko iškasti?

- Tu žinai visas to įvykio aplinkybes?

- Kai ką teko skaityti. Tam apiplėšimui spauda negailėjo dėmesio. Taigi pagrindinę esu išstudijavęs. Na, sakyk.

- Jeigu Konlis gyvas, slepia ir tris milijonus. Pinigai padės jam grįžti prie seno verslo ir pridaryti aibę nemalonumų.

- Viešpatie, Maikas Hameris jau pradėjo iškasinėti mirusiuosius.

Jis išsitraukė atsineštus popierius.

- Kas gi tave domina?

- Konlio vaidmuo pagrobiant tris milijonus. Imk pusę tų popierių. Ieškosim drauge.

Atsisėdome ir įnikome skaityti. Paskambino Velda. Pasakiau jai, kad esu labai užsiėmęs, ir vėl rausiausi popieriuose.

Prie kaltinimo motyvų neprikibsi. Sanis Motlis, sučiuptas su įkalčiu, buvo nuteistas iki gyvos galvos. Per visą teismo procesą Motlis draskėsi ir blaškėsi, prakeikė visus, ypač - Torensą ir Konlį. Torensą - už tai, kad nė sekundę nedavė jam ramybės, Konlį - už išdavystę ir paleistą kulką, kuri įsmigo jam į petį.

Didžiausią susidomėjimą kėlė dingę trys milijonai: nepaisant visoje šalyje organizuotos kruopščiausios paieškos, taip ir neatsirado. Tardomas Sanis Motlis netylėjo - troško, kad Konlis Juodasis ir paslaptingasis operacijos organizatorius irgi atsiimtų savo. Sanio manymu, jie abu išdavė jį, tačiau Simui Torensui nepavyko surinkti visos informacijos apie šešėlyje likusį žmogų.

Buvo dar vienas liudytojas. Sali Devon irgi tardė kaip tariamą Motlio bendrininkę. Sprendžiant iš parodymų, gražuolė anaiptol nesužibėjo įžvalgumu bei protu. Ji nieko nežinojo apie tikruosius gangsterių

darbelius. Sanis ir kiti teisiamieji tvirtino, jog Sali niekuomet nedalyvavo jų akcijose. Tad jos vaidmuo ir buvo menkiausias. Tik vienas reporteris buvo pacitavęs laikraštyje Sali frazę, turinčią kažkokią prasmę. Prieš išeidama iš liudytojui skirtos vietos teisme, ji pareiškė, jog "norėtų pasiekti gyvatę, kuri užvirė visą tą košę".

Šita frazė įstrigo man. Beveik tą patį tvirtino ir Sju, tik skyrėsi variacijos. Iš pradžių ji įrodinėjo, kad motina žuvo dėl kažkokios gyvatės. Paskui Sju paminėjo jau visai konkrečią gyvatę. Taigi Sju Devon gal ir ne be reikalo šitai tvirtino. Ji aiškiai kažką prisiminė. Sali, būdama girta, kalbėjo apie kažkokią konkrečią gyvatę. Senoji misis Li klaidingai ją suprato.

Dabar į avansceną išėjo Gyvatė - nusikaltimo įkvėpėja ir organizatorė. Jos niekas nėra matęs, niekas nežino. Gyvatė Konlio išdavystę galėjo būti suplanavusi iš anksto.

Konlis Juodasis. Gudrus ir slidus kaip ungurys. Konlis - Sanio Motlio pagalbininkas ir dešinioji ranka - paliko likimo draugus ir dingo su grobiu. Sanis aiškiai jo neįvertino. Konlis sugebėjo likti šešėlyje tiek metų, kiek manė esant reikalinga. Ir šitas neįtikėtinas jo sugrįžimas turėjo tapti didžiausia sensacija.

Ar įvyks sensacija?

Kol kas viskas vyksta, regis, pagal jo planus.

Vėl ilgam įsmeigiau žvilgsnį į laikraščius.

- Ar radai ką gera? - paklausė Pitas.

- Manau, taip.

- Parodysi man?

- O kodėl gi ne?

Padėjau laikraštį ir žiūrėjau į Pitą.

- Ar pažadi neplepėti?

- Iš pradžių paaiškink, ką turi galvoje?

Kai paaiškinau, jis tyliai švilptelėjo ir įniko rašyti.

- Jeigu visa šita medžiaga pakliūtų į spaudą,

nusikaltėlis prasmegtų lyg į liūną, o mes niekada nesužinotume apie jį, - pasakiau. - Tad patariu tau kiek palūkėti. Tuomet ir efektas bus didesnis.

Šypsodamasis jis pastūmė plunksnakotį.

- Maikai, tai kvepia sensacija ir, aišku, priedu prie atlyginimo. Aš būsiu kantrus. Tik pažadėk, jog man pirmam parduosi visą informaciją.

- Sutarta.

- Kaip tu manai, ar Hajui verta papasakoti visa tai?

- Gali. Juk ir mums prisireiks jo paramos. Paaiškink padėtį.

- Gerai, Maikai.

Vėl pasiėmęs visas laikraščių iškarpas, Pitas pasuko prie durų.

- Paskambink man, jei prireiks ko.

Kai jis išėjo, paskambinau Petui. Jis jau buvo namie. Atrodo, nebuvo labai patenkintas, jog pakėliau iš lovos.

- Petai, kaip reikalai?

- Naujieną tau turiu.

- Kokią?

- Pamiršk Arnoldą Gudviną. Jis jau negyvas.

- Kas jam atsitiko?

- Prieš porą mėnesių žuvo autokatastrofoje prie Saratogos. Gudvino kūnas ilgai gulėjo morge, niekas jo nepareikalavo. Aprašą ir pirštų atspaudus gavom visai neseniai.

- Sutampa?

- Taip. Mūsų dosjė buvo jo pirštų atspaudai. Neabejotina, tai Gudvino lavonas. Eismo nelaimė... paprasčiausias atsitiktinumas.

- Tada mūsų uždavinys tampa lengvesnis. Ar tu dar tiri Bazilio Levito medžiagą?

- Visiškai pasinėręs į darbą. Mes smulkiai ištyrėme jo "laimėjimus" ir dabar aiškinamės, ką jis veikė

paskutiniu metu. Levitas mokėjo mėtyti pėdas. Du mano bendradarbiai žingsnis po žingsnio stumiasi pirmyn. Aptikau kai ką įdomaus jo biografijoje.

- Argi?

- Netekęs privataus seklio pažymėjimo, jis net devyniolika kartų buvo suimtas. Teistas tik du sykius, bet jam pareikšta rimtų kaltinimų. Jam sekasi su advokatais. Vienuoliktą kartą buvo sulaikytas dėl ginkluoto užpuolimo. Gudviną gynęs Simas Torensas padėjo daug pastangų, kad jo klientas neatsidurtų už grotų.

- Petai, man tai labai nepatinka.

- Nusiramink, Simas tuomet dirbo advokatu. Tai buvo tik viena byla iš daugelio, su kuriomis dirbo Torensas. Levitas niekada dukart nesamdydavo to paties advokato, bet jam dirbo tik aukščiausios klasės teisininkai. Torenso reputacija buvo puiki. Šiandien rytą pats jam skambinau. Su šitos bylos medžiaga atsiuntė pas mane Džeraldiną King. Torensas sugaišo teisme vos valandą, o uždirbo penkis šimtus dolerių.

- O kas ieškovas?

- Kažkokio alaus baro šeimininkas, anksčiau ir pats sėdėjęs. Visa kalba apie gatvės muštynes, tačiau Torensas įrodė, kad jo ginamasis neperžengė savigynos ribų. Įdomus sutapimas - dabartinis mūsų apygardos prokuroras Čarlzas Forsas gynė Levitą, kai jis buvo suimtas septynioliktą kartą. Ir kaltinamas tuo pačiu. Levitą ir vėl išteisino.

- Kaip Levitas galėjo susipažinti su Torensu?

- Maikai, visi mes - tu, aš, Torensas - sukamės nusikaltėlių pasaulyje. Mes priversti bendrauti su jais. Štai kas. Mano žmonės visur išsiuntinėjo Levito nuotrauką. Vakar skambino kažkoks žmogus, aiškiai matęs Levito nuotrauką ir norėjęs sužinoti reikalo esmę. Jis neprisistatė, o aš nespėjau užfiksuoti, iš kur skambina. Nieko

jam nepaaiškinau, tik pasakiau, jog jeigu tas žmogus ką nors žinąs apie Levitą, jam reikėtų informuoti mus. Tyčia tempiau laiką, kad operatorius spėtų nustatyti, iš kur skambino abonentas. Tačiau nepažįstamasis, pasirodė, besąs nuovokus ir laiku padėjo ragelį. Mums žinoma tik tiek, jog skambino iš Fletbušo.

- Petai, velniai griebtų, juk Levitas ten gyveno!

- Ten gyvena du milijonai. Lauksime. Skambino, atrodo, iš baro. Girdėjau kažkieno balsus ir muziką.

- Tau skambinęs žmogus, aišku kažką žino. Palauksim.

- Tikriausiai jis vėl paskambins, - tarė Petas. - Ką tu manai?

- Yra kažkokių spėlionių.

- Galiu išklausyti jas?

- Gal geriau rytoj.

- Lauksiu.

Padėjęs ragelį, žvelgiau į telefono aparatą. Parėmiau smakrą delnais ir mėginau sukurti vientisą vaizdą. Vyksta kažkas keista, tačiau paaiškinama ir suvokiama - padariau tokią išvadą.

Mano mintis nutraukė telefono skambutis. Pakėliau ragelį.

- Klausau?

Balsas, kurį išgirdau, atrodė susirūpinęs.

- Maikai, jums skambina Džeraldina King. Ar galite tučtuojau atvykti pas mus?

- Džeraldina, kas nutiko?

Jaudulys jai trukdė kalbėti. Pagaliau ištarė:

- Maikai, prašau tave, atvyk kuo greičiau. Tuojau pat. Tai labai svarbu.

Ir padėjo ragelį, neleidusi atsisakyti.

Palikau Veldai raštelį, pranešiau, kad išvažiuoju pas Torensą, o vėliau grįšiu į butą. Lapelį padėjau ant jos stalo.

Apačioje prasmukau pro policininką, paliktą sekti mane, nepastebėtas išėjau pro galines duris ir ant kampo pavyko pagauti taksi. Ilgai nenustojantis Niujorko lietus, nelyginant nelaimės pranašas, dar sustiprėjo. Vestsaido plentu judėjome šiaurės kryptimi. Atsilošiau ant sėdynės ir mėginau užsnūsti. Tačiau nepavyko nė sekundę sumerkti akių, nes vaizduotę užplūdo paskutinių septynerių metų prisiminimai.

Prie Torenso namų policininkas praleido tik išsiaiškinęs, kas aš toks. Du reporteriai jau kalbino seklius civiliais drabužiais ir kapitoną gaisrininką. Sprendžiant iš nusivylusių veidų, laikraštininkams mažai ką tepavyko sužinoti.

Džeraldina King pasitiko prie durų. Jos veidas buvo įtemptas, virpėjo nuo jaudulio.

- Kas nutiko? - paklausiau.
- Sju namelis... sudegė.
- O mergaitė?
- Jai nieko neatsitiko. Paguldžiau į lovą. Užeik.
- Ne, iš pradžių leisk nors žvilgterėti į namelį.

Ji uždarė duris. Prožektorių spinduliai, skrosdami lietaus šuorą, apšvietė rūmus.

Namelio vietoje riogsojo tik nuodėguliai ir betoniniai pamatai. Gaisrininkų brandspoitai ir lietus užgesino liepsną. Tik vienoje vietoje dar rūko dūmelis. Pamačiau elektrinio grotuvo griaučius, mikrofono stovą ir veidrodžio, dengusio visą sieną, liekanas. Visa kita dingo liepsnoje.

- Dabar galime grįžti.

Kai atėjome į namus, Džeraldina abiem paruošė gėrimą ir dabar žiūrėjo pro langą. Laukdamas momento, kol moteris prabils, nugėriau busę bokalo. Pagaliau ji prakalbo:

- Šiandien rytą Sju atėjo čia. Nežinau kieno paskatinta ar pastūmėta, Sju nedviprasmiškai apkaltino

misterį Torensą nužudžius jos motiną. Kartojo kažkada motinos pasakytus žodžius.

- Kaip Sju motina, būdama gyva, galėjo kalbėti, jog ją nužudęs Torensas?

- Suprantu, suprantu. Sju tvirtina, jog motina yra jai kažką parašiusi, ir dabar Sju norinti rasti tą raštelį. Tu gi žinai, kad Sju saugojo visus motinos daiktus.

- Taip, keletą ir man yra tekę regėti.

- Misteris Torensas dabar užsiėmęs rinkimų kampanija. Jis labai supyko ir pasiūlė imti ir išsiaiškinti šį klausimą, kad niekad netektų prie jo grįžti. Kol Sju buvo čia, Torensas nuėjo į dukros namelį ir ėmė raustis žmonos daiktuose, mėgindamas įrodyti, jog Sju kaltinimas niekuo nepagrįstas.

Sju, rodos, pastebėjo, kai Torensas nuėjo į namelį. Ji bėgte nubėgo ir pareikalavo, kad patėvis dingtų iš ten. Mes su Torensu neįstengėme nuraminti mergaitės. Ji užsirakino iš vidaus ir nieko neįsileido. Iš pradžių net nesijaudinome labai. Panašiai jau yra buvę. Mes pripratę prie Sju kaprizų.

Dieną misteriui Torensui paskambino, ir jis išvyko su reikalais. Po poros valandų visai atsitiktinai pastebėjau dūmus. Jie rūko iš namelio, kur buvo Sju. Grotuvas buvo paleistas visu garsu. Kotedžo lange išvydau Sju, šokančią su dideliu pliušiniu meškinu, kuris buvo dar jos motinos.

Sju nebėgo iš degančio namelio ir neatsiliepė į mano šūksnius. Laimė, prie tvoros buvo policininkas. Ten jis atsirado atsitiktinai.

Aš papurčiau galvą.

- Ne, neatsitiktinai. Jį ten specialiai pastatėme. Pasakok toliau.

- Jis išlaužė duris. Tuomet Sju buvo jau beprarandanti sąmonę. Gulėjo ant grindų. Liepsnos jau laižė sienas. Ištempėme Sju iš kotedžo ir atnešėme čia.

Aš ją paguldžiau. Kažkuris iš kaimynų, pastebėjęs liepsnas, iškvietė gaisrininkus. Jie atvyko gana greitai, tačiau per vėlai. Svarbu ne nuostoliai, pridaryti gaisro... Dabar jau niekad nesužinosime, kokių įkalčių buvo tarp Sali daiktų.

- O kur tuomet buvo Torensas?

Džeraldina su bokalu rankose lėtai apsisuko.

- Žinau, ką tu pagalvojai. Bet prieš dvidešimt minučių iki gaisro kalbėjausi su juo telefonu. Torensas buvo mieste.

- Kodėl jūs tuo įsitikinusi?

- Taip pat kalbėjausi ir su dviem jo pagalbininkais, buvusiais įstaigoje.

- Kur jis dabar?

- Vyksta į susitikimą su rinkėjais. Jeigu nori, paskambinsiu, ir grįš namo.

- Nematau būtinybės. Gal galėčiau pamatyti Sju?

- Ji miega. Sju visai neteko jėgų. Tu supranti, jog ji pati sukėlė gaisrą?

- Ne.

- Užtat aš žinau.

- Iš kur?

- Ji man pati pasisakė. Kai nubus, pasikalbėk su ja.

- Gerai.

Sju kambarys atrodė tarsi sala tarp vaiko ir suaugusios moters miegamojo. Ant tualetinio staliuko stovėjo įrėminta Sali Devon nuotrauka. Netoliese - dar vienas grotuvas ir lentyna, prikrauta ilgai grojančių plokštelių. Tai buvo klasikinė muzika. Ant grindų mėtėsi vaikiški žaislai. Daugiausia gyvulėliai ir lėlės šokėjų drabužiais.

Sju gulėjo lovoje lyg vaikas, auksiniai plaukai dengė veidą. Viena ranka laikė apglėbusi neatpažįstamai apdegusį pliušinį meškiną. Šypsojosi per miegus ir

glaudė prie veido brangų jai žaislą. Iš vieno meškino šono kyšojo šiaudelis.

Paliečiau jos ranką.

- Sju...

Nubudo ne iškart. Dusyk pakartojau jos vardą, ir tada atsimerkė.

- Sveikas, Maikai...

- Sju... tai tu sukėlei gaisrą?

- Taip... deginau senus mamos popierius. Nenorėjau, kad jis žiūrinėtų mamos daiktus.

- Kas nutiko?

Ji vėl nusišypsojo.

- Aš nežinau... Viskas... taip staiga užsiliepsnojo. Mane apėmė džiaugsmas. Man buvo nusispjaut į viską. Šokau ir dainavau... Tai viskas, ką prisimenu.

- Gerai, miegok toliau.

- Maikai...

- Ką?

- Atleisk man.

- Nieko.

- Dabar jis įkiš mane kur nors, ar ne tiesa?

- Nemanau. Tai nelaimingas atsitikimas.

- Ne. Aš pati tai padariau.

Prisėdau ant lovos krašto ir paėmiau Sju ranką. Mergaitė tebebuvo šoko būsenoje. Kartais kaip tik tokiais momentais žmonės pamato visą tiesą.

- Sju, - prabilau, - ar prisimeni, tu sakei, jog motiną įkando gyvatė?

Ji staiga nukreipė žvilgsnį į šalį, paskui vėl žvilgterėjo į mane.

- Tai padarė gyvatė. Taip mama sakė. Gyvatė norėjo įgelti Sali Devon. Buvo suinteresuota jos mirtimi.

- Mieloji, kas ta gyvatė?

- Mama sakė, kad gyvatė nori ją įgelti, - tarė Sju. - Gerai tai prisimenu.

Sju vyzdžiai išsiplėtė.

- Ji pasakė...

Tačiau neleidau toliau jai kalbėti. Mergaitė dar balansavo ant nervinio šoko ribos, todėl pasilenkiau ir pabučiavau Sju. Išgąstis dingo taip staiga, kaip ir atsirado. Sju nusišypsojo.

- Mažyte, dar pamiegok. Rytą aplankysiu tave.

- Maikai, neišeik.

- Būsiu greta.

- Maikai, prašau tave.

Pakildamas mirktelėjau Sju.

- Pamiegok dar, mažyte, dėl manęs pamiegok...

- Gerai, Maikai.

Palikau degančią naktinę lempą, praviras duris ir kartu su Džeraldina nulipau laiptais. Atsisėdęs ant sofos, pasiėmiau Torenso pagalbininkės paruošto gėrimo bokalą ir lėtai siurbčiojau.

Lietus ilgais dręgnais pirštais barbeno į lango stiklą. Džeraldina įjungė grotuvą, užtraukė storas užuolaidas, užgesino lempas, paliko tik vieną ir atsisėdo greta.

- Maikai, ką darysim? - paklausė moteris.

- Kol kas - nieko.

- Ten sukinėjosi ir reporterių.

- Ką tu jiems sakei?

- Pavadinau gaisrą nelaimingu atsitikimu. Juk kalbama apie nedidelį pastatą. Jeigu ta ugnis suliepsnotų ne Torenso rūmuose, niekas ir dėmesio neatkreiptų, tačiau... tu supranti...

- Iš nelaimingo atsitikimo reporteriai padarys sensaciją.

- Tačiau jeigu Sju ir toliau kaltins Torensą... Maikai, juk šiemet rinkimai... Kova už gubernatoriaus postą - labai svarbus ir rimtas reikalas. Tu gi žinai, kaip abi partijos rengiasi šiai kampanijai. Ir mūsų valstija - pagrindinė. Tas postas gali būti kaip tramplinas į

Baltuosius rūmus. Žmogus, užimantis jį, įgauna galimybę veikti bendranacionalinę politiką. O jeigu... paviršiun išplaukia kas nors, kas diskredituotų partijos išrinktą kandidatą, gali laukti katastrofiškų padarinių. Tie Sju paūmėjimai itin pavojingi.

- Ar jūsų partija tai žino?

Linktelėjusi ji nugėrė gurkšnelį.

- Taip... dėl to, iš dalies dėl to ir sėdžiu čia. Mano vaidmuo būsimojoje kampanijoje - ne vien padėti Torensui. Tenka atsakyti ir už Sju. Ji šito net nepajuto. Aš laikiausi griežtai oficialiai, bet man pavyko kai kuo sudominti merginą ir blokuoti priešiškumą patėviui. Visą gyvenimą ji puoselėjo svajonę tapti panašia į motiną... svajojo apie artistės karjerą. Ją mokė dainuoti, šokti... misteris Torensas kviesdavo geriausius mokytojus. O Sju naudojosi sudarytomis sąlygomis ir vylėsi ateityje tapti nepriklausoma ir palikti patėvį. Tokia tad liūdna tiesa.

- Tu taip manai?

Per bokalo viršų Džeraldina žvilgterėjo į mane.

- Ne, ir ji man taip sakė. Galėsi ją paklausti.

- Tikiu.

- Ko dar galime griebtis? Juk padėtis kritiška.

- Ką nors sugalvosiu.

- Prižadi, Maikai? Mums reikia tavo pagalbos.

- Kaip matyti, tau patinka tie politiniai žaidimai?

- Jie mano gyvenimo prasmė. Tam atidaviau visą gyvenimą.

- Esi dar jauna, negi rengiesi mirti. Gal būtų buvę geriau, jeigu būtum gimusi berniuku.

- Moterims irgi pakanka vietos politikoje.

- Nesąmonė.

- Tau būtų geriau, jeigu moterys liktų tik moterys?

- Taip.

- Gerai. Tau būsiu tik moteris.

Ji pastatė ant stalo bokalą, kurį anksčiau laikė rankoje, paėmė maniškį ir pastatė greta savojo. Jos akyse plykstelėjo alkis, veidas sušvelnėjo, lūpos prasiskyrė. Pirštai ėmė vieną po kitos atseginėti palaidinukės sagas prie kaklo. Džeraldina krestelėjo pečiais, ir nuo jų nuslydo palaidinukė. Atsisegė liemenėlę, ir ta nukrito šalia palaidinukės.

Neliesdamas žiūrėjau į Džeraldiną. Delnais apglėbiau rausvas nuo aistros standžias krūtis. Įkvėpiau jos kūno aromato. Dabar Džeraldinos kūną nuo manęs skyrė tik keli coliai. Moters liemuo, aptemptas sijono diržo, virpėjo.

- Na, Maikai... ar matai manyje moterį?

- Ir labai žavią,- tariau.

Pasislinkęs pasukau Džeraldiną ir pasisodinau ant kelių. Mano ranka paniro į jos plaukus ir iš pradžių švelniai, paskui vis aistringiau glostė jos galvą. Moteris suvirpėjo ir prisiglaudė. Jos lūpos surado manąsias ir susiliejo aistringame bučinyje, kuris priminė prinokusį, sultingą vaisių. Jos judrus lyg gyvsidabris liežuvis susilietė su manuoju. Nenoriai atstūmiau nuo savęs Džeraldiną. Jos lūpos dar virpčiojo. Užsimerkusi moteris sunkiai alsavo.

Kažkuriame kambaryje mušė laikrodis. Nugrumėjęs gatvėje griaustinis man pasirodė lyg laikrodžio dūžių aidas. Perbraukiau pirštais per nuogą moters pilvą, užkišau juos už sijono diržo. Tyliai sudejavusi Džeraldina įtraukė oro. Tarp sijono diržo ir liemens atsirado erdvės. Paglosčiau nesipriešinantį šilkinį kūną ir atitraukiau ranką.

Jos akys prasivėrė, Džeraldina nusišypsojo ir vėl nuleido vokus. Vėliau ji užmigo. Šiandien Džeraldinai buvo sunki diena. Palaukęs, kol ji giliau įmigs, paguldžiau ant sofos, apklojau palaidinuke ir pledu, kabojusiu ant kėdės.

Rytą ji jausis geriau. Galbūt rytoj manęs neapkęs, o gal ir ne. Užlipau viršun. Norėjau pažvelgti į Sju. Ji gulėjo ant šono, prispaudusi pliušinį meškiną.

Išsikvietęs taksi, išėjau iš Torenso namų. Budėjęs policininkas paklausė, ar viskas gerai. Pasakiau, jog abi moterys miega, ir patariau būti budriam. Atidavęs pagarbą, policininkas ištirpo vakaro sutemose.

Matytų visa tai inspektorius Grebas, pagalvojau. Pažaliuotų iš pykčio. Grebas norėtų būti liudininku to reginio, kai mano užpakalį plaka rimbu.

Atvykęs taksistas atsisakė vežti mane į centrą, todėl prie Džordžo Vašingtono tilto teko persėsti į kitą automobilį, o jo vairuotojui nurodyti naująjį adresą. Šyptelėjau. Įdomu, kaip reaguotų Velda, sužinojusi, su kuo buvau prieš valandą. Jeigu jai pasakyčiau visą teisybę, nepatikėtų. Šį vakarą manęs, atrodo, laukė dar vienas išmėginimas. O dabar už viską labiau norėjau miego.

Atsiskaitęs su taksistu, įėjau į namą. Jis buvo neseniai suremontuotas. Laiptinėje dar kvepėjo dažais. Pakilau liftu į trečią aukštą, koridoriaus gale susiradau savo butą ir įkišau raktą į spyną. Svetainėje prie sofos neryškiai degė stalinė lempa. Iš imtuvo sklido tyli muzika. Pamačiau ant sofos išsitiesusią Veldą. Atrodo, ji buvo ryžtingai nusiteikusi laukti manęs, bet miegas įveikė. Lįsiu į lovą, pagalvojau. Rytoj Veldą apims įniršis. Jai teks prisikaupti kantrybės.

Stengdamasis nepažadinti Veldos, nuėjau kilimu ant pirštų galiukų. Praeidamas neatsispyriau pagundai žvilgterėti į ją. Ir staiga mane nupurtė šaltis: Velda anaiptol nemiegojo. Jos smilkinyje juodavo mėlynė, o žemyn, prie ausies, driekėsi siaura kraujo srovelė.

Papurčiau ją ir šūktelėjau: "Velda!" Sudejavusi atsimerkė. Mėgino ištarti žodį, bet viską perskaičiau iš akių. Žvilgterėjau į šoną. Jis stovėjo, susiėmęs ranka pilvą. Kitoje laikė revolverį.

Mervas Kania pagaliau rado mane.

Jo akys spinduliavo mirtį - jo ir mano mirtį. Pilvas išputo. Užuodžiau širdį pykinantį pūvančios žaizdos ir krauju permirkusių drabužių tvaiką. Su niekuo nepalyginama įsiūčio grimasa buvo iškreipusi jo veidą. Tarp kietai suspaustų plonų pagiežingai besišypsančių lūpų blykstelėjo dantys. Mervas Kania palyginti buvo dar jaunas, bet dabar atrodė senas, kaip pati mirtis.

- Misteri, aš tavęs laukiu.

Lėtai pakilau. Dabar nebebuvo jokių šansų. Jis jau merdėjo, tačiau ranka, spaudusi revolverio rankeną, išliko profesionalo ranka. Ji nedrebėjo. Lėtai nuleido revolverio vamzdį žemyn ir dabar jau taikėsi man ne į galvą, o į pilvą.

- Tau kulka smigs į tą pačią vietą kaip ir man. Dar kiek pagyvensi ir prisikentėsi. Vienas bereikalingas judesys, ir tavo smilkinyje žiojės skylė.

Mintyse apmečiau, ar suspėčiau nušokti į šoną. Jis perskaitė mano mintis ir, įveikdamas kančią, šyptelėjo. Norėdamas parodyti, jog neturiu jokių šansų išlikti sveikas, Kania dukart ryžtingai sumojavo ranka, paskui didžiuoju pirštu atlaužė gaiduką.

- O kaip su mergina?

- Kokią tai turi reikšmę? Tu mirsi pirmas.

- O jai?

Neapykantos ir kančios spalvos jo veide susiliejo į vieną.

- Pasakysiu, kaip pasielgsiu. Jai irgi skirta tik viena kulka. Kaip ir tau. Paskui paliksiu jus ir mirsiu, lyjant lietui. Nenoriu pasitikti mirties tvankiame kambaryje. Pirmenybę teikiu parkams. Aš visad troškau mirti ten.

Akimirką jo antakiai suartėjo. Skausmas nutvilkė Mervą Kanią. Jis vėl atsimerkė ir šyptelėjo rodydamas dantis. Velda pasisuko ant sofos, sušnibždėjo mano vardą. Ji, ko gero, čia atėjo po jo. Kania nukreipė į

ją revolverį, kirto smūgį ir ėmė laukti. Dabar jis rengėsi mus abu pasiųsti į nebūtį.

- Tu pasirengęs, kalės vaike?

Net nekrustelėjau. Stovėjau, vildamasis, jog Velda kažką sugalvos. Kūnu iš dalies užstojau ją nuo Mervo. Jis suprato tai ir nusijuokė. Mano viltis jam buvo mažytė pramoga. Neapykanta, susitvenkusi Mervo kūne, vertė jį juoktis. Juokas buvo lyg tos neapykantos iškrova. Ir jis juokėsi vis labiau.

Juokas padarė savo. Mervo viduje kažkas trūko. Juokas nutraukė ploną siūlelį, ant kurio kabojo gyvybė. Jis pajuto tai. Mervo vyzdžiai išsiplėtė. Akyse sustingo baimė. Kania pajuto, jog ir vėl pralaimės. Nesuspėjo nuspausti gaiduko, ir revolveris iškrito iš rankos. Mervas veidu trenkėsi į grindis, ir tuo pačiu metu iš pilvo plūstelėjo bjauriai dvokiantis skystis.

Paėmęs Veldą ant rankų, nunešiau į miegamąjį ir nuploviau kraują nuo smilkinio. Atsagsčiau sagas, apklojau ją ir išsitiesiau greta.

Ir vėl prie mano kojų lavonas. Nieko, pagulės iki ryto.

DEVINTA DALIS

Devintą ryto kartu su inspektoriumi Grebu ir Čarlzu Forsu atvyko Petas. Vos žvilgterėjęs į jį, iš veido išraiškos nesunkiai galėjo įspėti, kad Petas neturėjo kitos išeities. Lyg ramindamas jį, linkterėjau galva.

Policijos fotografai jau padarė visas reikalingas nuotraukas ir išnešė lavoną. Gydytojas apžiūrėjo Veldą. Grebas parodė man kėdę ir atsisėdo pats.

- Hameri, jūs ilgai mus nervinote, - tarė jis.
- Apgailestauju.
- Dabar, manau, jūs smarkiai įklimpote.
- Dėl to, kad nepranešiau policijai apie lavoną?

- Pakanka ir to. Neteksite teisės nešiotis ginklą. O jūsų paslaptinga agentūra atsisakys jūsų paslaugų. Ji juk nenori patraukti tiek bereikalingo dėmesio. Neteksite ir visagalio pažymėjimo, ir turėtų privilegijų.

Čarlis Forsas stovėjo šalia. Jo veide švietė būdinga šypsena. Jis nekantraudamas laukė dar vienos savo pergalės.

- Čarli, aš gi jus įspėjau.

- Galite vadinti mane misteriu Forsu.

Dabar, lyg atsakydamas jam, aš demonstratyviai nusišypsojau.

- Brangusis, gerai jau, ateisiu ir aš į tą jūsų susibūrimą. Tik kartu su draugais. Ir taip prispausim jums uodegą, jog kauksite. Atsiminkite... abu darote karjerą ir svajojate apie aukštesnį laiptelį. Nemanykite, jog peržengsite per mane. Agentūra to neleis. Aš jai esu per daug nusipelnęs; tie žmonės ir šiandien jaučia man dėkingumą. Aš nuolatos teikiu jiems reikalingas paslaugas. Agentūra stipresnė už jus, ir tai jūs netrukus pajusite.

- Jūs, Forsai, dar negražbyliavote teismuose, o aš jau vaikščiojau po šitą miestą su patranka kišenėje. Turiu nemaža draugų, pasiryžusių bet kurią akimirką sugurinti jums nosį. Drauguži, patikėk, jeigu tavo biografijoje yra nors viena tamsesnė dėmelė... o aš galiu lažintis, jog ją nesunku bus aptikti... ir aš rasiu ją, - tavo karjerai galas. Tai padaryti man nebus jokio vargo. Padarysiu dar geriau. Išmušiu tau kėdę iš po sėdynės. Tipas, kuriam prispaudžiau uodegą, gana pavojingas. Tyrimą baigsiu ir be jūsų pagalbos, o tada apie laurus jau nesvajokite.

Atsisukau ir žvilgterėjau į Petą.

- Pasakyk jiems, drauguži.

- Kas tiesa, tai tiesa, - tu gerokai padirbėjai. O aš vis dar kapitonas.

- Galbūt mes padėsime jums iškilti ar ne, inspektoriau?

Grebas nieko neatsakė. Sėdėjo ir žvelgė į mane su neapykanta, nežinodamas, kaip reaguoti. Jis buvo senas tarnas ir jautė, iš kur pučia vėjas. Tai rodė ir jo akys, nors jis kaip įmanydamas stengėsi neišsiduoti. Žvilgterėjo į laikrodį, paskui - į mane.

- Lukterėsime dar truputėlį, - tarė. - Anksčiau ar vėliau vis tiek pakiši galvą po kirviu.

- Jums nusibos laukti, - atšoviau.

- Kapitone, padarykite viską, kas būtina, - nurodė Grebas Petui. - O raportą aš norėsiu paskaityti pats.

- Inspektoriau, paliksiu jį ant jūsų stalo.

Du vyrai, vedami tos pačios jų galvose įstrigusios svajonės, išėjo.

- Dėl ko ta panika? - paklausiau Petą.

- Maikai, visame mieste neramu. Ir niekas nežino, kas dedasi. O tu kažkodėl visada atsiduri pačiame įvykių sūkuryje. Tad ir aiškintis teks tau.

- Bet tu žinai lygiai tiek pat kiek ir aš.

Petas linkterėjo.

- Puiku. Pradinė informacija - vienas dalykas, o tavo nepaprasta galva - kitas. Tu juk sugebi iš eilinių faktų daryti labai originalias išvadas.

Neleisdamas man paprieštarauti, jis pakėlė ranką.

- Taip, sutinku, tu mums visokeriopai padedi. Tavo netradicinis mąstymas leidžia daryti išvadas, kurios neateitų į galvą niekam kitam. Va, jeigu tave pas mus, į policiją!

- Kažkada mėginau ten dirbti. Tačiau nieko iš to neišėjo.

- Galėtum būti idealus nusikaltėlis. Retkarčiais klausiu save - kas tu iš tikrųjų esi? Kaip sugebi nepasiduoti kitų įtakai ir išlikti pačiu savimi?

- Tai duoda neblogų rezultatų.

- Tačiau kaina gali būti pernelyg didelė.

Petas priėjo prie lango ir žvelgė į kiemą, paskui atsisuko į mane.

- Ar prieš mirdamas Kania spėjo tau ką nors pasakyti?

- Tik tiek, jog, užmušęs mane, jis būtų neapsakomai laimingas.

- Tu jo nieko neklausinėjai?

- Stovėdamas prieš revolverio vamzdį, apie klausimus nelabai galvoji. Nebuvo ko klausinėti.

- Ar nebuvo likę jokių gynybos būdų?

- Jokių.

- O kaip jis tave rado?

- Mane rasti ne taip sunku. Jis jau du kartus buvo aptikęs mane. Tikriausiai nuo mano kontoros sekė paskui Veldą, kuri ir atvedė jį čionai.

- Ar kalbėjai su Velda?

- Ne, - atsakiau jam, - galbūt ji daugiau galės ką papasakoti. Pakalbėsime ir su ja.

Veldą apžiūrėjęs gydytojas patikino mus, jog nestiprus smegenų sutrenkimas, tekęs jos daliai, labiau neatsilieps. Parašė receptą raminamiesiems vaistams ir paliko mane vieną su Velda.

Ji prisivertė šelmiškai nusišypsoti.

- Katyte, ar gali su manim kalbėti?

- Viskas gerai, Maikai.

- Kaip jis čia pateko?

Ji pakraipė galvą ir susiraukė.

- Nežinau. Laukiau tavęs ir palikau neužrakintas duris. Vėliau nuėjau į vonią. Kai grįžau į svetainę, jis atėjo iš miegamojo su revolveriu rankoje... ir privertė mane atsisėsti ant sofos. Atrodo, bijojo, kad nepradėčiau šaukti. Ir smogė man revolveriu. Tai viskas, ką prisimenu.

Pažvelgiau į Petą.

- Matai, kaip jis padarė. Laukė jos prie įstaigos.
- Tu žinojai, kad Grebas ten paliko žmogų?
- Aišku. Prašiau palikti mane ramybėje.
- Tai buvo jo idėja.
- Kania, matyt, irgi pastebėjo jūsų bendradarbį. Kantriai laukė, kol Velda išeis iš namų. Kai ji pasirodė viena, Kania nusprendė, jog Velda atves jį pas mane, ir jis lyg tigras ėjo jos pėdomis. Velda, palikusi nerakintas duris, palengvino jo uždavinį.
- Maikai, atleisk man.
- Mažyte, nesielvartauk, - raminau. - Juk daugiau tai nepasikartos.
- Maik...
- Ką?
- Mis Li. Ji mielai su tavim susitiktų dar kartą.
Petas nusijuokė.
- Nieko apie ją negirdėjau.
- Ta senė - buvusi Sali Devon kostiumininkė. Sali mirė ant jos rankų. Ją kankina vienatvė, ir moteris pasiryžusi kalbėtis su bet kuo gyvu. Gal ji gali dar ką pasakyti?
- Apie trijų dešimtmečių senumo įvykius?
- O pinigai argi sensta? - paklausiau jį.
Prie lovos buvo telefono rozetė. Iš svetainės atnešiau aparatą, prijungiau prie tos rozetės ir pastačiau telefoną šalia Veldos.
- Mieloji, tu privalai dienelę pagulėti. Retkarčiais paskambinsiu. Jeigu tau ko prireiks - skambink durininkui. Paliksiu jam raktą ir paprašysiu stebėti, jeigu kas ateitų prie mūsų buto durų.
- Maik... aš gerai jaučiuosi. Nėra ko tau rūpintis...
- O jeigu man prireiks tavęs, paskambinsiu, - nutraukiau ją. - Ir nesikeldama iš lovos, gali daug ką padaryti. Kol kas - ilsėkis. Nori, atsiųsiu ką nors pasėdėti su tavim?

- Nereikia.

- Aš nežinau, kur būsiu. Kas dvi valandas skambinsiu tau. Galbūt ir Petas paskambins.

- Mielai, - tarė jis.

Ramiame jo balse galėjai pajusti skausmo gaidelę. Juk nelengva vyrui matyti mylimą moterį, priklausančią kitam. Meilėje, kaip ir kare... kažkas turi pralaimėti.

Apklojau Veldą ir išėjau su Petu. Po dvidešimt minučių du Peto pavaldiniai atvyko čia, įformino protokolą ir įniko į Mervo Kanios istoriją. Profesionalus žudikas nepalieka per daug pėdsakų, tačiau Mervas buvo žinoma asmenybė, ir policija turėjo jo dosjė. Tikriausiai pats jis niekam nepasakojo apie savo darbelius, bet vis vien jie buvo kažkam žinomi.

Mums reikia nusitverti bent vieno siūlelio. Galima pradėti ir nuo vieno lavono, bet kas iš to, jeigu tas ves prie kito. Misteris Dikersonas labai jau gudriai sklaido kortų kaladę. Sumaniai parinko ir žmones, kuriais nesidomi policija. Juk miesto gangsterius lengva surinkti ir ištardyti. O jo žmonės, negavę vado nurodymų, policijai nieko nepasakys. Mes gyvename laisvoje šalyje; kiekvienas žmogus, kuriam nepateiktas kaltinimas, turi teisę nekliudomas išvažiuoti iš valstijos. Už pėstininkų nugarų stovintys bosai kiekvienu momentu gali taip pasukti galingus slaptuosius kanalus, jog policijai beliks skėstelti rankomis.

Petui pasakiau, jog su juo pasimatysiu tik po priešpiečių, ir palydėjau iki išėjimo. Daviau durininkui arbatpinigių ir palikau jam raktą. Petas nuvažiavo į centrą, o aš taksi per visą miestą patraukiau pas Anet Li. Įėjau į senos moters svetainę.

Anet, kaip ir aną kartą, suposi kėdėje. Užuolaidos buvo atitrauktos, ir ryto spinduliai meiliai glostė kambarį. Pamačiusi mane, Anet lyg pasisveikindama, nusišypsojo.

- Kaip gerai, kad grįžote, - tarė ji ir ištiesė ranką. Paspaudžiau ją.

- Prašom sėstis.

Numečiau ant stalo skrybėlę, pasitraukiau kėdę ir atsisėdau.

- Jūsų draugė vakar aplankė mane. Mes puikiai pasikalbėjom. Juk taip retai pas mane užsuka svečių.

- Ji sakė, jog jūs norite mane matyti.

- Taip.

Anet Li linkterėjo, paskui užsimerkė ir atsirėmė galva į kėdę.

- Mes kalbėjomės... Aš...

Ji kažkaip neaiškiai mostelėjo ranka priešais veidą.

- Kai kada prarandu atmintį. Juk greitai man sukaks jau devyniasdešimt metų. Na, ir užsibuvau šitame pasaulyje.

- Gyvenimas niekada nebūna per ilgas.

- Galbūt. Ir aš turėjau savo džiaugsmą. Prisimenu praeitį. O jums ar sapnuojasi praeitis, misteri...?

- Hameris.

- Ar jūs sapnuojate praeitį, misteri Hameri?

- Kai kada.

- Jūs per daug jaunas galvoti apie praeitį. O aš, regis, gyvenu jau antrą gyvenimą. Ir mano kely pasitaikė puikių dienelių. Taip, nuostabūs laikai buvo.

- Ką jūs norėjote man pasakyti, mis Li? - švelniai paklausiau.

- A?

Kiek pagalvojusi tarė:

- Kažką norėjau. Mudvi su jūsų drauge kalbėjome apie Sali ir Sju. Taip, taip, apie jas. Sali buvo tiesiog šaunuolė. Gaila, kad mirė.

- Mis Li...

- Ką?

- Ar jūs gerai prisimenate tą naktį, kai ji mirė?

- Taip. Žinoma.

Ji liovėsi suptis, paskui kėdė vėl ėmė judėti.

- Ar Sali iš tikrųjų buvo labai girta?

- Taip, mano brangusis. Sali nuolat gėrė. Iš pat ryto. Negalėdama jos paveikti, stengiausi nors nepalikti vienos, ilgai kalbėdavausi su ja. Žinote, ji nebuvo iš kalbiųjų... Tačiau alkoholis atriša liežuvį, bet suprasti, ką ji vapaliodavo girta, nepajėgdavau. Ar aišku, apie ką kalbu?

- Ir aš pakankamai prisiklausęs girtų kalbų.

- Mes tada kalbėjom apie gyvatę. Tai buvo tiesiog jos manija.

- Ji bijojo gyvatės?

Anet Li pakėlė galvą ir įsmeigė žvilgsnį į mane.

- Nebijojo, štai kas keista! Nebijojo - greičiau neapkentė.

- Ar, kalbėdama apie gyvatę, ji turėjo omenyje žmogų?

- Atleiskite?

- Ar galėjo ji kažką vadinti gyvate?

Kėdė vėl nustojo suptis. Anet Li įdėmiai žvelgė į mane. Pirštais persibraukė per lūpas.

- Tai štai ką ji turėjo omenyje!

- Pasakokite.

- Dabar aišku, jog aš nieko nesupratau. Viešpatie, visiškai nieko. Aišku, ji kalbėjo apie labai konkrečią gyvatę. Neapkentė tos gyvatės, todėl stengėsi gyventi toliau už miesto. Sali nenorėjo grįžti į Niujorką.

- Anet... kas buvo Sju tėvas?

Senė susiraukė, siauri jos antakiai net pasišiaušė.

- Ar tai turi reikšmės?

- Galbūt.

- Bijau, kad negalėsiu jums to pasakyti.

- Kodėl?

- Todėl, kad nežinau. Sju duota Sali mergautinė

pavardė. Ir ji pati nežino, kas mergaitės tėvas. Turiu prisipažinti, jog Sali miegojo su daugeliu vyrų. Vienas jų ir tapo Sju tėvu. Galbūt ir pati Sali nežinojo, kas pradėjo Sju. O gaila. Sju buvo nuostabus vaikutis.

- Gal Konlis Juodasis galėjo būti tėvas?

Pirmą sykį Anet Li garsiai nusijuokė.

- O, Viešpatie! Ne, mano brangusis, tik ne jis.

- Kodėl?

- Jis negalėjo turėti vaikų. Mano nuomone, dėl to buvo baisiai nusivylęs. Mylėjo moteris, su daugeliu palaikė artimus santykius. Dusyk buvo vedęs, tačiau vaikų taip ir nesusilaukė. Svajojo apie palikuonį, bet tos svajonės neišsipildė. Dėl to draugeliai net erzindavo jį.

Anet Li atsispyrė koja į grindis ir pasuko kėdę taip, kad žvelgtų tiesiai į mane.

- Gal jūs prisimenate Badą Pekerį?

- Tiktai vardas ir pavardė kažkur girdėti.

- Vienąsyk Badas ėmė tyčiotis iš Konlio, pavadino jį impotentu. Juodasis šovė į skriaudiką. Pats suprantate, į kurią vietą. Regis, Konlis už tai sėdėjo kalėjime, tačiau gerai neprisimenu. Ne, jis nieku gyvu negalėjo būti Sju tėvas. Be to, jūs pamiršote dar vieną svarbią aplinkybę.

Aš pastačiau ausis.

- Juodasis dingo... amžiams. Dar iki gimstant Sju. Jis seniai miręs.

Anet atsilošė ir užsimerkė.

- Pavargote? - paklausiau.

- Ne, tik galvoju. Prieš akis - praeitis.

- O kaip Torensas? Gal jis gali būti Sju tėvas?

Jos skystas juokelis virto senės kosėjimu.

- Simas Torensas? Vargu. Sju gimė dar iki jų vedybų.

- Ir vis dėlto jis galėjo būti mergaitės tėvas.

- Jūs nesuprantate, misteri...

- Hameris.

- Misteri Hameri, štai kaip. Aš visuomet buvau greta Sali. Ir prisimenu visus jos draugus. Žinau, su kuo ji miegojo. Simas Torensas nebuvo Sali meilužis. Jis vedė ją ir parsivedė į namus jau po Sju gimimo.

Senė ir vėl nusikvatojo.

- Šita pora negalėjo turėti vaiko.

- Kodėl?

- Sali ir Simas niekados nemiegojo drauge. Kai gimė Sju, Sali neprisileido nė vieno vyro. Joje įvyko nenusakomas lūžis. Visos jos mintys sukosi tik apie dukrą. Ji svajojo, spėjo Sju ateitį, kūrė planus. Nemėgstu atskleisti moteriškų paslapčių, tačiau pasakysiu: Sali sąmoningai suviliojo Torensą. Susipažino jiedu per kažkokį teismo procesą, o po poros savaičių ji parsivedė jį į mūsų butą ir pareiškė, jog rengiasi tekėti už Torenso.

- O kaip Torensas reagavo į jos žodžius?

- Kaip ir kiekvienas vyras, kuriam tenka atsisveikinti su viengungio gyvenimu.

Ir mis Li veidą nutvieskė mįslinga šypsena.

- Torensas buvo kiek išsiblaškęs. Netgi sumišęs. Tačiau puikiai aprūpindavo Sali ir Sju. Jungtuvės buvo kuklios, be jokio ažiotažo. Paskui jiedu persikėlė į jo namus.

- Ir jūs kartu su jais?

- Taip, žinoma. Sali niekad nesiskyrė su manim. Tik aš viena taip mokėjau rūpintis mažyle ir pačia Sali. Žinote, nekokia šeimininkė buvo Sali. Ji juk priklausė ypatingai, aktorių, kastai. O tokioms moterims ir pačioms reikia pagalbos bei dėmesio.

- O kodėl Sali neįsileido į lovą net Torenso?

- Jums gal pasirodys keista, kad buvusi šliundra jautė sekso baimę?

Tik galva teko palinguoti.

- Daugelis prostitučių frigidiškos, - abejingai pasakiau.

- Visiškai teisingai. Tokia buvo ir Sali. Frigidiška. Ji bijojo gimdyti. Bijojo ir vyro artumo.

- Ir Torenso vengė?

- Visi vyrai kėlė Sali baimę, misteri...

Šįsyk ji jau nepamiršo mano pavardės ir nusišypsojo.

-...Hameri. Taigi ir Simas Torensas taip pat. Tačiau jis, atrodo, suprato Sali. Netgi leido gyventi užmiestyje. Retkarčiais aplankydavo, tačiau tie pasimatymai būdavo gana nervingi. Viešai jis rodė begalinį kantrumą ir nuolaidumą. Be abejo, Torensas, kaip ir daugelis vyrų, pasinėrė į darbą, kuris jam atstojo žmoną.

- Mis Li... aną kartą mes kalbėjomės apie Konlį Juodąjį. Prisimenate?

- Prisimenu, kaip neprisiminsi.

- Ar jūs žinojote apie tą apiplėšimą, kurį sumanė Konlis Juodasis ir Sanis Motlis. Kas jie buvo per tipai?

Anet Li vėl nustojo suptis. Jos veide švystelėjo smalsumas.

- Jūs pinigų ieškote?

- Mis Li, aš esu detektyvas. Mano darbas - rasti žudiką. Man už tai moka. Ir mano pareiga - apsaugoti Sju nuo jai gresiančių nemalonumų.

- Sju? Betgi tas apiplėšimas įvyko, berods, dar iki mergaitės gimimo?

- Praeitis gali atsiliepti ir Sju. Tad ką jūs žinote apie anuos du?

Ji krestelėjo galvą, kietai suspaudė lūpas ir įsikibo į kėdės atkaltę.

- Jūs taip manote?

- Jūsų informacija galėtų padėti.

- Suprantu.

Kiek patylėjusi tarė:

- Iš tikrųjų apiplėšti sumanė ne Sanis. Apiplėšime dalyvavo visa jo gauja, tačiau šią akciją planavo ne jis. Jie tik vykdė kažkieno užduotį...

- Tai aš žinau.

- Juodajam buvo pavesta rasti slėptuvę. Jam kažkas patarė, kur ir kaip ieškoti. Girdėjau tą pokalbį telefonu.

Prisiminusi nusijuokė.

- Juodasis man niekad nepatiko. Jis buvo pas Sali, kai jam paskambino. Savo planus jie svarstė jos bute. Sanis tada buvo Sali meilužis. Kartais ji būdavo jam neištikima su Juoduoju.

- Aišku.

- Jie gal net neįtardavo, tačiau man daugelis jų paslapčių nebuvo paslaptys. Aš nesikišau į jų pokalbius. Bet jaudinausi dėl Sali ir norėjau, man rūpėjo suvokti, kas dedasi. Paslapčia klausydavausi jų pokalbių.

- Šitos aplinkybės teisme nebuvo nagrinėtos, - priminiau mis Li.

- Jos ir turėjo likti paslaptis, jaunuoli. Aš nenorėjau apsunkinti Sali dalios. Juk ji dalyvavo tame teisme.

- Taip. Tačiau kaltinimas jai nebuvo pateiktas. Ji atrodė lyg nekalta auka.

Blyškios senės akys, regis, juokėsi.

- Ne, Sali nebuvo absoliučiai švari. Ji viską žinojo. Teisme puikiai suvaidino. Pasirodo, teisme ji buvo daug talentingesnė artistė negu gyvenime.

Anet Li tarsi suokalbininkė palinko į priekį.

- Dabar, kai Sali tai jau negali pakenkti, aš jums kai ką pasakysiu. Šitas apiplėšimas padarytas ne be jos pagalbos. Visas parengiamasis darbas vyko, visi ryšiai buvo palaikomi per Sali. Tais laikais Sanis buvo galinga jėga, jam pakluso didelė organizacija. Bet kita pusė kaip tik per Sali jį sudomino šita operacija. Tad jos nepavadinsi nekalta auka.

Man nėt sunku buvo slėpti nuo jos jaudulį. Dabar mane jau domino naujas aspektas.

- Kas nutiko, kai paskambino Juodajam? - paklausiau Li ir, matyt, sujaukiau jos minties tėkmę, nes senė nepatenkinta susiraukė.

- O... Juodasis... taip, girdėjau tą balsą.

- Tai buvo vyro balsas?

- Taip. Jis paprašė Juodąjį užmegzti ryšius su viena solidžia nekilnojamojo turto agentūra. Ir telefono numerį nurodė.

- O Juodasis susitarė dėl namo nuomos Ketskilze?

- Taip. Konlis tučtuojau susisiekė su ta firma ir pasakė, jog rytoj apsilankys pas juos.

Senė vėl atsimerkė. Jos pirštai beldė kažkokį ritmą į kėdės atkaltę.

- Paskui jis paskambino Hounui Grinui.

- Kam?

- Hounui Grinui. Butlegeriui, kuris šį tą valdė tame mieste. Jis sumaniai panaudojo savo pinigus. Protu lenkė visus kitus vagis. Jam priklausė nekilnojamojo turto pardavimo agentūra Brodvėjuje. Taigi Hounas buvo didelis žmogus, tačiau Juodojo skolininkas. Konlis jo prašymu nužudė žmogų. Juodasis pasakė Hounui, jog jam reikia namo užmiestyje, ir paprašė parinkti ką nors tinkama.

- Anet, kur jie parinko tą namą?

- Jaunuoli, nežinau. Hounas tik pažadėjo įvykdyti Juodojo prašymą. Štai ir viskas. Hounas Grinas netrukus žuvo autokatastrofoje. Nuo tų laikų jau bus praslinkusi amžinybė.

- Ar jis žuvo dar iki apiplėšimo?

- Neprisimenu.

Pasiėmiau skrybėlę ir atsistojau.

- Anet, jūs labai man padėjote.

- Tikrai?

Linkterėjau galva.

- O ar Sju... nieko neatsitiks?

- Nieko. Esu įsitikinęs.

- Gal kada jūs atsivesite ir ją pas mane? - paprašė mis Li. - Kaip norėčiau ją pamatyti!

- Būtinai.

- Tada likite sveikas. Ir ačiū, kad atėjote.

- Tai aš jums dėkingas, mis Li.

Antrą valandą paskambinau Petui, ir susitarėme susitikti jo įstaigoje. Jam nepatiko ši mintis, nes Petas būgštavo, jog mūsų pokalbį gali sutrukdyti įsiveržęs Grebas.

Taksi nuskubėjau į miesto centrą. Įėjęs į Peto kabinetą, radau jo šeimininką, apsivertusį popieriais. Kai Petas pakėlė galvą, be užuolankų paklausiau:

- Kas iš dabar skyriuje dirbančių prisimena Motlio organizuotą apiplėšimą?

- Keistas klausimas.

- O vis dėlto kas?

- Inspektorius Grebas. Tada jis patruliavo ir buvo nusiųstas į įvykio vietą.

- Velniai griebtų.

- Kas nutiko?

- Kaip manai, ar gali jis prisiminti smulkmenas?

- Grebas niekada ir nieko nepamiršta.

- Tada pasikvieskime jį čia.

- Tu iš tikrųjų to nori?

- Tai pati lengviausia išeitis. Be to, numesim ir jam kaulą.

Petas pritariamai linkterėjo, pakėlė ragelį ir surinko numerį. Pasikalbėjęs kreipėsi į mane.

- Inspektoriui didžiausia laimė matyti tave.

- Kaipgi, žinoma...

Grebo nereikėjo laukti. Atėjo vienas, be Čarlio Forso. Visa jo išvaizda rodyte rodė, jog jis - kantrus

profesionalas, visada pasiryžęs laukti ir veikti. Žinoma, jis buvo siaubingai atgrasus ir pedantas, tačiau užimamą padėtį išsikovojęs vien savo jėgomis. Ir negalėjai nejausti jam pagarbos.

Vos nepradėjau juoktis pats iš savęs - dar truputėlis, ir jis imtų man patikti...

- Kas rengia šitą vakarėlį? - paklausė Grebas.

- Jis, - rodydamas į mane, atsakė Petas.

- Ko jau ko, o jūsų kvietimo, Hameri, tikrai nelaukiau.

Koja pasitraukė kėdę ir atsisėdęs sunkiai atsiduso. Tai buvo vaidinimas. Pavargęs, aišku, jis buvo ne daugiau už mane.

- Klausau jūsų, - tarė Grebas.

- Petas man sakė, jog jūs prisimenate tą apiplėšimą, kurį prieš tris dešimtis metų įvykdė Motlis.

- Tai atsitiko antrąją mano tarnybos dieną. Patys galite spręsti, kiek mažai man beliko iki pensijos. Dabartinės mano pareigos - tai dovana už ilgą tarnybą. Paskutinis skanaus ėdalo kąsnelis senam šuniui nuo valdybos, kurios šefu jis kažkada svajojo būti.

- Jums dar nusišypsos laimė.

- Ne apie tai kalbu. O ką jūs norėtute išgirsti apie tą užpuolimą?

- Iš kur apie jį sužinojo policija?

- O kodėl jums neperskaityti teismo posėdžio protokolo? Jame viskas surašyta.

- Lengviau išgirsti iš jūsų. Be to, jūsų informacija patikimesnė.

Grebas išsitraukė iš kišenės cigarą, nukando galiuką ir užsidegė.

- Kažkuris nuskriaustųjų bosų paskambino į valdybą, - tarė jis. - Pasitaiko ir tokių atvejų. Informacija atėjo per apygardos prokuroro įstaigą.

- Torensas?

- Ne, ragelį pakėlė kažkas kitas. Tačiau Torensas tučtuojau viską perdavė. Jis vedė šitą bylą.

- O kur jūs tuomet buvote?

- Mane paliko prie sunkvežimio. Tam atvejui, jeigu plėšikams pavyktų nusigauti iki jo. Tačiau nepavyko. Mes sulaikėme vairuotoją. Niekad nepamiršiu šitos operacijos. Ji vyko antrąją mano tarnybos dieną. Vos baigęs mokyklą, tik ką pradėjęs skustis barzdą, pakliuvau į patį pragarą. Ir nusprendžiau likti policijoje.

- Kiek laiko turėjote pasirengti?

- Apie valandą, jeigu neklystu. Laiko užteko. Gal net per daug. Būtų pakakę ir penkiolikos minučių.

- Ar nustatyta, kas skambino?

- Ne.

- O ar labai stengėtės?

Grebas tik gūžtelėjo pečiais. Kiek patylėjęs pasakė:

- Tiesą sakant, mes buvome linkę išsaugoti pranešusiojo gyvybę. Kam jį tempti teisman - kad po dienos kitos rastume dar vieną lavoną? Mums nebuvo prasmės išdavinėti skundikų. Kad ir koks būtų žmogus, jis padarė mums didžiausią paslaugą. Sutrukdėme planuotą akciją ir sulaikėme plėšikus.

- Inspektoriau, akcijai nebuvo sutrukdyta.

Jis įsmeigė į mane sunkų, lyg akmeninį žvilgsnį.

- Pinigų niekas taip ir nerado.

- Ar taip neatsitikdavo ir anksčiau? Konlis Juodasis dingo be pėdsakų.

Cigaras vos neiškrito jam iš burnos.

- Galiu eiti lažybų, neilgai jis išgyveno po to apiplėšimo. Bet kuriuo atveju dabar jo jau nėra gyvo.

Smiliumi jis nukratė pelenus.

- Tad grįžkime prie pinigų... tai įdomus aspektas.

- Man regis, pinigai dar gali išplaukti.

- Norėtume išgirsti jūsų mintis.

- Hm. Pasakysiu tik faktą, o idėjas laikysiu galvoje tol, kol rasiu jas patvirtinančių įrodymų.

- Apie kokius faktus kalbate?

- Jūs juos žinote. Pasklaidykite tą patį teismo protokolą, su kuriuo man patarėte susipažinti. Aš tik žvilgterėjau į protokolą šviežia akim, štai ir viskas.

Grebas vėl įsikišo cigarą į burną ir atsistojo. Metė į Petą mįslingą žvilgsnį.

- Kapitone, neverskite manęs pernelyg ilgai laukti, - tarė jis, išeidamas iš kabineto.

- Norėčiau, kad tu liautumeis paniekinamai žiūrėti į jį, - pareiškė Petas. - Taigi kokių turi naujienų? - paklausė mane.

Atsisėdau ant kėdės, kur ką tik sėdėjo Grebas, ir užsidėjau kojas ant Peto stalo.

- Manau, kad Konlis Juodasis gyvas.

- Kaip jis galėjo išlikti?

- Jis rengė operacijos planą. Viską apgalvojo, o paskui išdavė bendrininkus. Labai rizikavo, bet... Vos nepražuvo pats. Jis numatė vieną kelią išsigelbėti, bet pasinaudojo kitu. Nuskriejo taksi su trim milijonais, ilgam "sėdo į dugną".

Kol pasakojau Petui, ką girdėjęs iš Anet, jis įdėmiai klausėsi, kartais pabelsdamas pieštuku į stalą bei kažką pasižymėdamas bloknote.

- Turėsime nužerti dulkes nuo Houno Grino archyvų. Žinoma, jeigu jie išliko. Jei Grinas rimtai dirbo nekilnojamojo turto srityje, dokumentai turi būti, - pasakiau jam.

- Juk nemanai, kad Juodasis - jo tikroji pavardė?

- Tai galime patikrinti. Žvilgterėk į Grino dosjė.

Petas paskambino. Jau po dvidešimt minučių mums atnešė reikalingą medžiagą. Aš nesirengiau atskleisti savo versijos. Tad ir jam liko šansas prieiti tas pačias išvadas, kokias buvau padaręs aš.

Karininkas padavė Petui geltoną aplanką. Petas atvertė jį. Hounas Grinas, žuvęs autokatastrofoje, žinomas butlegeris, šešis kartus suimtas, du sykius kalėjęs, tiesa, neilgai. Įsipainiojęs į kito butlegerio, įsibrovusio Grino teritorijon, Frensio Gormano žmogžudystę. Paskui kaltinimo atsisakyta. Stambios teisėtai įsigytos nekilnojamojo turto agentūros savininkas. Stulbinantis metinių pajamų dydis. Žuvo po ratais automobilio, kurio vairuotojas pabėgo iš įvykio vietos. Avarija įvyko netoli Grino namų, likus trim dienoms iki trijų milijonų pagrobimo.

- Petai, faktas vertas dėmesio?

- Ką turi galvoje?

- Jeigu Konlis iš tikrųjų nuomojo pas Griną slėptuvę, sumokėjo už namą, įformino sandorį ir sutvarkė popierius, prisidengęs svetima pavarde, o paskui atsikratė prekiautojo nekilnojamuoju turtu. Tai kas galėjo pasakyti, kur ieškoti nusikaltėlio? Greičiausiai niekas. Žinoma, jeigu Konlis turėjo reikalų tik su Grinu, kuris jau amžiams nutilo.

Petas užvertė aplanką ir įkišo į stalčių.

- Reikės patikrinti visus kontraktus, kuriuos sudarė Grinas, likus keletui savaičių iki mirties.

- Drauguži, metas kibti į darbą. Turime mažai laiko.

- Bet mano žinioje yra tai, ko tu neturi.

Aš žinojau, ką jis turi omenyje.

- Policininkus. Keletą jų galime įkinkyti į tą darbą, ir tada paieškos užtruktų trumpiau.

- Vis vien reikės nemažai laiko.

- Gal gali pasiūlyt ką gudriau.

Telefonas suskambo pirmiau, negu spėjau atsakyti Petui. Iš ragelio girdėjau sklindančius padrikus žodžius, frazes, bet negalėjau suvokti esmės. Padėjęs ragelį, Petas paaiškino:

- Tai vienas iš mano vyrukų, kuris domisi Bazilio Levito praeitimi.

- Taip?

- Jis buvo pas vieną Bruklino policininką, kai tam telefonu pranešė apie rastą lavoną. Dviese jie apžiūrėjo nužudytąjį. Tai buvo tas žmogus, kuriam rodė Bazilio Levito nuotrauką.

- Jau prasideda, - pasakiau.

- Galbūt. Nori ten nuvažiuoti?

- O kodėl gi ne?

Petas išvairavo iš stovėjimo aikštelės savo automobilį, ir mes patraukėme per tiltą į Brukliną. Mums reikalinga vieta buvo Fletbušo centre, ne per toliausia nuo aveniu. Tai buvo bakalėjos parduotuvės ir cheminės valyklos suspaustas grilbaras.

Prie šaligatvio stovėjo policijos automobilis. Prie jo budėjo policininkas. Du vietinio skyriaus detektyvai kalbėjosi prie įėjimo. Petas paspaudė ranką pažįstamam leitenantui, pristatė jį man. Tai buvo Džo Kavelo. Mes įėjome į barą.

Nervingai raitydamasis ant taburetės, barmenas žvalgėsi tai į mus, tai į gerai jam pažįstamas baro sienas ir aiškiai mėgino slėpti jaudulį. Leitenantas Kavelo linkterėjo į jį ir pasakė:

- Tai jis rado lavoną.

- Kada?

- Maždaug prieš valandą. Nulipo žemyn atsinešti alaus dėžės ir pamatė gulintį ant grindų. Nužudytojo galvą buvo perskrodusi, regis, 0.32 kalibro kulka.

- Ar medicinos ekspertas nustatė tikslų mirties laiką? - paklausiau.

- Tai atsitiko tarp dvyliktos ir penkioliktos valandos. Po skrodimo gydytojas pasakys tiksliau.

- Kas jis toks? - pasiteiravo Petas.

- Baro šeimininkas.

- Ar pažinojote nužudytąjį?

- Iš dalies taip, - atsakė Kavelo. - Keletą kartų teko atvežti į skyrių. Dusyk po to, kai jis primušė žmoną, ir vieną kartą - po gaudynių lošimų landynėje. Ir šita užeiga gana specifinė. Mažos gėrimų kainos vilioja vietos padugnes. Mums skambindavo dėl dažnų muštynių čia, tačiau viskas baigdavosi palyginti ramiai - tik snukių apsitalžymu. Daugiau čia ko nors rimčiau, atrodo, nėra įvykę. Juk rinkdavosi tik smulkūs pašlemėkai.

- Čia siunčiau Nelsoną ir Kilį. Jie domėjosi Bazilio Levito byla. Gal girdėjote ką apie juos?

- Taip, Lju Nelsonas iškart man paskambino, vos aptikus lavoną. Jis atpažino nužudytąjį. Tai buvo tas pats žmogus, su kuriuo šnekėjosi. Aš irgi kalbėjausi su aplinkiniais, bet čia, atrodo, Levito niekas nepažįsta.

- O barmenas? - pasiteiravau.

Kavelo tik papurtė galvą.

- Nepažįsta. Bare jis dirba tik dienomis. Kai grįždavo bosas, barmenas išeidavo. Lankytojų, kurie čia būna vakarais, jis nepažįsta.

- Tačiau gyvena netoli nuo darbo vietos?

- Red Huke. Netoliese. Bet čionykščių nepažįsta.

Kol Petas aiškinosi smulkmenas, kurias jau spėjo sužinoti policija, nuėjau į baro gilumą. Galiniame kambaryje buvo produktų sandėlis ir durys, kurios atsiveria į rūsį. Laiptinėje degė šviesa, ir aš nusileidau ten, kur baltavo kreida apibrėžti žmogaus kūno kontūrai. Linija nuo grindų driekėsi ant sienos. Vadinasi, nužudytąjį rado sėdintį.

Grįžęs į barą, pamačiau Petą, besikalbantį su Kavelo, kuris pasakė:

- Atrodo, tas Tomas Klainas barą uždarė anksčiau negu įprasta, o keletą užsisėdėjusių klientų tiesiog išstūmė lauk. Anksčiau niekados taip nesielgdavo: baro šeimininkas kantriai laukdavo, kol visiškai ištuštės

lankytojų kišenės. Skųsdamasis, jog skauda galvą, jis užrakino duris ir užgesino šviesą. Mes kalbėjomės su tais paskutiniais lankytojais, kuriems buvo dar maža ir kurie nuėjo į kitą, ilgiau veikiantį barą. Iš jo išsiskirstė į namus. Visi jie turi tvirtą alibi. Daugiausia tai darbininkai. Neteisti. Manau, baro šeimininko laukė dalykinis susitikimas. Ateikite čia.

Jis priėjo prie kampinio staliuko ir dūrė pirštu į grindis. Ten juodavo nedidelė dėmė.

- Žuvusiojo kraujas. Jį čia ir nušovė. Paskui kūną nutempė žemyn ir paslėpė rūsyje po laiptais. Durys užsitrenkia automatiškai. Žudikas galėjo sėsti į taksi vos išėjęs į aveniu. Žinoma, jeigu jis atvažiavo ne savo automobiliu. Mūsų žmonės jau apklausinėja taksistus.

Aš jo jau nesiklausiau. Įsmeigiau žvilgsnį į tolimą patalpos kampą. Ir paplekšnojau Petui per ranką.

- Ar prisimeni, kai tau kažkas paskambino ir paklausė apie Levitą?

- Prisimenu, - prisipažino.

Ant sienos netoli muzikos automato kabojo telefonas.

Petas nuskubėjo ten ir ilgai studijavo automato plokštelių sąrašą.

- Ar daugelyje aplinkinių barų yra tokie atviri, be kabinų telefono automatai? - paklausė jis Kavelo.

- Taip, - atsakė leitenantas. - Daugumoje. Ar tai susiję su byla?

- Nežinau. Galbūt.

- Gal galiu kuo padėti?

Petas paaiškino padėtį, o Kavelo pažadėjo sužinoti, ar tuo metu kas nematė telefonu skambinančio Klaino, nors ir pats ne itin tikėjo sėkme. Vietos gyventojai nelinkę bendrauti su policija. Juk paprasčiau pasakyti, jog nieko neprisimeni, nieko nematei, negu turėti reikalų su faraonais.

Prie mūsų priėjo dar vienas civiliais drabužiais apsirengęs vyrukas. Jis pasisveikino su Petu, o aš - su Lju Nelsonu. Lju nieko negalėjo daugiau pridėti prie to, kas mums buvo jau žinoma. Jis nerado nieko, kas galėtų pranešti mums dar nežinomų detalių apie Levitą.

Delnu pliaukštelėjau Nelsonui per petį.

- Kaip sureagavo Klainas, kai jam parodėte Levito nuotrauką?

- Jis net krūptelėjo, nors ir stengėsi tai nuslėpti. Pasakė nepažįstąs, bet, manau, sumelavo. Ir kiti panašiai elgėsi. Šitas Levitas buvo pavojingas tipas, ir nė vienas iš apklaustųjų nenorėjo apsisunkinti gyvenimo. Klainas dar paklausė, kodėl mus domina Levitas. Atsakiau jam, - tik todėl, jog mirė. Jį patenkino atsakymas. Klainas susimąstė. Ilgai apžiūrinėjo nuotrauką. Aišku, pažino Levitą, bet man pasakė, jog gyvenime neregėjęs šito žmogaus.

Daugiau mums nebuvo ko čia veikti. Petas dar davė keletą nurodymų. Nelsonas išėjo. Aš irgi palikau barą ir nutariau lauke prie sargybinio palaukti, kol Petas baigs kalbėtis su Kavelo. Kai policininkas, išgirdęs radijo telefono signalus, žengė prie automobilio, man į akis krito neesminis ką tik buvęs užstotas akcentas.

Baro lange kabojo rinkiminis plakatas su besišypsančio Torenso, kandidato į gubernatoriaus postą, portretu. Po nuotrauka buvo lakoniškas parašas: "Simai, mes nugalėsim".

DEVINTA DALIS

Užsukau į vaistinę ir paskambinau Torensui į namus. Kai išgirdau šešis ilgus signalus, apėmė negera nuojauta.

Velniai griebtų, negi pavėlavau?

Pagaliau ragelyje išgirdau mieguistą balsą:

- Klausau?

Jame nebuvo net šešėlio nerimo.

- Džeraldina?

- Maikai, tai tu... niekšas.

- Klausyk...

- Kodėl tu išėjai? Kaip galėjai mane palikti?

- Paaiškinsiu vėliau. Ar jau grįžo Torensas?

Mano klausimas galutinai išvaikė Džeraldinos miegus.

- Ne... laukiu jo po valandos. Skambino rytą ir pranešė, kada atvyks.

- Gerai. O kaip Sju, ar viskas tvarkoj?

- Taip... ji dar lovoje. Aš jai daviau raminamųjų.

- Žadink Sju. Sėskitės į automobilį ir kuo greičiau išvažiuokite.

- Maikai, bet...

- Velniai griebtų, daryk, kaip sakau. Jums gresia nemalonumai.

- Kurgi mums važiuoti? Maikai, aš ne...

Pasakiau savo naująjį adresą ir liepiau:

- Vykite ten, kur nurodžiau. Durininkas turi raktą, įleis jus. Tik neatidarykite niekam durų, išskyrus mane. Aišku? Pasakysiu tik viena - virš jūsų galvų pakibusi grėsmė. Prie mano kojų dar vienas lavonas; naujų mirtininkų man nereikia. Aišku?

Džeraldina suprato, jog nejuokauju. Mano balsas išgąsdino ją. Pažadėjo po kelių minučių išvažiuoti.

Pirštu nuspaudžiau telefono svirtelę, įmečiau naują monetą ir surinkau savo numerį. Jau po pirmojo signalo Velda pakėlė ragelį. Išgirdau jos neramų "Alio".

- Mažyte, virš mūsų telkiasi debesys. Kaip tu jautiesi?

- Neblogai. Aš - kovinėje parengtyje.

- Tada puiku. Nulipk žemyn ir pasakyk durininkui, kad įleistų pas mane Džeraldiną King ir Sju Devon.

Daugiau nieko. O raktą tegu pasilieka. Tada nuvažiuok į Simo Torenso įstaigą ir pamėgink išsiaiškinti, ką jis vakar veikė. Man reikia žinoti kiekvieną jo žingsnį minutės tikslumu. Vakar jam skambino. Išsiaiškink, kas ir iš kur. Pasistenk užfiksuoti viską, net ir tai, kada jis ėjo į tualetą. Mane ypač domina vakaras.

- Maikai, viską supratau. Kur galėsiu rasti tave?

- Bute. Kai baigsiu visus darbus, grįšiu. O dabar - paskubėk.

- Jau bėgu. Ar myli mane?

- Na, ir radai laiką tokiems klausimams.

- O tu atsakyk.

- Aišku, kvailute.

Išsprūdo duslus juokelis. Velda padėjo ragelį. Aš mačiau, įsivaizdavau, kaip ji pašoka iš lovos, nuleidžia ant grindų ilgas gražias kojas...o, velnias!

Padėjau ragelį ir grįžau pas Petą.

- Kur tu vaikštinėji? - susiraukė jis.

- Draugužį, turim reikalą su žudiku.

Akimirką jis sustingo.

- Ką tu iškapstei?

- Turėsi medžiagos apmąstymams.

Ir parodžiau pirštu į Simo Torenso portretą, kabojusį lange.

- Sakyk.

- Simas ropščiasi į viršų. Ten, kur visad svajojo būti. Sju Devon - vienintelis kliuvinys jam. Ji nuolat grasina sukompromituoti Torensą.

Vienąsyk jis, dar būdamas advokatu, turėjo sunkią bylą. Kai prisireikė pagalbos, Simas kreipėsi į buvusį savo klientą Bazilį Levitą. Torensas buvo nusprendęs nužudyti Sju. O mergaitei instinktas pakuždėjo, kas jos laukia. Pabėgo iš namų ir pateko pas Veldą. Tačiau buvo jau vėlu. Levitas aptiko Sju, surengė pasalą ir priešais esančiame name ėmė tykoti pasirodančios merginos.

Bet taip sutapo, kad ir Velda turėjo slėptis nuo priešų. Ji pagailėjo mergaitės ir pasiūlė Sju pasilikti jos bute tol, kol Veldai grės pavojus. Paskui dviese jos būtų palikusios šią slėptuvę. Petai, velniai griebtų, Levitui reikėjo ne Veldos, o Sju! Pamatęs mane, jis nusprendė, jog Torensas dar kažkam bus pavedęs tą pačią užduotį, ir išsigando, kad iš jo rankų neišsprūstų pažadėti pinigai. Todėl ir įsiveržė į butą.

Tardamasis su Levitu, Torensas manė, jog šitame bare niekas jo neatpažins. Tačiau pamiršo, kad plakatai su kandidato į gubernatoriaus postą portretu kabo visame mieste. Galbūt Klainas ir neteikė didesnės reikšmės Torenso pasirodymui bare. Viską suprato tikriausiai tik tada, kai išvydo Levito nuotrauką. Jis sugretino kai kuriuos faktus, ir tada jau buvo nesunku kai ką suvokti. Klainas paskambino jums, tikėdamasis gauti kažkokios informacijos. Nieko konkrečiai neišpešęs, gerokai išsigando.

Pamatęs Torensą savo bare, Klainas vėliau paskambino Simui ir pasiūlė susitikti. Simas, regis, ne juokais išsigando. Atsisakė susitikti su Klainu ir sugalvojo kelionę į Olbani... Tai patikslinsime, pasikalbėję su Velda. O iš tikrųjų Simas leidosi ne į kelionę, o atvažiavo į barą ir nušovė Klainą.

- Maikai, labai jau laki tavo fantazija.

- Žmogaus, kartą pasakiusio lygiai tuos pačius žodžius, dabar jau nėra gyvo.

Jis nusijuokė.

- Tad traukiame ten.

Niujorkas piko valandomis - tikra psichiatrinė. Pro dangoraižių langus automobiliai atrodo lyg skruzdėlių virtinė, o gatvėje tave kurtina motorų riaumojimas, nervingų žmonių balsai ir automobilių klaksonai.

Išmetamosios dujos lyg debesys plaukia virš miesto. Vairuotojai, stengdamiesi taupyti laiką ir erdvę, kiek įmanydami mažina atstumą tarp automobilių.

"Žaliosios bangos" režimas suyra. Visur dega raudonos šviesoforo akys. Štai kaip tik kelią užtveria autobusas, sunkvežimis arba iš provincijos atvažiavusio vairuotojo, beveik nesiorientuojančio Niujorko gatvėse, automobilis. Pėstieji neskuba, kartais netgi sąmoningai trukdo savo amžiniems priešams - vairuotojams.

Gaisrininkų mašina su įjungtu švyturėliu ir sirena juda vidutiniškai aštuoniolikos mylių per valandą greičiu. Galite įsivaizduoti, kas dedasi vakarėjančio miesto gatvėse. O jeigu dar lietus į priekinį langą!

Kitu paros metu įveikti kelią iš Bruklino iki Torenso namų neprireiktų nė valandos. Tik ne dabar - per vakarinį piką. Jeigu Petas nebūtų ištrūkęs iš dviejų kamščių, parodęs reguliuotojui savo žetoną, kelyje būtume sugaišę dar ilgiau.

Septintą keturiasdešimt penkios pasukome iš gatvės prie Torenso namų. Už tvoros ir krūmų visuose pastato languose išvydau šviesą. Budėjęs policininkas atskubėjo prie mūsų automobilio. Kai išlipome, jis jau stovėjo šalia.

Petas vėl išsitraukė savo žetoną, tačiau policininkas pažino mane.

- Ar viskas čia tvarkoj? - pasiteiravo Petas.

- Taip, sere. Mis King ir mergina išvyko, o kiek vėliau atvažiavo Torensas. Tylu ramu. Gal galiu kuo padėti?

- Dėkojame. Mes norime pamatyti Torensą.

- Prašau. Vartus jis paliko neužrakintus.

Įėjome į rūmų teritoriją. Rankose laikiau savąjį 0.45, o Petas irgi išsitraukė iš dėklo revolverį. Simo Torenso "Kadilakas" stovėjo priešais įėjimą. Ranka paliečiau priekinį automobilio dangtį. Jis buvo dar šiltas.

Abu žinojome, ką kiekvienas turime daryti. Apžiūrėjome langus bei galinę rūmų dalį ir vėl susitikome prie fasado. Priėjau prie durų. Petas sustingo krūmo šešėlyje.

Paspaudžiau mygtuką ir išgirdau skambučio trelę. Niekas nepasirodė. Vėl paskambinau.

Trečią kartą spausti mygtuko jau nebuvo reikalo. Nuspaudęs rankeną, atidariau duris ir įėjau į namą. Petas dengė mane. Rankos mostu paprašiau tyliai sekti iš paskos.

Tvyrojo nejauki tyla. Šviečiančios lempos, regis, turėjo liudyti ir kažkokius garsus. Tačiau jų nebuvo.

Apžiūrėjome pirmo aukšto kambarius, žvilgterėjome net į spintas. Žvelgdamas į mane, Petas palingavo galva, o aš pirštu parodžiau į laiptus aukštyn.

Į miegamąjį vedė pirmosios durys iš dešinės. Jos buvo praviros, o kambaryje degė šviesa. Dirstelėję pro duris, išvydome Simą Torensą.

Nė iš tolo jis nebuvo panašus į nugalėtoją. Peršauta galva gulėjo kraujo klane, įbedęs nosį į grindis. Ilgiau nesustojome prie lavono, bet, ieškodami žudiko, apėjome visus kambarius. Paskui vėl grįžome prie Simo. Apvyniojęs nosine telefono ragelį, Petas paskambino į artimiausią policijos skyrių. Padėjęs ragelį, paklausė:

- Mes padarėme klaidą, tiesa?

- Kokią?

- Mums reikėjo paskambinti į skyrių iš Bruklino. Jie būtų atvažiavę čia anksčiau už mus.

- Kas galėjo pagalvoti. Juk mes važiavome šiaip sau aplankyti Torenso. Vakar vakare čia buvau atvykęs dėl gaisro, o šiandien norėjau įsitikinti, ar viskas gerai.

- O kaip moterys?

- Mes jas pamatysime pirmiau negu kas kitas.

- Duok, Dieve.

- Nesijaudink.

Laukdami policijos, apžiūrėjome kambarį, kuriame gulėjo lavonas, tikėdamiesi rasti nors menkiausią įkaltį, už kurio vėliau galima būtų užsikabinti. Ten neradome šovinių gilzių, tad nusprendėme, jog žudikas naudojosi revolveriu. Mėginau nustatyti, kaip nusikaltėlis pateko į namus. Išeidama Džeraldina, be abejo, užrakino duris. Simas turbūt atėjo vėliau nei žudikas, kuris laukė aukos viename iš kambarių.

Gatvėje jau kaukė sirenos, kai aš radau tai, ko ieškojau. Sju kambario lango rėmai laužtuvėliu buvo atsargiai išstumti iš lauko pusės. Taip bet kuris žmogus galėjo policininko nepastebėtas patekti į vidų. Tvirtos grotelės vijokliams nusikaltėliui atstojo puikiausias kopėčias.

Sju lova buvo nepaklota. Džeraldina, matyt, traukte ištraukė mergaitę iš patalo. Apdegęs pliušinis meškinas, tarsi kažkieno kūnas, gulėjo po apklotu.

Vėliau išvydau dar kai ką įdomesnio. Patalynėje žiojėjo kulkos padaryta skylė, o aplinkui - parako pėdsakas. Numetęs apklotą, pamačiau peršautą meškiną!

Ir vėl kažkas mėgino nužudyti Lolitą! Viešpatie, kada baigsis visa tai?

Ir su kuo mes turime reikalą?

Jau ketinau vėl užkloti meškiną ir kviesti Petą, tačiau staiga mano žvilgsnį patraukė tas žaislas. Kažkada šitas meškinas priklausė Sju motinai. Dabar jis buvo smarkiai apdegęs. Šiaudas, styrojęs iš skylės, buvo irgi senas, nuo ugnies parudavęs. Sju miegodama, matyt, buvo prispaudusi meškiną, nes viena siūlė trūkusi.

Pro ją švietė popieriaus lapelio kampas.

Ištraukiau tą lapelį ir, išgirdęs policininkų žingsnius, nuskubėjau laiptais žemyn. Įsikišęs radinį į kišenę, pašaukiau Petą.

Jis puikiai suprato šio įvykio reikšmę, tačiau nieko nekalbėjo. Regis, tai būtų paprastas įsilaužimas, norint ką pagrobti. Atvykusiems policininkams pranešti apie spėjamus nužudymo motyvus buvo netikslinga. Mums dar reikėjo daug ką patikslinti.

Sulėkę laikraštininkai reikalavo įleisti į vidų. Jau rytoj žinia apie Torenso nužudymą apskries visą šalį. Petas žinojo, kad šis įvykis dar šiandien sukels daug nerimo aukštose sferose.

Po valandos mes jau sėdėjome automobilyje. Reporteriai apsupo atvykusius partijos bosus, tačiau tie neturėjo ko pasakyti. Juos nuvežė į skyrių aiškintis kai kurių aplinkybių. O mūsų su Petu laukė neatidėliotini reikalai, ir mes išvykome.

Kai įveikėme pusę kelio iki centro, Petas pasakė:

- Viena iš tavo teorijų šiandien griuvo kaip kortų namelis.

- Kokia?

- Jeigu Simas galvojo nužudyti Sju, tai kaip paaiškinti jo paties mirtį?

- Tai ne problema, Petai, - atsakiau jam. - Tu gi žinai, kiek kartų jam buvo grasinta?

- Žinau.

- Jeigu būtų nušauta mergina, Simas būtų pareiškęs, jog kažkas suvedė su juo sąskaitas. Motyvas - kerštas.

- Tačiau Sju gyva.

- Nusikaltėlis mano, jog šiandien jis nušovė ir mergaitę. Esu įsitikinęs, pirmasis šūvis nuaidėjo Sju miegamajame. Paskui žudikas įjungė šviesą, norėdamas įsitikinti, ir nusivylė. Tada jis ėmė laukti. Atėjo Simas. Nusikaltėlis nusprendė užmaskuoti tikrąjį apsilankymo tikslą ir imitavo mėginimą apiplėšti.

Paplojau Petui per petį.

- Tai dar ne viskas. Tas pasikėsinimas į Sju Veldos namuose buvo dvigubas. Mažylis Hendas ir Levitas

veikė nepriklausomai vienas nuo kito, tačiau jų tikslas buvo vienas... nužudyti mergaitę.

- Gerai. Lankstus tavo protas, bet kur šios mįslės raktas?

- Manau, tie trys milijonai, - atsakiau jam.

- Kalbi kalbi, bet kažko nepasakai iki galo.

- Konlis Juodasis gyvas.

- Manai, ir pinigai pas jį?

- Lažinamės?

- Iš ko?

- Iš vakarienės restorane. Keturiems. Rasim tau damą. Pralaimėjęs moka.

Petas linkterėjo.

- Sutinku. Tik damos man neieškok. Susirasiu.

- Dar atsitempsi kokią iš policijos.

- O ką, visai nebloga mintis, jeigu ir tu ten greitai būsi, - atšovė jis.

Petas išlaipino mane prie pat mano buto. Pažadėjau jam paskambinti, kai tik grįš Velda. Jis rengėsi pokalbiui su vadovybe apie Torensą.

Užlipau į viršų ir paskambinau į duris. Atidarė Džeraldina. Velda dar nebuvo grįžusi. Veikiama raminamųjų, Sju gulėjo ant sofos. Paprašiau Džeraldiną prisėsti prie merginos ir papasakoti naujienas.

Iš pradžių Sju niekaip nereagavo į mano informaciją. Tik gerokai vėliau paklausė:

- Ar iš tikrųjų jis negyvas?

- Iš tikrųjų, mieloji.

Man pasirodė, jog ji iškart bent keleriais metais tapo vyresnė. Sju nudelbė akis, suraukė antakius ir patraukė pečiais.

- Maikai, žinai, tiesiog nejaučiu nieko. Tik, regis, pajutau laisvę.

Džeraldina, atrodo, rengėsi kažką sakyti, tačiau taip ir nepravėrė burnos. Jos akys buvo kupinos

liūdesio, o galva nusviro. Retkarčiais ji kartojo tą patį: "O, ne!" Susitaikiusi su tuo, kas įvyko, Džeraldina paklausė:

- Maikai, o kas tai padarė?

- Mes dar nežinome.

- Koks siaubas. Visa politinė padėtis...

- Mažyte, yra daug baisesnių dalykų. Vieną politikos veikėją visada galima pakeisti kitu. Kai nusiraminsi, paskambink į savo partijos būstinę. Dabar galima laukti siaubingos audros. Jeigu tavo partija laimės, bus stebuklas. O stebuklų laikai, patikėk, praėjo.

Ji, regis, norėjo mane dar kažko klausti, tačiau tuo metu suskambo telefonas, ir aš puoliau prie aparato.

- Maik... aš ką tik išgirdau... tai tiesa?

- Tiesa. O ką tau pavyko sužinoti?

- Kai dėl laiko, kuris tave labiausiai domino... tai niekas man negalėjo paaiškinti, kur Torensas buvo dingęs beveik dvi valandas. Kiekvienas vis manė, jog jis buvo su kažkuo kitu, tačiau niekas negalėjo pateikti tvirto alibi.

- Viskas aišku. Grįžk.

- Po dvidešimt minučių būsiu.

- Paskubėk.

Nujaučiau, jog netrukus dėl šio įvykio susilauksiu aibės lankytojų. Džeraldina ir Sju tuo atžvilgiu trukdė man. Jų prisireiks truputėlį vėliau. Tad paskambinau į viešbutį, užsakiau joms kambarį, iškviečiau taksi ir pasiūliau damoms ruoštis. Jos nelabai norėjo išvažiuoti, bet rinktis nebuvo ko. Nenorėjau, kad jos rodytųsi gatvėje be mano žinios, ir pasakiau tai Džeraldinai. Net paprašiau, kad pietus užsisakytų į numerį.

Įvykiai klostėsi pernelyg audringai, ir Džeraldinos sąmonė nespėjo paskui juos. Moteris pažadėjo vykdyti visus mano nurodymus. Sju ir Džeraldina apsirengė paltais, o aš palydėjau jas iki taksi.

Grįžęs į kambarį, atsisėdau prie stalo ir išsitraukiau iš kišenės tą laišką. Kaip ir šiaudas, laiškas buvo senas, tačiau užklijuotas voke, kurį atplėšęs jautei silpną kvepalų aromatą.

Laiškas aiškiai rašytas neblaivaus žmogaus. Eilutės nelygios, tačiau viską pavyko įskaityti. Perskaičiau štai ką:

Brangioji Sju!

Mano vyras Simas - tas pats žmogus, kurį mes vadiname Gyvate. Jis nusipelnė tavo neapykantos, nes nori mus nužudyti, mano brangioji. Saugokis jo. Kada nors jis mėgins nužudyti mus abi. Simas Torensas gali įrodyti, jog aš padėdavau gabenti narkotikus. Jis galėtų be vargo uždaryti mane į kalėjimą. Mes esame sudarę sutartį. Aš tapau jo ir Sanio Motlio tarpininke. Simas suplanavo organizuoti apiplėšimą. Tai padaryti jam nebuvo jokio vargo, nes žinojo, kaip ir kada pervežami pinigai. Norėjo, kad Sanis ir jo draugai įkliūtų; Simas ketino per tai padaryti karjerą. Taip ir atsitiko. Ar ne tiesa, mano brangioji? Jam nereikėjo palikti manęs šaltyje. Kai tu gimei, aš norėjau, kad tau nieko netrūktų. Ir žinojau, kaip tai pasiekti. Aš nemylėjau Simo Torenso. Jis nekentė manęs kaip, beje, ir visų kitų žmonių. Tik dėl tavęs, mano brangioji, priverčiau jį vesti mane. Aš paslėpsiu šitą laišką. Tikiuosi, jog tu jį kada nors rasi. Jis rausis mano daiktuose. Mano mažyte, būk atsargi. Jis tikras Gyvatė. Torensas mėgins nužudyti tave, o tavo mirtį traktuoti kaip nelaimingą atsitikimą.

Tave mylinti mama

Gyvatė... žmogus, kurio bijojo abi... dabar jau negyvas. Turintis aiškų tikslą politikas, apiplėšimų organizatorius, samdęs žudikus... - puikus kandidatas į gubernatorius. Žmonės net nesužinos, kaip jiems pasisekė.

Gyvatė. Kokia puiki pravardė Torensui. Aš buvau teisus... mano spėliojimai pasitvirtino. Simo Torenso po mirties laukia tokia nešlovė, apie kurią jis, būdamas gyvas, net nedrįso pagalvoti.

Trijų milijonų jis jau nematys. Gal Simas ir nesistengė valdyti tų pinigų. Nepavykęs apiplėšimas turėjo pakelti jo prestižą ir sukurti reikalingą reputaciją. Jis kopė į viršų. Ant kortos statė daugelio žmonių gyvybes, neišskirdamas net savosios. Įdomu, ką jis rengė Sali? Vedybos su ja - irgi ne be naudos. Vedęs galėjo kontroliuoti Sali ir rengti nusikaltimus.

Ak, jeigu galėčiau atkurti visas smulkmenas... Simas atvyko į užmiesčio namą, užtiko miegančią Anet Li ir mirtinai nusigėrusią žmoną. Ištempė Sali į žiemos šaltį, ir jau nebereikėjo nieko daugiau daryti. Vaiko akivaizdoje Simas nieko kito ir negalėjo griebtis. Jis bijojo tyrimo. O Sali mirtis visiems atrodė kaip nelaimingas atsitikimas.

Jis laukė patogaus momento. Vaidino rūpestingą tėtušį, priėmė Sju į savo namus. Kai ji ėmė jam trukdyti, Simas pasamdė Levitą, kad tas nužudytų merginą. Kaip tik čia Torensas ir apsiriko. Levitas buvo per daug plepus. Ir mirė anksčiau, neatlikęs jam pavesto juodo darbo.

Tam tikra prasme nelabai protingas Sju elgesys artino jos žūtį. Kažkada Sali pasakyti žodžiai giliai įstrigo į mergaitės širdį. Tai irgi turėjo įtakos. Neužsičiaupianti Sju įtikino Simą, jog būtina ja atsikratyti.

Simas žinojo, ką Sali vadino Gyvate. Nenuostabu, kad šis momentas nutylėtas teisme. Simą apimdavo įniršis, kai Sju atkakliai kartodavo, jog motina palikusi jai kažkokį raštelį. Simas rausėsi Sali daiktuose. Neradęs nieko, neapsakomai nusiminė. Torensas žinojo, anksčiau ar vėliau yla išlįs iš maišo, ir tada jis taps politiniu lavonu. O tai jam buvo tolygu mirčiai.

Tačiau kažkas padarė klaidą. Buvo dar viena, daug klastingesnė gyvatė negu Torensas. Šita įlindo į urvą kartu su trimis milijonais. Dabar ji kėlė daug didesnį pavojų. Palyginti su ja, Torensas buvo tiktai apgailėtinas sliekas.

Vėl sulanksčiau laišką ir įsidėjau į kišenę. Nuaidėjo skambutis. Atidariau duris. Velda, lyg didžiulė katė, prigludo prie manęs, koja užtrenkė duris ir prispaudė veidą prie mano kaklo.

- Niekšas, - sušnibždėjo ji.

Kol Velda virė kavą, pasakojau jai viską, ką žinojau. Ji du kartus perskaitė laišką, gilindamasi į kiekvieną frazę.

- Petas žino visa tai?

- Kol kas ne. Dabar jis ir taip turi darbo.

- O ką tu ketini veikti?

- Paskambinsiu Artui Rikerbi.

Pasirausęs atmintyje, surinkau Arto telefono numerį, kurio nebuvo jokioje telefonų knygoje. Kol išaiškinau padėtį, praėjo keturiasdešimt minučių. Klausė jis įdėmiai, aiškiai suvokdamas, koks propagandinis koziris gali patekti į mūsų priešininkų rankas.

Geriausia išeitis - neatskleisti jiems tiesos. Melas mums irgi gali labai pakenkti. Tačiau ir tiesą verta pateikti taip, kad pridengtume neišvaizdžiąją jos pusę. To ir imsis Arto kolegos.

Jis pažadėjo tučtuojau imtis tam tikrų priemonių.

- Artai, ką man toliau daryti?

- Kas gali jums ką patarti?

- Byla juk dar nebaigta.

- Mūsų darbe galo niekad nematyti. Vieną baigsi, tuojau atsiras kažkas nauja.

- Mane spaudžia iš visų pusių. Nenorėčiau prarasti savo stebuklingojo pažymėjimo. Tai viskas, ką dabar turiu.

Kiek patylėjęs jis pasakė:

- Būsiu atviras su jumis. Jūs turite ir gerbėjų. Negalima juk visų žmonių matuoti vienu masteliu. Futbolininkas, išėjęs į beisbolo aikštę, nepatemptų ir iki ketvirtosios bazės. O beisbolo meistro neištrauksi iš griūties. Žinome jūsų stilių. Kai jūsų prisireiks, paskambinsime. Niekas nesikėsina į jūsų pažymėjimą, kol esate santykiškai švarus. Aš nereikalauju, jog jūs eitumėte tiesiai lyg styga... tik likite švarus. Kada nors dar pasišnekėsime apie tai, tik ne dabar. Darykite, ką manote reikalinga. Tik atsiminkite, jog į jus visą laiką žiūrima.

- Puiku. Reikia tik gyvam išlikti.

- Jeigu jus nudės, ištarsiu jūsų mėgstamus žodžius: "Drauguži, toks jau mūsų likimas".

Jis padėjo ragelį. Įsistebcilijęs į telefoną, nusijuokiau.

- Ko juokiesi? - paklausė Velda.

- Nežinau, - atsakiau. - Įdomu. Kai baigsiu tyrimą, Grebas su Čarliu Forsu puls mane kaip tigrai, ir aš neteksiu savo statuso.

Velda priėjo prie manęs, apglėbė per liemenį ir tarė:

- Jie neturi šanso laimėti. Tu pats tigras.

Lėtai atsigręžiau ir, pakišęs rankas po plonu jos megztiniu, paliečiau šiltą nugarą. Velda prisiglaudė prie manęs, ir aš pajutau stangrų jos biustą.

Veldos lūpos buvo minkštos, prisirpusios lyg uogos. Jos prasivėrė, ir aš burnoje pajutau jos liežuvį. Rodės, tarsi kažkas nematomas stovi už mūsų nugarų, o mes vykdome jo nurodymus. Niekas mūsų nekaustė, ir abu žinojome, jog tai įvyks tinkamu laiku.

Kiekvienas judesys dar stipriau audrino mus, vedė į tikslą. Neskubėdami nusimetėme drabužius - kiekvienas savaip, klausydami Mokytojo. Bučiavau Veldos

kaklą, pečius. Kai mano rankos palietė jos krūtis ir ėmė jas glostyti, pajutau, kaip jos suvirpėjo, prašydamos naujų glamonių.

Glostomas Veldos pilvas švelniai virpėjo. Ji nebuvo pasyvi. Reikli, temperamentinga ji degė nemažesniu geismu negu aš. Veldos akys spinduliavo meile ir viltimi, kuri štai dabar turėjo išsipildyti.

Mūsų kūnų prisilietimas sužadino aistrą. Ji reikalavo skubiai patenkinti. Juk mes jau priklausėme vienas kitam.

Ir atsitiko nenumatyta.

Kažkas paskambino į duris. Netikėtas garsas nutraukė mūsų polėkį. Aš nusikeikiau, paskui nusišypsojau Veldai, kuri šypsodamasi kartojo mano žodžius.

- Maikai, kada gi?

- Katyte, kada nors.

Nespėjau žengti nė žingsnio. Ji sugriebė mane už rankos.

- Padaryk taip, kad tai atsitiktų.

- Pažadu. Apsirenk.

Vėl suskambo skambutis. Skambino jau atkakliau. Išgirdau koridoriuje aidintį Peto balsą.

- Tuojau, velniai griebtų, vieną minutę, - sušukau.

Jis neatleido piršto nuo mygtuko, kol atidariau duris.

- Kalbėjau telefonu, - pasiteisinau. - Užeikite.

Jį lydėjo keturi vyrukai, kuriuos mačiau valdyboje. Su dviem buvau pažįstamas. Linkterėjau jiems ir paspaudžiau rankas.

- Velda jau grįžo?

- Taip, o kas?

- Ji buvo partijos štabe ir ten pateikė galybę klausimų. Jie jau laukia paaiškinimo. Čarlis Forsas mus nuolat skubina.

- Sėskitės, viską paaiškinsiu.

Kai jie ėmė stumdyti kėdes, pasirodė Velda.

Pasisveikinusi su policininkais, ji prisėdo šalia manęs ant sofos atkaltės. Viską išdėsčiau Petui, išvaduodamas jį nuo bereikalingų klausimų. Padaviau jam ir Veldos užrašus, juose buvo pavardės žmonių, su kuriais Velda kalbėjosi. Išdėsčiau ir pokalbio su Artu esmę.

Pagaliau Petas užvertė užrašų knygutę ir pasakė:

- Kaip tik tai ir atvedė mane pas jus. Pažiūrėsime, kokių žinių jūs turite apie Houną Griną. Šie draugai jau rado kažką, už ko galima užsikabinti.

- Ką gi?

- Po Houno Grino mirties agentūra atiteko jo kompanionui Kuinsiui Malekui. Po metų Malekas susirgo tuberkulioze ir dar po šešių mėnesių mirė. Malcko sūnėnas pranešė, jog jo dėdė prieš mirtį balansavo ant bankroto ribos. Pardavė beveik viską, ką turėjo. Visi užrašai, kurie buvo stropiai pildomi dar Grinui gyvam esant, atiduoti kažkur saugoti.

Dabar mūsų grupė tiria archyvus. Sūnėnas atsimena, jog Malekas prašęs išsaugoti visus popierius, nes antraip nesą ko tikėtis sėkmės. Dokumentai nereikalauja daug vietos; už keletą šimtų dolerių juos saugos bet kuris archyvas vos ne amžinai.

Malekas ir Grinas turėjo ir kitos nuosavybės, kuri yra ir šiandien. Tai irgi tiriame. Kol kas sunku pasakyti, už ko čia galima bus užsikabinti. Kartu studijuojame visus jo sandorius, sudarytus neilgai trukus iki Grino mirties. Jeigu tu teisus, gal kas ir pasitvirtins. Prireikus nuodugniausiai išstudijuosime kiekvieną lapelį.

- Petai, kiek laiko visa tai užims?

- Nežinau. Gal turi geresnių idėjų?

- Kol kas ne. Reikėtų pagalvoti, - pasakiau.

- Tai jau ne. Čia juk ne tavo stilius. Tu ne iš tų, kuriems apgalvoti reikia marių laiko. Tavo galvoje jau sukasi kažkokios mintys. O man knieti žinoti jas.

- Turėk truputį kantrybės. Jei pasitvirtins mano

hipotezė, tučtuojau išklosiu viską. Vienintelė priežastis, dėl ko tyliu, ta, jog tu ir taip apsivertęs darbu iki ausų. Tad leisk padirbėti man vienam. Jeigu turėsiu nemalonumų, vienas ir atsakysiu.

- Maik... man tai nepatinka. Po miestą laksto žudikas.

- Leisk man pabūti taikiniu.

Petas žvilgtelėjo į Veldą.

- Jai nieko neatsitiks, - nuraminau jį.

- Saugok ją, - tyliai atsakė bičiulis, o aš supratau, kad jo jausmai Veldai niekada neišblės.

- Kiek žmonių tu pasodinsi prie tų popierių?

- Visus laisvus.

- O jeigu mane aplenksi?

Jis šelmiškai nusišypsojo.

- Kadangi tu neturi oficialaus statuso, galiu su tavim dalytis informacija. Bet to paties tikiuosi ir iš tavęs.

- Sutarta. Kaip palaikysime ryšį?

- Skambink man į kontorą. Jeigu bus naujienų, informuosime tave.

Jis atsistojo, rengdamasis išeiti. Nusikabinau paltą. Ištraukiau laišką ir padaviau jį Petui.

- Laiškas buvo paslėptas Sju meškine. Tai rimtas kaltinimas Simui. Nepatariu laiško rodyti mergaitei.

Petas perskaitė Sali laišką, palingavo galva ir įsikišo į vidinę kišenę.

- Drauguži, ir sekasi gi tau.

- Nesiskundžiu.

- Nesusiek likimo su Grebu.

- Tu gi mane žinai.

- Taip, žinau.

Išlydėjęs svečius, išsitiesiau ant sofos. Velda paruošė mums kavos. Pradėjau ją gurkšnoti, žvelgdamas į lubas ir mėgindamas ten pamatyti vientisą vaizdą.

Trūko tiktai Konlio Juodojo veido. Jaučiau, jog greitai susitiksiu su Konliu.

Maik... tai kaip dabar?

- Neskubink manęs.

- Kartais esu priversta tai daryti.

- Tu pasiliksi čia.

- Maikai, tu jau išmeti mane iš žaidimo?

Ranka ji palietė mano skruostą, pirštais perbraukė pasmakrę.

- Gerai, mažyte.

- Nori, pasakysiu, apie ką tu dabar galvoji?

- Neduoda ramybės vienas dalykas.

- Koks?

- Kam Konliui Juodajam prisireikė nušauti Simą?

- Maik...

Paskendusios savo mintyse Veldos žvilgsnis krypo kažkur į šalį.

- Kadangi apiplėšimą buvo suplanavęs Torensas, o ne Konlis, kaip tu manei, gal Juodasis nutuokė, kas jo laukia. Jis perprato Torensą ir nusprendė pasiglemžti visus pinigus. Parengė kelią atsitraukti ir tinkamu momentu davė į kojas. Neužmiršk, Konlis ne toks jau kvailas, be to, vyresnis už Sanį. Jie nemėgo vienas kito. Konlis galėjo suprasti, kas paspendė žabangas. Kerštas - labiausiai įtikėtinas žmogžudystės motyvas.

- Mažyte, tavo žodžiuose yra racionalus grūdas.

- Iš pradžių jis mėgino nužudyti Sju, - narpliojo Velda. - Tai suduotų netiesioginį smūgį ir Simui. Vėliau nusprendė nudėti abu.

- Tavo versijoj irgi yra silpna vieta, gal aš galėčiau įtikinamiau paaiškinti.

Velda patylėjo.

- Seniui, kuriam jau per aštuoniasdešimt, nelengva ropštis grotomis iki viršaus, - pasakiau. - Tad labiau įtikėtina, jog jis kažką pasamdė.

- Maikai, nežinau. Prisimeni Bernarą Makfeidena, kuris, būdamas panašaus amžiaus, pirmą sykį su parašiutu nusileido į upę.
- Taip, pasitaiko.
- Reikia rasti Konlį Juodąjį.
- Teisingai.
- Tik kaip tai padaryti?
- Priversime kitą senuką dar kai ką prisiminti.
- Turi omenyje Sanį Motlį?
- Taip.
- Tad važiuokim pas jį dar šį vakarą.
- Brangioji, iš karto dabar.

DEŠIMTA DALIS

Rasti Sanio Motlio butą buvo nelengva. Bare niekas nežinojo, kur jis gyvena. Policininkas, budėdavęs netoli dirbtuvėlės, adreso irgi nežinojo. Apėjau keletą laikraščių kioskų, tačiau ir kioskininkai nieko konkrečiai pasakyti negalėjo. Pagaliau prie paskutinio kiosko už mano nugaros stovėjęs ir išgirdęs ištartą pavardę taksistas paklausė:
- Tai jūs ieškote buvusio gangsterio?
- Taip, šios avalynės taisyklėlės šeimininko.
- Kam jums prireikė jo?
- Ieškau vieno žmogaus. Sanis Motlis galėtų padėti.
- Taip jis jums ir padės. Šitie buvusieji ir tikslaus laiko nepasakys.
- Jūs žinote, kur gyvena Sanis?
- Aišku. Ne kartą esu vežęs jį namo. Sėskitės.

Įsėdome į taksi ir riedėjome į neturtingųjų kvartalą šalia Harlemo. Taksistas pirštu parodė į vieną namą.
- Jis gyvena pirmame aukšte. Matyt, jau miega.
- Aš jį pažadinsiu.

Taksistui daviau dolerį arbatpinigių ir ėmiau kopti

laiptais, vedusiais geležinių durų link. Tik po ketvirto ar penkto skambučio viduje užsidegė šviesa.

- Ko jums reikia? - nuskambėjo balsas.

- Sani?

- Kas ten?

- Maikas Hameris.

- Aha...

Jis atidarė duris ir pravėrė mus skyrusias geležines grotas. Sanis ant pliko kūno buvo užsimetęs seną išblukusį chalatą. Jo veide atsispindėjo nepasitenkinimas. Kai Sanis pamatė Veldą, jo veidas pašviesėjo.

- Sani Motli, susipažinkite - tai Velda, mano sekretorė.

- Sveikas, Sani.

- Nestovėkite, įeikite. Velniai griebtų, paskutinį šimtą metų mano slenksčio nebuvo peržengusi moters koja.

Jis vėl užstūmė metalines grotas, užrakino duris ir nutiesė koridoriumi. Atvėręs kitas duris, tarė:

- Atleiskite už netvarką. Manęs niekas nelanko. Džiaugiuosi, galėdamas priimti damą. Gal norite išgerti?

- Aš - ne, - atsakiau jam.

- O aš išgersiu.

Sanis nusijuokė.

- Kai tavo skylės slenkstį peržengia tokia gražuolė, kyla noras išgerti.

- O aš maniau, kad jūs, Sani, jau nebekreipiate dėmesio į moteris.

- Galbūt jūs ir teisus, tačiau mano akys to nežino. Pasėdėkite, aš apsirengsiu. Minutėlę.

Pasėdėti? Priešais mus gulėjo dėžės. Gal nuo kiaušinių ar obuolių. Sena sofa irgi nekėlė pasitikėjimo. O kėdė stovėjo su nuplėšta sėdyne. Tačiau kėdės atramos, regis, buvo dar tvirtos. Ant vienos iš jų atsisėdau aš, ant kitos - Velda.

Kalėjimo kameroje komforto aiškiai daugiau negu

šitame bute. Tačiau, kaip tvirtino šeimininkas, čia jis jautėsi laisvas. Po minutės grįžo Sanis, nešinas buteliu.

- Ar jūs tikrai nenorite išgerti?

- Ačiū, ne.

- Tada ir stiklinių nereikės ieškoti.

Jis gurkštelėjo tiesiai iš butelio, delnu perbraukė sofą ir atsisėdo ant jos veidu į mus.

- Velniai griebtų, - atsiduso Sanis, - tai pačios gražiausios kojos, kokias man teko regėti.

Velda pasijuto nejaukiai, ir man teko gelbėti padėtį:

- Ir aš nuolatos jai tvirtinu tą patį.

- Ir teisingai darote. Moterys mėgsta klausytis tokių kalbų. Ledi, ar ne tiesa?

Velda nusijuokė, žvelgdama į pašviesėjusį jo veidą.

- Manau, mūsų ausys neraus nuo tokių kalbų.

- O ko joms rausti? Kažkada buvau didelis moterų specialistas. Bet visa tai jau praeitis.

Jis vėl gurkštelėjo iš butelio.

- Dabar galiu tik žiūrėti. Grožis niekada ir niekam nepabosta.

Jis pastatė butelį ant žemės, tarp kojų ir atsilošė. Jo akys blizgėjo.

- Na, sakykite, kuo galiu būti naudingas?

- Sani, noriu jus kai ko paklausti.

Jis skėstelėjo rankomis.

- Klausinėkite. Pasakysiu viską, jeigu žinosiu.

- Mane nuolat kankina mintis, jog jūsų senas draugelis ir dabar gyvas.

Nuo begarsio juoko jo pečiai net sudrebėjo.

- Patariu jums išmesti iš galvos šitą nesąmonę. Tas niekšelis seniai supuvęs. Jis seniai miręs. Nežinau, kur ir kaip mirė, tačiau tikrai miręs.

- Klausykite, įsivaizduokim, jog jis gyvas.

- Laiko aš turiu, tad galime pafantazuoti.

- O aš turiu jums įdomių naujienų.

- Kokių gi?

- Ir Simas Torensas jau negyvas.

Akimirką jo akys suapvalėjo.

- Tiesa?

- Taip.

Sanis vėl nusijuokė.

- Puiku. Jis nusipelnė to. Daugelį įkišo už grotų. Tikiuosi, prieš mirtį gerokai prisikentėjo.

- Jį nušovė.

- Gerai. Atveskite pas mane tą žmogų, kuris jį nušovė, - aš jam veltui pataisysiu batus. Ir nublizginsiu.

- O aš maniau, kad jūs abejingas Torensui.

- Nejaučiau neapykantos, tačiau tai dar nereiškia, jog esu jam abejingas. Aha, vadinasi jis miręs. Džiaugiuosi. O rytoj jau užmiršiu, jog jis kažkada gyvenęs. Kas dar nauja?

- Simas Torensas planavo paskutinę jūsų operaciją.

Butelio siekusi Sanio ranka taip ir sustingo ore. Jis nepatikliai dėbtelėjo į mane.

- Kas jums tai sakė?

- Apie tai galėsite perskaityti ir spaudoje.

Jis įsitempė. Butelis jau nerūpėjo.

- Jūs norite pasakyti...

- Ne tik tai. Jis iš anksto suplanavo ir nesėkmę. Ta jūsų nepavykusi operacija padėjo jam aplenkti konkurentus ir tapti apygardos prokuroru.

- Ar teisybę sakote?

- Sani, net neabejokite.

- Koks susmirdęs niekšas. Atleiskite, ledi.

- Noriu atkreipti jūsų dėmesį ir į kitą dalyką. Jeigu Konlis Juodasis iš anksto žinojo, kas jūsų laukia, jis galėjo turėti naudos iš šitos Simo išdavystės ir suplanuoti, kaip iš viso to pragaro išnešti sveiką kailį kartu su pinigais.

- Velniai griebtų! - atsiduso Sanis.

Jo balse galėjai aiškiai justi kylantį įniršį.

- Šlykštus sutvėrimas, - pridūrė jis. - Kaip jums tai patinka? Tik dabar pradedu suprasti. Juodasis buvo viską numatęs atsitraukimui. Jis ir nesirengė vykdyti mūsų plano. Jo galvoje sukosi visai kitos mintys.

Sanio galva staiga nusviro, ir jis juokėsi, įsmeigęs žvilgsnį į grindis.

- Taigi aš jo kaip reikiant neįvertinau. Kaip jums tai patinka? - kartojo jis.

- Sani...

Jis pakėlė galvą. Jo veide švietė kvaila šypsena. Sanis negalėjo atsitokėti nuo šoko.

- Juodasis, padedamas Houno Grino, išsinuomojo namą, kuriame jūs turėjote pasislėpti, - pasakiau jam.

- Tikrai!

- Jis greičiausiai buvo nusipirkęs arba išsinuomojęs būstą ir sau. Gal net svetima pavarde.

- Galbūt. Ir tas niekšelis Grinas jam talkino! Dėl pinigų Hounas buvo pasiryžęs viskam. Kaip aš džiaugiuosi, kad Juodasis jį nudėjo.

- Tai tiesa?

- Be abejo. Prieš pat apiplėšimą. Negi manote, jog mes norėjome, kad kas žinotų, kur spruksime?

Nustebęs žiūrėjau į jį.

Jis pajuto mano žvilgsnį ir tarė:

- Taip, aš žinau. Dėl žmogžudystės senaties terminas netaikomas. Ir dabar mane galėtumėte tampyti kaip nusikaltimo bendrininką. Manote, jog bijau? Niekai. Jau vieną sykį man buvo paskelbtas nuosprendis kalėti iki gyvos galvos, o aš išsėdėjau trisdešimt metų. Ką man dabar galite padaryti? Daugiausia dar galiu pragyventi dešimt metų, bet kas manęs laukia? Niekingas egzistavimas šitame žiurkių urve? Darbas kiekvieną dieną dirbtuvėlėje? Vienatvė? Kalėjime buvo geriau.

- Klausykite, neturiu jokio noro kapstytis Grino mirties aplinkybėse. Jis, matyt, buvo to nusipelnęs. Man reikalingas Konlis Juodasis.

- Ir kaip jūs manote jį rasti?

- Jūs pažinojote Griną?

- Ir dar kaip. Užaugome viename kvartale. Vaikystėje ne sykį teko kentėti nuo jo.

- Grinas buvo pedantas. Viską užsirašinėdavo. Savo biznį vėliau perdavė Kuinsiui Malekui, kuris buvo jo kompanionas.

- Maleką irgi pažinojau.

- Kuinsis saugojo visus užrašus. Juose buvo užfiksuoti sandoriai, nurodyti nekilnojamojo turto adresai. Pasirausęs tuose popieriuose, galime rasti ir namą, kurį buvo įsigijęs Juodasis.

- Tai jūs manote, jog Konlis ir dabar slepiasi tame name?

- Juk jis iki šiolei niekur taip ir nepasirodė?

- Tai nebūdinga Juodajam.

Sanis patrynė delnus ir įsmeigė akis į juos.

- Galbūt nepakankamai jį pažinojau. Na, ir kas?

- O kaip jūs susipažinote su Maleku?

- Mes visi drauge augom.

- Kur jis galėjo paslėpti popierius?

- Kuinsis? Neįsivaizduoju.

Vėl nusijuokęs nugara atsirėmė į sofos atlošą.

- Jis turėjo daug namų. Ir kontroliavo porą viešnamių.

- Mus domina tik užrašai, Sani. Dabar mes tiriame visą nekilnojamąjį turtą, kažkada priklausiusį Kuinsiui, taip pat visas mokamas miesto dokumentų saugyklas. Jeigu jūs ką nors prisimenate, mes sutaupytume laiko.

- Misteri, nuo to laiko prabėgo trisdešimt metų.

- O apie ką jūs, Sani, dar galėjote galvoti, sėdėdamas kalėjime?

- Apie moteris, - nusijuokė jis. - Iki šešiasdešimt

metų aš galvojau apie moteris. Ne apie tas, kurias anksčiau pažinojau, o apie tas, kurių nepažinojau. Galbūt, peržengęs septintą dešimtį, praradau interesą damoms, tačiau tai atsitiko ne vieną akimirką.

- Dabar jūs turite apie ką galvoti.

Sanis sėdėjo tylomis. Paskui jo veidą nušvietė karti šypsena.

- Misteri, klausykite, kokia nauda iš tų apmąstymų? Kam man jie? Tik vieni nemalonumai. Dabar aš plikas kaip tilvikas, tačiau ir rūpesčių neturiu. Tik nepamanykite, jog nenoriu jums padėti. O nemalonumų - iki soties. Mano daliai jų teko gal net per daug.

- Sani, nemalonumų nesusilauksite.

- Nesusilauksiu? Jeigu laikraštininkai pakels triukšmą, manote, mane paliks ramybėje? Ir leis ramiai darbuotis taisyklėlėje? Ir dabar mano teistumas kai kam kaip rakštis, tačiau jeigu apie tai sužinos visi, mane išbruks netgi iš čia. Ir licenciją atims. Taigi atleiskite, misteri.

- Gal jūs netgi apdovanojimą gausite.

- Niekai. Mane užmuš, arba galutinai prasigersiu. Geruoju nesibaigs. Misteri, manęs jau niekas nedomina.

Jo žodžiai skambėjo įtikinamai. Ir jis buvo teisus. Tačiau vilties vis dėlto nepraradau. Tad griebiausi paskutinio šiaudo:

- Norėdamas galėčiau jus prispausti kaip reikiant ir dėl Houno Grino nužudymo. Padėtis tokia. Nenustebsiu, jeigu policija mus visokeriopai palaikys ir talkins mums.

Sanis įsispoksojo į mane ir nejaukiai šyptelėjo.

- Na, ir svečio sulaukiau. Jums labai knieti pasodinti mane už grotų?

- Ne itin. Jeigu man padėsite, aš jus galbūt paliksiu ramybėje.

Jis vėl nukreipė žvilgsnį į Veldos kojas. Ji tyčia jas demonstravo, pakėlusi suknelę aukščiau kelių. Saniui to pakako, ir jis vėl nusijuokė.

- Kodėl gi nepadėti velniui? Galbūt ir galiu jums kai ką pranešti. Kaip tą žygdarbį pavadinti? Tikriausiai piliečio pareiga?

- Sani, manę domina Kuinsis Malekas.

Jis vėl atsilošė ir prisimerkė.

- Pagalvokim. Kaip jis galėjo pasielgti? Mirtis jį užklupo netikėtai. Malekas su didžiausiu džiaugsmu visą savo turtą būtų nusitempęs į aną pasaulį. Jeigu giminaičiai iš jo ką ir gavo, tai jiems teko gerokai pavargti.

Kuinsis mieste turėjo nekilnojamojo turto. Jo namai buvo neprasti. Supirko, kai kainos dar buvo mažos. Jis puikiai nusimanė apie rinkos konjunktūrą. Kaip sakoma, žarstė žarijas plikomis rankomis.

- Gal jis galėjo saugoti popierius viename iš savo namų?

- Nemanau. Tai ne pati patikimiausia vieta. Greičiau galėjo slėpti juos pas ką nors iš pažįstamų.

- Pas ką?

- Sunku pasakyti. Viename jo namų gyveno dvi seserys. Įdomi porelė. Girdėjau, jog jis miegojo su abiem kartu. Suteikė joms būstą su sąlyga, jog nuomos sutartį gali nutraukti bet kuriuo metu. Jumis dėtas, paieškočiau tų seserų.

- Sani, o kaip tų seserų pavardė?

- Daug iš manęs norite. Pats susirasite jų pavardes. O aš užmiršau. Ar padėjau jums?

- Tai jau siūlelis.

- Aš dar pagalvosiu. Galiu jums paskambinti, jeigu ką prisiminsiu.

Paėmiau nuo stalo popieriaus lapelį, užrašiau buto ir įstaigos telefonus ir ištiesiau lapelį Saniui.

- Skambinkite šitais telefonais ir rasite mane arba Veldą.

- Gerai.

Įsikišęs popieriaus lapelį į kelnių kišenę, Sanis tarė:

- Jeigu jūs rasite Konlį Juodąjį, praneškite man. Norėčiau tik žvilgterėti į tuos pinigus. Nors akies krašteliu dirstelėti. Regis, turiu tam teisę. Pelniau ją, trisdešimt metų praleidęs belangėje.

- Gerai, pamatysite juos, - pažadėjau.

Velda ištiesė kojas. Sanis nusijuokė.

- Jūs žinote, ką aš labiausiai norėčiau pamatyti? - paklausė jis.

Juokdamasi Velda pasakė:

- Senas pasileidėli.

- Tikrai. Norėčiau pažiūrėti, kaip jūs atrodote be drabužių.

- Numirtumėte vietoj, - tariau jam.

- Kokia puiki mirtis.

Paskambinau į darbą miegą pamiršusiam Petui ir papasakojau viską, ką buvau girdėjęs iš Sanio. Informaciją jis palaikė verta dėmesio ir dviem bendradarbiams pavedė toliau tyrinėti. Peto žmonės rado šį tą apie Maleko nekilnojamąjį turtą. Tie namai buvo apieškoti, tačiau ten nieko nepavyko rasti. Specialistų grupė rausėsi dokumentų saugyklose, tačiau - veltui.

Lyg tarp kitko paklausiau Petą, ar jis nežino senojo Kuinsio adreso. Petas pranešė man, kur yra jo namas ir nekilnojamojo turto prekybos agentūra. Jis pats jau buvo pabuvojęs abiejose vietose, tačiau ir ten nieko įdomaus neaptiko.

Padėjęs ragelį, paklausiau Veldą, ar nenorėtų užkąsti. Užkandinė buvo netoli Sanio namų. Velda

pasakė, jog neatsisakytų sumuštinio ir puoduko kavos. Palaukėme, kol užsidegs žalia šviesa, perėjome gatvę ir užsukome į šitą užeigą.

Sėdėdamas prie staliuko, Džersis Tobis gėrė kavą. Pamatęs mane, tučtuojau pakilo ir išėjo, palikęs nė neįpusėtą puoduką.

Įmetėme į automatą monetas ir gavome visko, ko norėjome.

Lauke vėl pradėjo lyti.

- Apie ką susimąstei? - paklausė Velda.

- Kodėl klausi?

- Nukrito tavo nepažeidžiama kaukė. Mėgini kažką perprasti?

Padėjau puoduką ant stalo.

- Kažkas labai paprasta mirga priešais akis, o aš nesugebu suprasti, kas gi. Neprisimenu.

- Tu viską prisiminsi.

- Prisiminti man būtina tučtuojau, dabar.

- Gal tau padės pokalbis apie tai?

- Ne.

- Tu artėji prie finišo?

- Mažyte, mes esame visai netoli jo. Kažkur šalia guli trys milijonai dolerių, o greta jų stovi žudikas ir juokiasi iš mūsų.

- O kas, jeigu pinigų ten nėra?

- Brangioji... tokie pinigai negali dingti be pėdsako. Juos kažkas pelningai į ką nors investuoja. Kažkas, tų trijų milijonų padedamas, rengiasi tvirtai įleisti šaknis Niujorke. Jeigu valdantis tuos pinigus iš tikrųjų yra toks stiprus ir gudrus, kaip man regis, jo veiksmai bus ryžtingi. O tam būtinos didelės išlaidos.

- Kodėl tu nepaskambini vėl Petui? Gal jie ką rado?

- Nenoriu jam įgristi.

- Niekai.

Mes pakilome ir nuėjome prie telefono kabinos.

Buvo jau trečia valanda ryto. Petas tebesėdėjo savo kabinete. Jis pranešė man vienintelę naujieną.

- Mes sulaikėme vieną vaikiną, atvykusį čia iš Detroito. Jis rengėsi susileisti narkotikų, tačiau buvo sučiuptas, ir vargšui pasidarė bloga. Jis gerokai pasikankino, paskui prakalbo. Suprato patekęs į bėdą ir ėmė čiulbėti kaip lakštingala. Jį atsiuntę žmonės nenorės turėti reikalų su narkomanu. Jis maldauja apginti jį.

- Kažkas vyksta?

- Mes informuoti apie tai, su kuo sietinas naujų žmonių pasirodymas mieste. Kažkas sugaišo daug laiko ir surinko informaciją apie Sindikato bosus. Tai Damoklo kardas, kabantis virš jų galvų. Jie mėgina atsipirkti savo žmonėmis, siųsdami juos čia. Šitie gangsteriai sudarys naujos organizacijos branduolį. Nė vienas jų nenori pyktis su Sindikatu, todėl neatsikalbinėdami vykdo jo užduotis.

- Keista, jog ta informacija žinoma jūsų sučiumptam narkomanui.

- Nieko keista. Jų saugumo sistema nepakankamai patikima. O gandai sklinda greitai. Įsitikinęs, jeigu prispaustume kaip reikiant bet kurį iš jų, papasakotų tą pačią istoriją.

- Tu minėjai, jog visi jie švarūs.

- Galbūt mums pavyktų juos sutepti. Žinoma, teisingumo interesais.

- Kartais sunku rasti kitą būdą. Bet, Petai, pasakyk man... kas tai galėtų padaryti? Būtina žinoti visos operacijos smulkmenas. O kaip priversti kurį bosą prabilti? Belieka viena - pasistenk viską išpešti iš to narkomano.

- Mano žmonės tuo ir užsiima.

- Gal jiems diriguoja Konlis Juodasis? - suabejojau. - Paaukos apvalią sumelę - ir jo rankose bus visa informacija.

- Ir aš taip manau.
- O gal ką sužinojote apie Maleko moteris?
- Palauk minutėlę.

Girdėjau, kaip jis padėjo ragelį, su kažkuo pasikeitė vienu kitu žodžiu ir vėl paėmė telefono ragelį.

- Mes susisiekėme su vienu buvusiu policininku. Jis prisimena Maleko mergaites, bet pamiršo adresą. Vienąsyk antroji Maleko žmona buvo įskundusi jį policijai, jog ten yra viešnamis. Tikrino tas mūsų policininkas. Signalas, pasirodo, buvęs melagingas. Jis niekaip negali prisiminti adreso.
- Apmaudu, - pasakiau.
- Mėginsime ieškoti. O kur tave rasti?
- Būsiu namie. Velniškai pavargau.
- Tad iki rytojaus, - atsisveikino Petas. Padėjau ragelį ir pažvelgiau į Veldą.
- Malekas, - tyliai pakartojau. - Jie niekaip negali rasti to namo.
- O kodėl gi nepasklaidyti bulvarinės spaudos?

Patylėjęs kiek pritariamai linkterėjau.

- Nebloga mintis.
- Maikai, aš pajuokavau.
- Petas sakė, jog Malekas buvo antrąkart vedęs. Taigi jis turėjo ir pirmąją žmoną. Paieškokim jos.

Telefonų knygoje buvo šešiolika Malekų pavardžių. Pasirūpinau šešiolika monetų. Iš pradžių įvairūs žmonės man siūlė prasmegti skradžiai, nudvėsti ar išprotėti. Pagaliau, surinkęs keturioliktą numerį, išgirdau gergždžiantį senės balsą. Ji prisipažino esanti Malek ir kažkada buvusi Kuinsio Maleko žmona. Pasakė, jog pokalbiui laikas, švelniai tariant, netinkamas, tačiau, jeigu jau taip spirią reikalai, galįs užeiti.

- Mes už kažko užsikabinome, - nudžiugęs pasakiau Veldai.

- Ar skambinsim Petui?
- Dar anksti. Iš pradžių pasikalbėkim su ja.

Aštuntosios ir keturiasdešimt devintosios kampe išlipome iš taksi. Kažkur tarp parduotuvių turėjo būti ir misis Malek namas. Radę jį, įėjome į neapšviestą laiptinę. Paspaudžiau skambutį. Po kelių sekundžių trakštelėjo centrinis užraktas. Laiptinė kvepėjo žuvimi.

Misis Malek, ryškiai raudonai šviečiančiais skruostais ir išblukusiu chalatu vilkinti senė, laukė mūsų jau laiptinės aikštelėje. Plaukuose styrančius suktukus slėpė paskubom užsirišta skarelė. Moteris atrodė nūriai, kaip vėlų metą iš patalo ištemptas žmogus. Tačiau prisivertė net nusišypsoti. Mes prisistatėme jai. Senė pakvietė į vidų. Pasodino virtuvėje prie stalo ir ėmė ruošti arbatą. Nei Velda, nei aš arbatos nenorėjome, tačiau nedrįsome prieštarauti šeimininkei.

Atnešusi arbatos, pasidomėjo tokio vėlyvo vizito tikslu.

- Misis Malek, - tariau aš, - tai liečia jūsų vyrą.
- Prieš daugelį metų jis mirė.
- Žinau. Mes ieškome šio to, ką jis paliko.
- Niekingai mažai jis paliko. Viskas jau seniai išleista. Gyvenu tik iš pensijos.
- Mus domina jo užrašai.
- Stebėtina.
- Kas stebėtina?
- Kad dabar ir jums prisireikė jų.
- Ar jau kas tuo domėjosi?

Ji pripylė man dar vieną puodelį arbatos.

- Mano brangusis, nežinau. Man paskambino... prieš kelis mėnesius. Klausė, ar aš neišsaugojusi Maleko tarnybinių popierių. Jie norėjo patikrinti kažkieno teisę į...

- Misis Malek, ar jūsų vyras paliko kokių dokumentų?

- Aišku, sere. Jis tik man vienai patikėjo. Kuinsis paliko didžiulę dėžę popierių. Aš ją išsaugojau.

- O tie žmonės, kurie skambino...

- Ir jam pasakiau tą patį, ką ir jums.

- Jam?

- Tiksliai jau neprisimenu, kas ten skambino - vyras ar moteris. Man pažadėjo šimtą dolerių už galimybę susipažinti su dokumentais ir dar kita tiek, jeigu ras sau naudingą įrašą.

- Ir jūs sutikote?

Jos išblukusios melsvos akys baikščiai lakstė.

- Misteri Hameri, man reikia pinigų. Ir du šimtai dolerių - man labai solidi suma. Nemačiau priežasties atsisakyti.

Pataikiau į patį dešimtuką. Mačiau, kaip pabalo Veldos pirštų galiukai, kuriais ji laikė arbatos puoduką.

- Misis Malek, kam jūs atidavėte tą dėžę su dokumentais?

- Pasiuntiniui. Berniukas įteikė man voką su šimtu dolerių.

- Jūs pažįstate tą berniuką?

- O ne. Pirmąsyk mačiau tą vaikinuką. Regis, ispaniško gymio. Ir angliškai blogai šnekėjo.

- Velniai griebtų, - nusikeikiau.

- Misteris Hameri, gal dar arbatėlės?

- Ačiū, ne.

Išgėręs dar vieną puodelį, apsivemčiau. Atsigręžiau į Veldą ir palingavau galva.

- Dėžę, aišku, grąžino, - nejaukią tylą nutraukė Velda.

- Grąžino.

- Ir atnešė dar vieną šimtinę. Tiesa, jau kitas vaikinukas.

- Misis Malek, klausykite... jeigu leisite mums žvilgterėti į tą dėžę ir jeigu mes ten rasime tai, ko ieškome, jūs gausite penkis šimtus dolerių! Sutinkate?

- Aišku, sutinku. Gal dar arbatos?

Ji pripylė puodukus. Dabar aš jau nebijojau vemti. Tai praėjo. Misis Malek sėdėjo greta, kol išgėriau arbatą. Paskui atsiprašė, dingo kelioms minutėms ir grįžo nešina didele kartonine dėže, surišta storu špagatu.

- Štai, misteri Hameri.

Su Velda atsargiai atidarėme dėžę ir pamatėme ranka išmargintus lapus. Kiekviename buvo užfiksuoti visi sandorio duomenys: suma, pavardė, tikslus nekilnojamojo turto aprašymas. Atkreipiau dėmesį į datas - tarp popierių buvo priklausančių ir mus dominančiam laikotarpiui.

- Jūs patenkintas, sere?

Išsitraukiau piniginę ir išėmiau iš jos penkias šimtines. Padėjau pinigus ant stalo, bet ji nė nepalietė jų.

- Vieno lapo čia nėra, - tarė misis Malek.

- Iš kur jūs žinote? - pasiteiravau.

- Aš juos tikrinu. Du kartus per metus.

- Misis Malek, kaip tik jo mes ir ieškome.

- Vis dėlto aš jums galėsiu padėti.

Nežinia kodėl ji nusišypsojo.

- Prieš keletą metų sirgau. Gana sunkiai buvau susirgusi. Daug mėnesių išgulėjau lovoje ir, nieko neveikdama, iš nuobodulio nusprendžiau perrašyti visus Kuinsio sudarytus sandorius.

Iš chalato kišenės ji išsitraukė storą pigų bloknotą ir padėjo ant stalo.

- Misteri Hameri, šitame bloknote jūs rasite ir tą informaciją, kurios čia stinga.

Paėmiau bloknotą ir įsikišau į kišenę.

- Misis Malek, tik vienas klausimėlis - kodėl jūs nusprendėte mums padėti?

- Baisiai nemėgstu, kai man iš panosės vagia. Tie žmonės mane apvogė. Negarbingai pasielgė. Man regis, jūs doras žmogus. Ar apsirinku?

- Ne, misis Malek, jūs neapsirikote. Galbūt ateityje jūsų laukia dar didesnis atlyginimas.

- Sere, aš patenkinta ir tuo.

Paėmiau dėžę ir užsidėjau skrybėlę.

- Šįsyk jums viską grąžinsime. Policija tikriausiai šiek tiek pasiraus tuose popieriuose, bet jums viską grąžins.

- Tuo neabejoju, sere. Ačiū, sere.

Aš šyptelėjau.

- Pasiryžęs jus išbučiuoti.

- Tai man būtų malonu!

Ji pažvelgė į Veldą.

- O jūs neprieštarausite?

- Dėl Dievo meilės!

Aš pabučiavau misis Malek.

Jos veidą nutvieskė dar tirštesnis raudonis.

Už likusius tris dolerius atvažiavome iki mano kontoros ir nusipirkome du hamburgerius. Dėžės turinį paskleidėme ant grindų, sukrovėme popierius į krūveles, atsiverčiau bloknotą, ir ėmėte tikrinti įrašus.

Auštant paskambinau Petui, bet nepasakiau, kokį lobį aptikau. Jis neturėjo jokių naujienų. Mes vėl įnikome į popierius. Paieškos galėjo trukti ir keletą dienų, tačiau mums nusišypsojo laimė: po trijų valandų aptikome įrašą, kurio dėžėje nebuvo.

Kažkoks Karlas Salivanas Niujorko valstijos Olsterio apylinkėje įsigijo namą. Vieta, kur stovėjo tas namas, pažymėta gana tiksliai. Apačioje, po sandorio aprašu, švietė dvi raidės, matyt, perrašytos į bloknotą iš originalo - *K.J. Konlis Juodasis!*

Pasiskolinau penkiasdešimt dolerių iš Džordžo, kuris dirbo "Žydrojoje juostoje". Pinigus jis man davė nieko neklausinėdamas. Išsinuomojau "Fordą". Kartu su Velda sėdome į jį ir patraukėme septynioliktuoju plentu pas vieną pažįstamą prekiautoją nekilnojamuoju turtu. Nemažai pastangų reikėjo, norint išvengti tuščių kalbų. Nurodžiau jam mane dominusio namo adresą. Žmogus priėjo prie kabojusio ant sienos žemėlapio ir ėmė ieškoti to namo vietos.

Gana greitai rado ją. Tuomet kažkaip keistai nužvelgė mane ir neiškentęs paklausė:

- Tau pavyko jį nupirkti?

- Ne, tik domiuosi juo.

- Net nesitikėk įsigyti šito namo. Tose vietose aptiko gamtinių dujų, ir didelių kompanijų vadovai baigia išsikraustyti iš proto, ieškodami žemės šeimininko. Praktiškai ten džiunglės. Kompanijos nori nusiųsti geologų žvalgytojų grupes, bet be šeimininko leidimo - nė žingsnio... Mokesčiai sumokėti daugelį metų į priekį. Tad valstija neturi jokių pretenzijų šitos teritorijos šeimininkui, be kurio leidimo, savo ruožtu, niekas ten negali pradėti darbų.

- Apmaudu.

Jo akys sublizgo nelyginant plėšraus žvėries.

- Maikai... tu pažįsti tos žemės šeimininką?

- Taip.

- Manai, su juo galima būtų susitarti? Ar parduotų jis sklypą?

- Abejoju.

Galvodamas apie milžiniškus pinigus, kurių neteka, mano pažįstamas pastebimai sugižo.

- O vis dėlto, jeigu sumanytų parduoti, gal užtartum už mane žodelį, Maikai?

- Gerai.

Mano pažadas jį, atrodo, patenkino. Prie automo-

bilio paspaudžiau jam ranką, ir mes išvykome. Po valandos ir dešimties minučių baigėsi asfaltas, ir mes riedėjome žvyrkeliu, vedančiu prie to namo. Ieškodami upeliuko, nuvažiavome mylią. Radome jį, taip pat akis užkliuvo už vos pastebimos, išblukusios rodyklės, žymėjusios, jog kažkada čia buvęs dar vienas kelias.

Išlaipinęs Veldą, pasukau ten ir krūmuose paslėpiau išsinuomotą "Fordą". Tada grįžau pas Veldą, o mūsų akys lyg pagal komandą nukrypo į priekyje dunksojusias džiungles.

Pušys, ąžuolai ir klevai bei jų kamienus apsivynioję vijokliniai augalai sudarė tankią ir aukštą sieną.

Diena jau krypo vakarop.

- Kažkur čia turėtų būti, - pasakiau. - Nežinau, kaip jis nusigavo iki namo, tačiau esu įsitikinęs, kad nusigavo.

Aplinkui skardėjo žvėrių balsai. Kelio žymę vos vos galėjai įžiūrėti. Kur ne kur ant krūmų kybojo elnių plaukų kuokštai, o minkšta dirva dar saugojo kanopų įspaudus. Kartais tekdavo beveik šliaužti, laužant jaunus ūglius.

Perkopę nedidelę aukštumėlę ir nusileidę pakalnėn, išvydome liekanas namo, kurį greičiau pavadintum lūšna, ir nuskubėjome ten. Kinivarpų suėstas pastatas virto griuvėsiais. Netoli sienos mėtėsi surūdijusi konservų dėžė, skrynia su indais ir virtuvės reikmenimis. Sudūlėjusio čiužinio liekanos tapo šimtų pelių prieglobsčiu.

Visa tai atrodė keista, sunkiai paaiškinama.

Prasibrovę pro vešlius krūmus, išėjome į pievutę, prižėlusią nepaprastai minkštos žolės.

- Maik... - išgirdau Veldos balsą.

Sustojęs apsidairiau.

- Maikai, aš pavargau. Gal pailsėkime truputį?

- Žinoma, mieloji. Tiesiog nuostabi vieta.

Giliai įkvėpusi, Velda atsisėdo ir tuoj pat išsitiesė ant žemės. Ji žvelgė aukštyn į ryškiai purpurinius

debesis, plaukusius dangaus skliautu. Šešėliai ilgėjo kiekvieną minutę.

- Maikai, koks grožis!

- Daug gražiau negu mieste, ar ne?

Juokdamasi Velda tarė:

- Radai su kuo lyginti.

Velda pakėlė kojų, norėdama nusiauti suplėšytą kojinę, tačiau jos koja taip ir liko ore.

- Numauk tu.

Prispaudžiau jos pėdą prie pilvo, atsegiau vieną, paskui kitą kojinę ir nuaviau.

Delnu ji pliaukštelėjo per žolę. Sukryžiavęs kojas, atsisėdau. Velda pasislinko ir, spausdama delnais mano skruostus, prisitraukė prie savęs.

- Maikai, greitai sutems. Mes šiandien nebegalėsime grįžti.

Ir šelmiškai nusišypsojo.

- Tu išsikraustei iš proto. Tiktai ne čia.

- Maikai, aš noriu tavęs. Dabar.

- Sušalsi.

- Sutinku sušalti.

Vėl pabučiavau jos drėgnas lūpas.

- Čia labai šilta, - švelniai murkė Velda.

Drabužis nuslydo jos klubais.

Ji paėmė mano ranką ir priglaudė prie savo apvalios šlaunies. Pajutusi, jog neketinu atitraukti rankos, Velda patraukė savo ranką į šalį. O manoji lėtai glamonėjo, tarsi ieškodama kelio į meilę. Jau nebegalėjau atitraukti.

Padariusi seną kaip pasaulis judesį, Velda padėjo man. Jos kūnas stengėsi siurbte įsiurbti mane. Stengdamasis užpildyti tuštumą, jutau lengvą pasipriešinimą. Žinojau, jog nebus didelio vargo laimėti šią mažą pergalę. Tačiau kažkoks daiktas kliudė mums susilieti. Velda įkišo ranką į mano apsiausto kišenę ir ištraukė 0.45 kalibro revolverį. Ginklą padėjo šalia savęs, ant žemės.

Saulė jau buvo visai žemai. Tačiau pro krūmus dar skverbėsi spinduliai. Vienas nustebino neįprasta spalva. Žiūrėjau į tą pusę ir stengiausi suprasti, kas gi mane stebina.

Mano pirštai nejučiom susispaudė į kumštį. Nuo netikėto skausmo Velda šūktelėjo.

- Nejudėk, - riktelėjau ir pašokau ant kojų.

- Maik...

Negaišau laiko atsakymui ir bėgte pasileidau prie krūmo, iš kur sklido keista šviesa. Dabar jau visas krūmas stebino neįprasta spalva. Kiekvieną akimirką jis įgaudavo vis konkretesnę formą. Pagaliau aš suvokiau, koks reginys atsivėrė prieš akis...

Tai buvo geltonai juodas taksi, nuvarytas prieš trisdešimt metų. Padangos jau buvo subliuškusios, galima sakyti virtusios skutais, tačiau visa kita išsilaikė. Ir gana neblogai. Tik kai kuriose kėbulo vietose iš po dažų sluoksnio vertėsi rūdys.

Įdėmiai apžiūrėjau automobilį, vis stebėdamasis, kad dabar tokių ilgaamžių jau nebegamina. Stiklai, kuriuos juosė guminiai sandarintuvai, buvo pakelti. Kai taksi pagrobė, jis buvo dar naujas. Šitą modelį gamino ilgai eksploatuoti. Dabar automobilis buvo virtęs seifu ir kartu - ryškiai geltonu dviejų žmonių sarkofagu ant ratų.

Automobilyje gulėjo du lavonai.

Jie buvo virtę mumijomis. Viena jų - užgriuvusi ant vairo. Ant išdžiūvusios, plona oda aptrauktos galvos kabojo skrybėlė. Numirėlis neturėjo pakaušio. Jį paprasčiausiai nunešė kulka.

O tą kulką paleido žmogus, kurio liekanos - ant užpakalinės sėdynės. Šitas numirėlis buvo atsišliejęs į salono šoną. Pusiau sulenktas rodomasis pirštas uždėtas ant šautuvo gaiduko. O šautuvo vamzdis įremtas į automobilio dureles. Ant nuostabiai baltų marškinių juodavo kraujo dėmės.

Tarp jo kojų gulėjo trys drobiniai maišai.

Kiekviename jų - po milijoną dolerių.

Pagaliau radau Konlį Juodąjį.

Basa Velda atėjo prie manęs. Ji riktelėjo, išvydusi šį vaizdelį. Delnu užsispaudė burną, kad išsiveržęs garsas nesutrikdytų vakaro idilijos. Veldos akys suapvalėjo.

- Maik... kas čia?

- Velda, tai žudikas. Žmogus, kurio ieškojome. Ant užpakalinės sėdynės - Konlis Juodasis. Visa ta sena epopėja vos nesibaigė jo pergale. Argi galėjo vienas žmogus pasiekti daugiau?

- Galėjo, misteri Hameri.

Aš neišgirdau, kaip jis prisėlino! Visai nepastebėtas ir neišgirstas nusileido nuo kalvelės. Į mane žvelgė revolverio vamzdis. Pasijutau kaip visiškas idiotas. Šalia mūsų meilės lizdelio palikau savąjį 0.45. Dabar mudu su Velda buvome realiausi kandidatai papildyti aukų sąrašą. Visa istorija, regis, prasidėjo iš naujo.

- Sveikas, Sani, - tariau jam.

Gyvatė! Tikriausia, be to, pavojingiausia gyvatė. Su tikru, nuodingiausiu geluoniu. Ir mokanti juo naudotis. Nuovargis buvo dingęs iš jo veido. Sanio akys, išvydusios tokį trokštą ir trokštamą grobį, sužvilgo. Dabar jis nė iš tolo nepriminė paliegusio senio. Dvasia išliko jauna. Senis tebuvo viską vainikavęs jo įvaizdis.

- Misteri Hameri, jūs mane įbauginote. Kai prisikasėte iki Maleko, ne juokais išsigandau. Čia neskubėjau, nes dar nebuvau pakankamai pasirengęs, o tada pajutau - mano valanda išmušė. Tik jūs viską sugadinote.

Sanio juokas ir šypsena buvo nuoširdūs. Jis jautėsi padėties valdovu.

Velda paėmė mane už rankos. Supratau, kaip ji išsigando. Pernelyg staigiai buvome nublokšti į pradinę padėtį.

- Gudriai, - kalbėjo toliau Sanis. - Jūs nuovokus niekšas. Jeigu būtų tekę turėti reikalų tik su policija, man nebūtų reikėję baimintis.

Sanio veidu vėl nuplaukė šypsenėlė.

- Šauniai mes tada pasikalbėjom.

- O aš maniau, kad jūs, Sani, esate kilniadvasiškesnis.

Jis vėl patempė smakrą.

- Neplepėk niekų. Kilniadvasiškesnis? Kam man tas kilniadvasiškumas? Negi manote, jog aš nenusipelniau jokios kompensacijos už tuos trisdešimt metų, praleistų nelaisvėje? Misteri, čia apsirikote. Jums reikėjo labiau perprasti mane. Aš visada buvau negailestingas, ir tokia taktika pati teisingiausia. Tačiau prireikus galiu apsimesti ir gailestingąja seserimi.

- Sani, jums nieko neišdegs.

- Argi? Taip ir neišdegs! Per tuos trisdešimt metų viską puikiausiai apmąsčiau. Turėjau pakankamai laiko. Nestokoju ryšių, pasinaudojus jais, bus galima prispausti ir didžiuosius bosus, kad jie šoktų pagal mano dūdelę. Aš jau subūriau komandą, kuri nors šiandien gali stoti į kovą. Jūs manote, kad man labai mažai beliko leista šioje žemėje būti? Klystate. Aš viską kruopščiausiai esu suplanavęs.

- Jūsų neapykanta neišblėso?

Sanis Motlis vos pastebimai linktelėjo, o jo veidą nušvietė palaiminga šypsena.

- Jūs visiškai teisus. Neapkenčiau to padugnės Torenso ir troškau atkeršyti jam - nužudyti mergaitę. Bet čia ir aš suklydau... nusispjaut jam į ją. Būčiau tik padaręs paslaugą, ar ne tiesa?

- Ir Torensas norėjo ja atsikratyti.

- Netrukus tai perpratau. Nušovęs Torensą, nusprendžiau įdomumo dėlei nudėti ir tą mergiščią. Bet apsigavau. Misteri, kur ji dabar?

Tik pečiais patraukiau.

- Nors dabar tai neturi jokios reikšmės.

Jis kilsterėjo revolverį taip, kad mano akys žvelgė tiesiai į vamzdžio kiaurymę.

- Tikėjausi ir su jumis susidoroti anksčiau. Regis, jūs tai supratote?

- Taip, tu neklysti, aš supratau. Atidavęs man laikraščių iškarpas su nusikaltimų aprašymais, paskambinai Mervui ir pranešei, kur aš važiuoju. Po to Kania taranavo mano taksi. Tu pranešei Mervui ir mano naująjį adresą, o tas vos nenušovė manęs. Abu kartus aš tau pats padėjau.

- Mervas Kania slapstėsi pas jus? - netikėtai paklausiau.

- Taip. Mirdamas svajojo nudėti ir jus. Tik šitas kilnus tikslas ir palaikė jo gyvybę.

- Sani, tas pats tikslas ir pražudė jį.

- Vargu ar ką, išskyrus mane, nuliūdino Kanios mirtis. Žinojo, kad jam jau niekas nepagelbės, o savo užduotį vykdė iki paskutinio atodūsio.

- Sani, vyriškumo ir jums netrūksta, ar ne tiesa?

- Taip, Hameri.

Jis vėl nusijuokė.

- O jūsų akyse Konlis augo irgi tik mano vyriškumo dėka. Tai man kėlė juoką. Jūs taip įtikėjote, jog tai Konlis, o ne aš. Konlis - niekšas. Žinote, aš kažkaip numaniau jūsų klaidą. Kai mano ausis kažką išgirdo, suvokiau, kaip reikia elgtis. Netgi sumojau: paskutiniu metu Konlis sužinojo, kas mūsų laukia, ir sukūrė pabėgimo planą. Po visko, kas jau įvyko, jo ketinimus suprasti buvo nesudėtinga. Galų gale aš turėjau marias laiko - trisdešimt metų. Visus tuos metus svajojau apie šituos milijonus.

- Sani, jūs jų negausite.

- Kaip rengiatės man sutrukdyti? Jūs neturite net revolverio, o aš - ginkluotas. Jums abiem įvarysiu po kulką. Šūvių niekas neišgirs. Konlis vykusiai parinko vietą. Jūs mirsite. Juk aš negaliu palikti jūsų gyvų.

Veldos pirštai dar stipriau spaudė mano ranką.

- Hameri, ar matėte automobilyje pinigus? Jie ten tebėra? Name jų nėra, vadinasi, turi būti automobilyje.

- Pažiūrėkite pats.

- Paeikite į šalį.

Lėtai žengėme po du žingsnius ir sustojome. Kikendamas Sanis žvilgterėjo pro stiklą į automobilio vidų.

Iš veido išraiškos nesunku buvo atspėti senio nuotaiką. Man dingtelėjo, jog galiu pulti prie jo ir nuginkluoti, bet jis laiku susizgribo ir vėl nukreipė revolverį į mus. Akys spindėjo džiaugsmu. Išsiveržęs juokas buvo nuoširdus.

Išsipildė sena Sanio svajonė - jis išvydo Konlį Juodąjį.

- Pažvelkit į jį. Tai jis! Dirstelkit į šitą niekšelį! Sėdi toje pačioje vietoje, kur jį pavijo mano kulka. Velniai griebtų, nesudrebėjo man ranka. Nudėjau šitą šunsnukį prieš trisdešimt metų! Matote, Hameri... mano ranka taikli. Koks nuostabus vaizdelis!

Vos alsuodamas jis nutilo. Jo krūtinė sunkiai kilnojosi.

- Taip ir sėdi, apglėbęs šautuvą, kurį dievino. Žvilgterėkite, kur smigo mano kulka... tiesiai į krūtinę. Antrąsyk jis nesuspėjo iššauti. - Sveikas, Juodasis! - sušuko Sanis. - Kaip tau patiko mano šūvis? Kaip tu nusibaigei, Juodasis? Tokio momento verta laukti ištisus tris dešimtmečius!

Sanis grįžtelėjo ir nusiviepė! Jo akys degte degė.

- Jis dar planavo išsigelbėti. Privertė taksistą nuvežti prie slėptuvės ir įvarė jam kulką į galvą. O išlipti iš automobilio jau neturėjo jėgų. Šiandien man šventė... geriausia mano gyvenimo diena! Dabar aš turiu viską!

Jis atsitiesė. Džiugus Sanio veidas apniuko. Senis tarė:

- Tik viena svajonė dar neišsipildė.

Dabar jo akys nukrypo į Veldą.

- Ledi, nusimeskite drabužius.

Jos pirštai, tvirtai spaudę mano ranką, atsileido. Aš supratau: ji galvoja tą patį, ką ir aš. Jeigu ji žengs žingsnį į šalį, mus skirs kažkoks tarpas, kurio galbūt užtektų man šokti priekin ir nuginkluoti senį.

Aš nežiūrėjau į Veldą. Nenuleidau žvilgsnio nuo senio. Iš jo akių nesunku buvo atspėti, ką daro Velda. Žinojau, kada ji nusisegė sijoną, kada atsisegė liemenėlę. Jo žvilgsnis pakrypo žemyn, kai Veldos sijonas, nuslydęs šlaunimis, nukrito ant žemės. Kai Velda liko be paskutinio drabužio, Sanio akys sužibo.

Ji mėgino žengti dar vieną žingsnį į šalį, tačiau jis griežtai perspėjo:

- Nejudėkite, ledi. Nesitraukite nuo jo.

Laiko beveik nebeliko. Jo akys dar liepsnoja, bet greitai užges.

- Nuostabi ledi, - tarė Sanis. - Brunetės - mano silpnybė. Visada jas dievinau. Jūs galėsite mirti kartu.

Laikas baigėsi.

- Sani, bijau, kad jūs negausite šitų pinigų.

Jis papurtė galvą.

- Juk jie guli ant automobilio grindų.

- Sani, patikėkite. Juk mes čia atvykome anksčiau.

Jeigu senis mėgintų atidaryti duris, gaučiau dar vieną, galbūt paskutinį šansą. Jeigu jis nepataikytų iš pirmo karto, senio dainelė sudainuota. Velda kartu su šūviu tuoj pat kristų ant žemės.

- Hameri, tos jūsų kalbos gražio nevertos. Pinigai čia. Senis Juodasis su šautuvu juos saugo. Matot?

- Įsitikinkite pats.

- Okei.

Jis spustelėjo automobilio durų rankenėlę. Tačiau durys neatsidarė. Žinodamas, ko aš laukiu, vėl nusijuokė. Revolveris jo rankoje nedrebėjo. Supratau, jog netenku paskutinio šanso. Iš tos vietos, kur buvo Sanis, jis galėjo lengvai nušauti mus abu. Tai aiškiai matėme.

Jis energingiau truktelėjo duris. Surūdiję vyriai sugirgždėjo. Durys atsidarė. Sanis, velniškai išsiviepęs, žvelgė į mus. Trūktelėjęs duris, jis pajudino ir automobilį. Juodojo lavonas, regis, atgijo. Pamačiau pravirą Konlio burną, akiduobes ir veide sustingusią neapykantą.

Sanis pajuto, jog kažkas įvyko, ir truputį pakreipė galvą... tik tiek, kad išvystų, kaip byra kažkada jo nušauto žmogaus griaučiai. Išdžiūvusio lavono rankos pirštas, uždėtas ant šautuvo gaiduko, vos vos jį spustelėjo. Iš šautuvo vamzdžio pliūptelėjo ugnis. Užtaisas pataikė Saniui į krūtinę ir nubloškė jį gal per keturias pėdas nuo automobilio.

Sulig šūvio aidu, nugriaudėjusiu tarp kalvų, iš taksi iškrito vien oda aptraukta Konlio Juodojo kaukolė ir nuriedėjo prie jau negyvo Sanio galvos.

Negalima be galo ilgai tramdyti emocijų. Negalima amžinai gyventi baimėje. Netikėtai visa tai baigiasi. Pajunti, kad jau nebedrebi. Džiaugiesi išsilaisvinęs. Netgi šiek tiek nustembi, pajutęs, jog tavo rankos jau nevirpa, ir tu vėl, kaip ir anksčiau, esi normalus žmogus.

Velda tyliai paklausė:

- Viskas jau baigta, tiesa?

Drabužiai, sumesti į krūvą, gulėjo šalia jos. Apšviesta paskutinių vakaro saulės spindulių, Velda priminė miškų nimfą banguojančiais plaukais, kurie dengė puikius jos pečius.

Aukštumėlėje, kur buvome įsitaisę meilės lizdelį, žolė buvo minkšta. Kvepėjo gėlėmis. Vakaras žadėjo būti šiltas. Aš pažvelgiau į Veldą.

- Tu pasirengusi? - paklausiau.

Jausdama artėjančią svajos išsipildymo valandą, ji nusišypsojo.

- Taip, aš pasirengusi.

- Tada eime.

Paėmęs ją už rankos, peržengiau Sanio lavoną, ir pradėjome kopti į kalvelę.
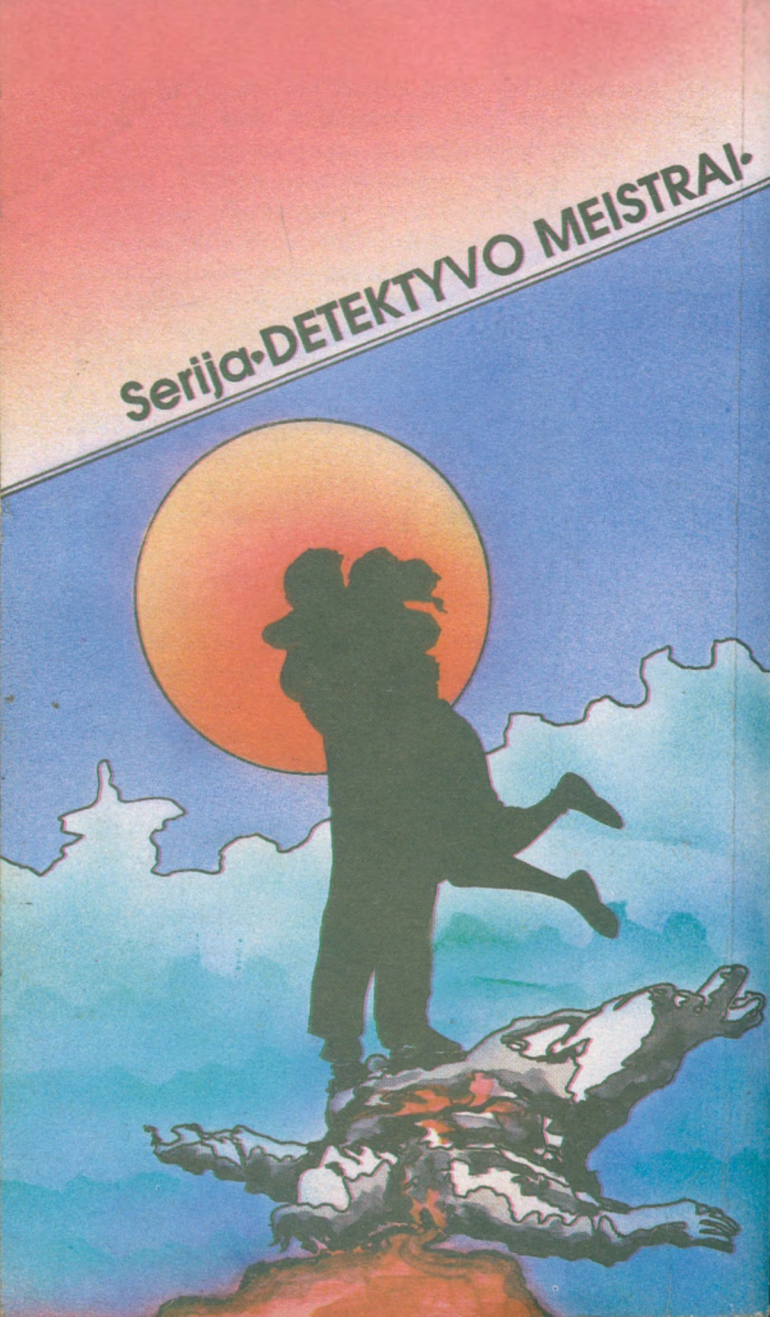
Serija • DETEKTYVO MEISTRAI •